

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming Ian-Srdecne pozdravy z Ruska.pdb

PDB Name: Fleming Ian-Srdecne pozdravy z
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2007
Modification Date: 5.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ian Fleming
Srdečné pozdravy z Ruska

ČÁST PRVNÍ: PLÁN

KAPITOLA 1 ZEMĚ RŮŽÍ

Nahý muž, který ležel roztažený na břiše vedle bazénu, mohl být klidně mrtvý.

Mohl se utopit a teď tu po vytažení z vody osychat a čekat, až přijede policie nebo jiná příslušná složka. I hromádka věcí v trávě za jeho hlavou tu mohla být okázale vystavena, aby si nikdo nemyslel, že byl okraden těmi, kteří ho vylovili.

Podle složení té hromádky to byl - nebo býval - bohatý člověk. Obsahovala věci příznačné pro tuto společenskou vrstvu: dolarku se vzorem mexické padesátidolarovky a slušným balíčkem bankovek uvnitř, zlatý zapalovač Dunhill s patinou častého používání, oválnou zlatou tabatěrku se zvlněnými okraji a nenápadným tyrkysovým otevíracím tlačítkem, prozrazující značku Fabergé, a knihu, jakou si bere bohatý člověk z knihovny na zahradu - Valounek od P. G. Wodehouse. Vše doplňovaly masivní zlaté náramkové hodinky s hnědým řemínkem z krokodýlí kůže značky Girard-Perregaux, určené lidem se zálibou ve složitých přístrojích: měly vteřinovku přes celý ciferník, v němž byla dvě okénka s údaji o datu a fázi měsíce. Teď ukazovaly 14. června 14.30 a měsíc v třetí čtvrti.

Z růžových keří na konci zahrady vylétla zeleno-modrá vážka a zůstala viset ve vzduchu pár palců nad mužovou kostrčí. Přitahoval ji zlatavý třpyt světlých chloupků v červnovém slunci. Od moře zavál mírný větřík a chloupky ohnul. Vážka nervózně popolétla nad mužovo levé rameno a shlížela dolů. Svěží tráva u otevřených úst se zachvěla. Po masitém nose skanula velká kapka potu a zatřpytila se v trávě. To už bylo příliš. Vážka přeletěla růžové keře a zmizela za vysokou zahradní zdí, jejíž hřbet se ježil úlomky skla. Mohlo to být dobré sousto, ale hýbalo se.

Zahrada, v níž muž ležel, se rozkládala na akru dobře udržovaného trávníku, obklopeného ze tří stran hustými růžovými keři, z nichž se ozýval bzukot včel. Přes něj bylo slyšet nárazy moře na útes za zahradou.

Moře odsud nebylo vidět - nic odsud nebylo vidět, kromě oblohy s oblaky nad dvanáctistopovou zdí. Za hranice tohoto velmi soukromého pozemku se dalo dohlédnout jen ze dvou ložnic vily, která uzavírala jeho čtvrtou stranu. Odtud bylo vidět i modré moře a horní okna sousedních vil a vrcholků stromů v okolních zahradách - stálezelených dubů středozemního typu, pinií, přesličníků a ojedinelých palm.

Vila byla moderní protáhlá krabice bez jediné ozdoby. Z růžové omítky průčelí obráceného do zahrady přísně hleděla čtyři okna v ocelových rámech. Skleněnými dveřmi uprostřed se vycházelo na čtvercovou plošinku vydlážděnou světle zelenými glazovanými dlaždicemi, které barevně splývaly s trávníkem. Protilehlé průčelí vily, vzdálené jen pár yardů od prašné silnice, bylo téměř totožné, jen okna byla zamřížovaná a dveře dubové.

Ve vile byly dvě středně velké ložnice v patře a obývací pokoj s kuchyní v přízemí. Z kuchyně se šlo na záchod.

Koupelna tu nebyla. Ospalé přepychové ticho raného odpoledne narušil vůz, který přijel po silnici a zastavil před vilou. Ozvalo se kovové klapnutí dveří a zvuk odjíždějícího auta, následované dvojím zazvoněním domovního zvonku. Nahý muž vedle bazénu se nepohnul, ale když slyšel zvonění a vzdalující se motor, na okamžik doširoka otevřel oči. V tu chvíli připomínal zvíře, které obezřele straží uši. Okamžitě si uvědomil, kde je a co je za den, a identifikoval zvuky.

Znovu ospale zavřel víčka lemovaná krátkými světlými řasami a skryl světle šedomodré, zamžené, neproniknutelné oči. Kruté rty se otevřely v mohutném zívnutí, které mu naplnilo ústa slinami. Muž si odplivl do trávy a čekal.

Skleněnými dveřmi vyšla mladá žena s malou síťovkou, oblečená do bílé bavlněné blůzy a krátké nehezské modré sukně a namířila si to mužským krokem přes glazované dlaždice a trávník k nahému muži. Pár yardů od něj odložila síťovku na trávník, posadila se a zula si laciné zaprášené boty. Pak se znovu postavila, rozepjala si blůzu, svlékla ji, pečlivě složila a položila vedle síťovky.

Pod blůzou neměla nic. Byla hezky opálená a její ramena a hezká prsa vyzařovala zdraví. Když se chystala rozepnout si na boku sukni, v podpaží se ukázaly chomáčky chlupů. Dojem zdravé živočišné venkovské dívky ještě zvyšoval velký zadek v trikotýnových koupacích kalhotkách a mohutná stehna.

Dívka položila sukni pečlivě vedle blůzy, otevřela síťovku a vytáhla starou láhev od sodovky, naplněnou nějakou hustou bezbarvou tekutinou, došla k muži a klekla si na trávu vedle něj. Mezi lopatky mu nalila trochu tekutiny - olivového oleje navoněného růžemí, stejně jako všechno v této části světa - ohnula prsty jako pianistka a začala mu masírovat zátylek.

Byla to těžká práce. Muž byl mimořádně silný a zbytnělé svalstvo zátylku jen stěží povolovalo pod dívčinými prsty, i když se opřela i vahou ramen. Když skončila, byla zbrocená potem a natolik vyčerpaná, že se zhroutila do bazénu a pak si lehla do stínu a spala, dokud pro ni neprijelo auto. Tohle ji však nevadilo, neboť její ruce pracovaly na muži automaticky. Děsil ji vlastní pudový strach z nejkrásnějšího těla, jaké kdy viděla.

V masérčině netečném obličejí se však její pocity nijak neprojevovaly. Šikmé oči pod černými krátkými hrubými vlasy byly bezvýrazné jako olejové skvrny, i když dívčino nitro se choulilo jako vyplašené zvíře a tlak jí prudce stoupal. V posledních dvou letech se často zamýšlela nad tím, proč se jí to nádherné tělo oškliví, a i teď se pokoušela dopátrat příčin svého odporu. Namlouvala si, že se snad tentokrát už konečně zbaví pocitů, které si sama bolestně uvědomovala jako neprofesionální, dokonce jako méně profesionální než sexuální touha, již v ni vzbuzovali někteří klienti.

Začínalo to drobnostmi: jeho vlasy. Podívala se na menší kulatou hlavu posazenou na šlachovitém krku. Tuhé rudozlaté kudrny by jí měly připomínat kadeře klasických soch, které znala z fotografií. Jenže tyhle vlasy byly až příliš tuhé, kudrny až příliš namačkané k sobě i k lebce. Vždycky musela zatnout zuby. Navíc ty zlaté kudrny rostly až příliš nízkou - téměř (brala to profesionálně) k pátému krčnímu obratli. Tady byly náhle zakončeny rovnou řadou krátkých tuhých zlatých chloupků.

Dívka ustala v masírování a posadila se, aby nechala odpočinout ruce. Nádherná horní polovina jejího těla se leskla potem. Otréla si čelo hřbetem ruky a sáhla po láhvi s olejem. Asi lžící nalila na ochlupenou prohlubeň nad mužovým zadkem, ohnula prsty a opět se nad ním sklonila.

Ten zárodečný zlatý ocas těsně nad puklinou zadku mohl u milence působit vesele a vzrušivě, ale u tohoto muže byl téměř zvířecí. Ne, plazí. Jenže hadi nemají chlupy. Prostě si nemohla pomoci, ten chlap jí připomínal hada. Posunula ruce k oblinám hýžďových svalů. V této fázi s ní mnozí její klienti, zvláště mladíci z fotbalové ho mužstva, začínali žertovat, a když pak nebyla dostatečně opatrná, přicházely i milostné návrhy. Někdy je zarazila přitlačením na sedací nerv, jindy, zvláště u hezkých mužů, se smíchem odporovala, což končovalo krátkým zápasem a rychlým příjemným objetím.

S tímhle mužem to však bylo jiné, téměř tajuplné. Od samého začátku působil jak hrouda masa. Za dva roky jí neřekl jediné slovo. Když mu namasírovala záda a on se otočil, ani v jeho očích, ani na jeho těle nepostřehla sebemenší náznak zájmu. Když mu poklepala na rameno, jen se převálil na záda, polozavřené oči upřel na oblohu a občas dlouze zívá, čímž vyčerpal celý svůj rejstřík lidských reakcí.

Dívka změnila posez a zvolna se pustila do pravé nohy směrem k Achillově šlaše. Když se dopracovala až k ní, znovu přejela pohledem to krásné tělo. Byl její odpor výhradně fyzický? Způsobovalo ho zarudlé opálení mléčné bílé kůže? Nebo její struktura - hluboké póry v saténovém povrchu? Nebo množství oranžových pih na ramenou? Nebo sexualita toho muže? Lhostejnost toho nádherného svalnatého těla? Anebo to byl odpor pudový - podvědomý pocit napovídající, že uvnitř toho dokonalého těla je ukryto zlo?

Masérka vstala, pomalu zakroutila hlavou a protáhla si ramena. Upažila, vzpažila a chvíli tak setrvala, aby si odkrvila ruce. Pak došla k síťovce, vytáhla ručník a otréla si pot z obličeje a z těla.

Když se obrátila k muži, ležel s jednou rukou za hlavou a prázdně zíral na oblohu. Druhou ruku měl nataženou v trávě, připravenou k masáži. Došla k němu a klekla si do trávy za jeho hlavu. Vetřela si do dlaní trochu oleje, vzala ochablou ruku a začala mu hníst krátké silné prsty.

Vrhl nervózní pohled na rudohnědý obličej pod kšticí tuhých zlatých kudrn. Zdánlivě byl v pohodě - plné růžové tváře, ohnutý nos a kulatá brada - pro obdivovatelky mladých řečníků to mohl být hezký obličej. Bližší pohled však odhalil krutost úzkých sevřených rtů, prasečí vzhled ohnutého nosu s širokými nozdrami, prázdností bledých očí, která se rozlévala po celém obličejí, takže působil jako obličej utopenice v márnici. Připadal jí jako obličej porcelánové panenky, kterou někdo namaloval tak, aby budila hrůzu.

Postupně se dopracovala k mohutnému bicepsu. Odkud má ten chlap takové svaly? Je to snad boxer? Co dělá s tím svým impozantním tělem? Říká se, že tohle je policejní vila. Ti dva sluhové jsou zjevně nějakí strážníci, i když vaří a uklízejí. Její klient každý měsíc na pár dní odjíždí, takže jí předem řeknou, aby nechodila. Někdy jí ale také řeknou, aby nechodila týden, čtrnáct dní, nebo i měsíc. Po jedné takové delší absenci měl muž horní část těla samou modřinu. Jindy zase zahlédla pod okrajem sádrového krunýře v horní části hrudníku rudý cípek polozhojené rány. Nikdy se neodvážila zeptat se na svého klienta v nemocnici nebo ve městě. Když ji do vily poslali poprvé, jeden sluha jí řekl, že jestli někde bude vyprávět o tom, co uvidí, půjde do vězení. A ředitel nemocnice, který předtím o její existenci neměl ponětí, si pro ni poslal a řekl jí totéž. Půjde do vězení. Dívčiny silné prsty se nervózně zatřaly do deltového svalu na ohybu ramene. Věděla, že se tu jedná o nějakou státní bezpečnostní složku. Možná i proto měla odpor k tomu nádhernému tělu. Možná to byl jen strach z organizace, která měla to tělo pronajaté. Musela zavřít oči při pomýšlení, kdo ten chlap vlastně může být a co s ní může nechat udělat. Znovu je však rychle otevřela. Mohl si toho všimnout. Jeho oči však tupě zíraly na oblohu.

A teď - sáhla pro olej - obličej.

Jemně zabořila palce do důlků pod zavřenými očima, když v domě začal vyzvánět telefon. Zvuk naléhavě pronikl do tiché zahrady. Muž si v okamžiku klekl na jedno koleno jako běžec čekající na startovní výstřel, ale nevyrazil. Vyzvánění ustalo. Ozval se tlumený hlas. Dívka neslyšela, co říká, ale zněl pokorně, jako když přijímá rozkazy. Pak hlas ztlchl a ve skleněných dveřích se objevil jeden sluha, gestem přivolał jejího klienta a zašel zpět do domu. Než sluha stačil dokončit gesto, muž byl na cestě. Podívala se do hnědé tmy otevřených skleněných dveří. Neměl by ji tu takhle najít, až se vrátí. Mohl by si myslet, že poslouchala. Postavila se, udělala dva kroky k betonovému okraji bazénu a ladně skočila do vody.

Skutečnost, že nevěděla, kdo je ten muž, kterého masíruje, mohla vysvětlovat její nepříjemné pocity, ale zároveň ji uklidňovat. Jmenoval se Donovan Grant, říkalo se mu také „Rudý“ Grant. V posledních deseti letech však vystupoval

pod jménem Krassno Granitskij, krycím jménem „Granit“.

Byl hlavním popravčím SMĚŘŠ, vražedného aparátu MGB, a v tomto okamžiku přijímal rozkazy od MGB přímou linkou z Moskvy.

KAPITOLA 2 ŘEZNÍK

Grant opatrně zavěsil, posadil se a upřel oči na telefon.

„Měl byste sebou hodit,“ řekl sluha s vejčitou hlavou, který stál nad ním.

„Řekli vám aspoň přibližně, o co jde?“ Grant mluvil ruský výborně, i když s těžkým přízvukem. Mohl být považován za občana nějaké sovětské pobaltské provincie. Mluvil vysokým bezbarvým hlasem, jako by předčítal z nudné knihy.

„Ne, jen že jste žádán v Moskvě. Letadlo je na cestě. Bude tu asi za hodinu. Půl hodiny bude tankovat, pak to bude trvat ještě tři nebo čtyři hodiny, podle toho, jestli přistanete v Charkově. V Moskvě budete kolem půlnoci. Takže byste měl balit. Já zavolám vůz.“

Grant nervózně vstal. „Ano, máte pravdu. Ale neřekli nic o tom, jestli půjde o akci? Tohle člověk rád ví. Volali bezpečnostní linkou. Mohli aspoň něco naznačit. Obvykle to dělají.“

„Tentokrát ne.“

Grant zvolna vyšel skleněnými dveřmi až na trávník. Pokud viděl dívku sedící na protilehlém okraji bazénu, nedal to na sobě znát. Sklonil se a sebral knihu i zlaté trofeje své profese, zašel zpátky do domu a po několika schodech vystoupil do svého pokoje.

Místnost byla holá, zařízená jen kovovou postelí, z níž na jedné straně visely na podlahu pomačkané přikrývky, proutěnou židli, nenatřenou šatní skříň a laciným stojanem s kovovým umyvadlem. Podlaha byla zakryta anglickými a americkými časopisy. U zdi pod oknem ležely na hromadě křiklavé paperbacky i vázané thrillery.

Grant se sehnul a vytáhl zpod postele ošoupaný italský fibrový kufr. Přendal do něj pár kousků vypraného laciného, ale slušného šatstva ze skříň. Pak se spěšně opláchl studenou vodou, umyl mýdlem s nezbytně růžovou vůní a oťel do prostěradla, které stáhl z postele.

Venku se ozval zvuk auta. Grant se rychle oblékl do stejně bezvýrazných a nepopsatelných šatů, jaké si právě zabalil, vzal si hodinky, nastrkal do kapes zbylý majetek, popadl kufr a seběhl ze schodů.

Hlavní vchod byl otevřený. Grant uviděl dva strážné, kteří se bavili s řidičem otlučeného ZISu. Pitomci, pomyslel si. (Většinou myslel v angličtině.) Zřejmě ho nabádají, aby mě dovezl na letiště včas. Asi si nedokážou představit, že by nějaký cizinec chtěl žít v té jejich zatracené zemi. Grant položil kufr na práh a pohrdavě si je změřil. Pak se probral kabáty, které visely na háčcích na kuchyňských dveřích. Když našel svou uniformu - bezvýrazný plášť a dělnickou čepici, jaké nosili sověští úředníci - dooblékl se, sebral kufr, vyšel ven, hrubě odstrčil jednoho strážného a usadil se vedle civilně oblečeného řidiče.

Oba strážní beze slova poodstoupili a sledovali ho nepřátelskými pohledy. Řidič zařadil a pustil spojku. Vůz se rychle rozjel po prašné silnici.

Vila byla na jihovýchodním pobřeží Krymu, asi na polovině cesty mezi Feodosijí a Jaltou. Byla jednou z mnoha prázdninových dač na oblíbeném pásu hornatého pobřeží, který je součástí Ruské riviéry. Rudý Grant věděl, že tohle bydlení je pro něj obrovskou výsadou oproti ubytování v nějakém bezútěšném baráčku na okraji Moskvy. Jak vůz šplhal do hor, napadlo ho, že s ním určitě zacházejí, jak nejlépe umějí, i když ta péče o jeho blaho má dvě stránky. Čtyřicet mil na letiště v Simferopolu zvládli za hodinu. Cestou nepotkali žádné auto a nějaký ten vinařský vozík sjel při zvuku jejich klaksonu rychle do příkopu. Jako všude jinde v Rusku označovalo auto úředníka a úředník mohl znamenat jenom nebezpečí.

Všude byly růže; celá pole růží se střídala s vinicemi, podél silnice byly růžové živé ploty a u vjezdu na letiště byl obrovský kruhový záhon, v němž hvězdu z rudých růží obklopovalo pole bílých. Grant už měl růží plné zuby a těšil se do Moskvy, která ho zbaví toho sladkého pachu.

Projeli kolem vchodu na civilní letiště a asi po míli cesty kolem vysoké zdi se dostali k jeho vojenské části. U vysoké drátěné brány ukázal řidič svůj průkaz dvěma strážným se samopaly a projel na betonovou plochu. Stálo tu pár strojů - velká maskovaná vojenská dopravní letadla, malé cvičné dvoumotorové letouny a dva vrtulníky námořnictva. Řidič zastavil a zeptal se nějakého muže v kombinéze, kde najde Grantovo letadlo. V tom okamžiku se ozvalo kovové zapraskání a hlas z pozorovací kontrolní věže na ně přes amplion vyštěkl: „Doleva. Jedte doleva. Značka V-BO.“

Řidič jel poslušně podle pokynu, když tentýž kovový hlas vyštěkl znovu. „Stát!“

Ve chvíli, kdy řidič šlapal na brzdu, se nad nimi ozval ohlušující řev. Oba muži se instinktivně přikrčili a na pozadí zapadajícího slunce se objevily čtyři Migy-17, které jim přeletěly nízko nad hlavami a šly na přistání. Jeden po druhém dosedl na nedozírmou přistávací plochu a zpod předních kol jim odletovaly obláčky modrého dýmu. Tryskové motory vyly a letadla zpomalovala až ke vzdálenému konci letištní plochy, aby se tam obrátila a vrátila se ke kontrolní věži a k hangárům.

„Pokračujte!“ Asi po sto yardech dojeli k letadlu označenému písmeny V-BO. Byl to dvoumotorový Iljušin-12. Ode dveří kabiny visel krátký hliníkový žebřík, u kterého vůz zastavil. Ve dveřích se objevil jeden člen posádky. Sešplhal po žebříku, pozorně prozkoumal řidičův průkaz a Grantovy doklady, poslal řidiče pryč a pokynul Grantovi, aby ho následoval po žebříku do letadla. Nenabídl se, že mu pomůže s kufrem, ale Grant si ho vynesl sám, jako by to byla knížka. Pilot vytáhl žebřík, s prasknutím zavřel široké dveře a odešel dopředu do kabiny.

Grant si mohl vybrat z dvaceti volných míst. Usadil se na sedadle hned u dveří a připoutal se. Otevřenými dveřmi kabiny k němu dolehl hovor s kontrolní věží. Oba motory zavyly, zakašlaly a naskočily a letadlo se rychle obrátilo, jako by to bylo auto. Pak začalo rolovat na začátek severojižní rozjezdové dráhy, kde bez dalších formalit nabralo rychlost a

vzneslo se do vzduchu.

Grant se odpoutal, zapálil si trojku se zlatým náústkem a pohodlně se usadil, aby mohl zrekapitulovat svou dosavadní kariéru a zamyslet se nad nejbližší budoucností.

Donovan Grant byl plodem půlnočního vzplanutí německého profesionálního vzpěrače a jihoirské servírky. Jejich splynutí trvalo čtvrt hodiny a uskutečnilo se v mokré trávě za cirkusovým stanem někde u Belfastu. Poté dal otec matce půlkorunu a ta se šťastně odebrala domů, do postele v kuchyni jedné kavárny poblíž nádraží. Když zjistila, že čeká dítě, odstěhovala se k tetě do malé vesnice Aughmacloy, ležící přímo na hranicích, kde za půl roku zemřela na horečku omladnic krátce poté, co povila dvanáctilibrového chlapce. Před smrtí rozhodla, že se bude jmenovat Donovan (vzpěrač si říkal Silák O'Donovan). Příjmení Grant měl po matce.

Chlapce se neochotně ujala teta. Byl zdravý a mimořádně silný, ale velice tichý. Přátele neměl. Odmítal se bavit s ostatními dětmi, a pokud od nich něco chtěl, vymohl si to pěstmi. Ve škole byl neoblíbený a obávaný, ale na místních trzích si získal jméno neohroženého boxera a zápasníka, který svými divokými výpady a lstivostí porážel starší a větší protivníky.

Právě pro tyto jeho schopnosti si ho všimli příslušníci Sinn Fein, kteří využívali Aughmacloy jako základnu pro spojení se severem, a také pašeráci využívající vesnici pro stejné účely. Když Donovan vyšel ze školy, stal se gorilou obou těchto skupin. Platili ho dobře, ale stýkali se s ním co nejméně.

Přibližně v té době začal kolem úplňku pociťovat podivné nutkání k násilí. Jednou v říjnu, když mu táhlo na šestnáctý rok, pocítil „vzrušení“, jak to sám nazýval, poprvé. Vyšel ven a zardousil kočku. Tím se mu na celý měsíc „ulevilo“. V listopadu to odnesl velký ovčácký pes a na Vánoce podřízl o půlnoci v sousedním chlívě krávu. Tyto činy mu přinášely „uspokojení“. Měl dostatek rozumu, aby si uvědomil, že vesnice se brzy začne podívat záhadným smrtím, a tak si koupil kolo a jeden večer v měsíci vyjížděl do okolí. Často musel jet dost daleko, aby našel, co chtěl. Po dvou měsících, kdy se uspokojoval husami a slepicemi, se chopil příležitosti a podřízl hrdlo spícímu tulákovi.

Za hranicemi však bývalo v noci venku příliš málo lidí, a tak musel vyjíždět dříve. Za soumraku se dostával do vzdálených vesnic, kde se osamělí lidé vraceli z polí a dívky vycházely na schůzky.

Když tu a tam zabil nějakou dívku, nikdy s ní „nic neměl“. Tato stránka věci, o které jen slýchal, mu připadala nepochopitelná. „Ulevilo“ se mu jen při tom nádherném aktu zabíjení. Při ničem jiném.

Když mu bylo téměř sedmáct, v okresech Fermanagh, Tyrone a Armagh se rozšířily hrůzostrašné pověsti. Když jednou za denního světla uskrtil ženu a pohodil ji do stohu, pověsti přerostly v paniku. Ve vesnicích se tvořily noční hlídky, byly nasazeny policejní posily se psy a pověsti o „Měsíčním zabijákovi“ přilákaly do kraje novináře. Granta na kole několikrát zastavili a vyslýchali, ale doma v Aughmacloy měl vlivné ochránce, kteří vždycky potvrdili jeho výmluvu na kondiční trénink, neboť byl pýchou vesnice a chystal se zúčastnit boxerského mistrovství Severního Irsku v polotěžké váze.

Před prozračením ho opět zachránil instinkt, který ho přinutil odejít z Aughmacloy do Belfastu a svěřit se do rukou nepříliš úspěšného boxerského trenéra, který z něj chtěl udělat profesionála. Ve špinavé tělocvičně panovala železná kázeň, která připomínala kriminál. Když v Donovanovi poprvé vzkypěla krev, nemohl dělat nic jiného než napůl zabít svého tréninkového soupeře. Když ho dvakrát museli vyvléct z ringu, zachránilo ho od vyhození jen vítězství na šampionátu.

To bylo v roce 1945 a Grant získal mistrovský titul v den svých osmnáctých narozenin. Poté ho odvedli na vojnu a stal se řidičem u spojařů. Službou v Anglii poněkud vystřízlivěl, anebo se stal přinejmenším opatrnější, když ho posedlo „vzrušení“. Místo zabíjení začal při úplňku pít. Odnášel si do lesa u Aldershotu láhev whisky a vypil ji až do dna, přičemž chladně sledoval své pocity, dokud neupadl do bezvědomí. Časně ráno se dopotácel do kasáren, uspokojený jen napůl, ale ne už nebezpečný. Když ho chytil dozorčí, byl z toho jen den zaražených vycházek, protože jeho velitel si ho hýčkal pro armádní mistrovství.

Grantova dopravní jednotka však byla náhle převelena do Berlína, kde v té době začaly potíže s Rusy, a tak Grant mistrovství nestihl. V Berlíně ho však vzrušoval neustálý pocit nebezpečí, který v něm vypěstoval ještě větší opatrnost a lstivost. Za úplňku se stále opíjel do němoty, ale jinak jen pozoroval a intrikoval. Líbilo se mu, co slyšel o Rusech - o jejich brutalitě, pohrdání lidským životem a záluďností - a rozhodl se k nim přejít. Ale jak? Jaký by jim měl přinést dárek? Co by asi tak chtěli?

Právě na mistrovství BAOR se rozhodl zběhnout. Náhodou se odehrávalo za úplňku. Grant, který boxoval za Královské jednotky, byl několikrát napomínán za držení a údery pod pás a ve třetím kole diskvalifikován za stálé porušování pravidel. Stadion ho vypískal z ringu - nejhluchěji se projevila jeho vlastní jednotka - a následujícího dne si ho zavolal velitel a chladně mu oznámil, že je ostudou Královských jednotek a že s příštím transportem odjíždí domů. Žádný řidič ho nechtěl za spolujezdce, a tak byl převelen k vytoužené motocyklové rozvážkové službě.

Přesně to Grantovi vyhovovalo. Počkal pár dní a pak jednou večer sebral denní poštu z velitelství vojenské kontrarozvědky na Reichkanzlerplatz, zamířil k ruskému sektoru, kde počkal s nastartovaným motorem, dokud se na britském kontrolním stanovišti neotevře závora, aby pustila taxi, čtyřicetímilovou rychlostí projel hranicí a smykem zastavil u betonového bunkru na ruské straně hranice.

Drsně ho odvěkli na strážnici. Za psacím stolem seděl velitel s kamenným obličejem, který se ho zeptal, co chce.

„Chci sovětskou tajnou službu,“ řekl Grant rozhodně. „Jejího velitele.“

Důstojník si ho chladně změřil a řekl něco rusky. Vojáci, kteří Granta přivedli, se ho zase chystali vyvléct. Grant je však lehce setřásl. Jeden z nich zdvihl samopal.

„Mám spoustu tajných dokumentů,“ řekl Grant trpělivě a snažil se vyslovovat co nejzřetelněji. „Mám je venku. V kožených brašnách na motorce.“ Pak dostal nápad. „Budete mít velké potíže, jestli se nedostanou k vaší tajné službě.“ Důstojník vojákům něco řekl a ti ustoupili. „Nemáme žádnou tajnou službu,“ prohlásil upjatou angličtinou. „Posadte se

a vyplňte tento formulář.“

Grant se usadil a dal se do vyplňování dlouhého formuláře pro osoby, které chtěly navštívit Východní zónu - jméno, adresa, povolání a tak dále. Důstojník mezitím tiše a úsečně mluvil do telefonu.

Když Grant skončil, do místnosti vstoupili dva poddůstojníci v soukenných zelených furačkách a se zeleným označením hodnosti na khaki uniformách. Velitel podal jednomu z nich formulář, aniž si ho prohlédl. Poddůstojníci pak odvedli Granta ven a naložili ho i s motocyklem do skříňového nákladního auta, kde ho zamkli. Po čtvrt hodině ostré jízdy vůz zastavil, a když Grant vystoupil, zjistil, že je na dvoře za velkou novou budovou. Odvedli ho dovnitř, vyvezli výtahem a zavřeli do cely bez oken. Až na jedinou kovovou lavici byla zcela prázdná. Asi po hodině, kdy si podle jeho mínění prohlíželi tajné dokumenty, ho odvedli do pohodlné kanceláře. Za stolem seděl důstojník s třemi řadami vyznamenání a zlatými nárameníky plukovníka.

Na stole nebylo nic kromě vázy s růžemi.

Deset let nato shlížel Grant z okna letadla na obrovský shluk světél dvacet tisíc stop pod sebou. Zřejmě Charkov, pomyslel si a nevesele se ušklíbl na svůj odraz v okénku.

Růže. Od toho okamžiku ho provázely životem růže. Růže, růže, samé růže.

KAPITOLA 3 POSTGRADUÁLNÍ STUDIUM

„Takže vy byste chtěl pracovat v Sovětském svazu, pane Grante?“ Po půlhodinovém výslechu se plukovník MGB zjevně nudil. Měl dojem, že z toho dost nepříjemného britského vojáka vytahal veškeré vojenské informace, které stály za zmínku. Za bohatou nadílku tajných materiálů z brašen se mu odvděčí několika zdvořilostními frázemi a pak ho nechá odvést do podzemní cely, odkud ho odvezou do Vorkuty nebo jiného pracovního tábora.

„Ano, chtěl bych pro vás pracovat.“

„A co byste mohl dělat, pane Grante? Máme spoustu nekvalifikované práce. Nepotřebujeme řidiče nákladů a,“ plukovník se krátce usmál, „pokud jde o boxery, těch máme dostatek. Náhodou i dva kandidáty na olympijské medaile.“

„Já jsem odborník na zabíjení lidí. To ovládám výtečně. Líbí se mi to.“

Plukovník zahlédl rudý záblesk v těch velice bleďých očích pod pískovými řasami. Zdálo se mu, že ten chlap to myslí vážně. Je stejně šílený jako nepříjemný. Chladně si Granta změřil a napadlo ho, zda stojí za to ho ve Vorkutě vůbec žít. Snad by bylo lepší nechat ho zastřelit. Anebo ho vrátit do britského sektoru, kde už by se o něj postarali jeho vlastní lidé.

„Vy mi nevěříte,“ řekl Grant netrpělivě. Dostal se k nepravému muži v nepravém oddělení. „Kdo pro vás dělá tuhle práci?“ Byl si jistý, že Rusové mají nějaké vražedné komando. Všichni to říkali. „Dovolte mi s nimi promluvit. Někoho pro ně zabiju. Kohokoli. A hned.“

Plukovník se na Granta rozmrzele podíval. Snad by to měl raději nahlásit. „Počkejte tu.“ Vstal a vyšel z místnosti, nechávaje za sebou otevřené dveře, do kterých si vzápětí stoupl strážný s rukou na pažbě pistole.

Plukovník odešel do vedlejší místnosti. Byla prázdná. Na stole stály tři telefony. Zavolal přímou linkou na ústředí MGB do Moskvy. Když se ozval vojenský telefonista na ústředí, řekl jen „SMĚŘŠ“, a když ho přepojili, chtěl vrchního velitele.

Za deset minut položil sluchátko. To je štěstí! Takové jednoduché a konstruktivní řešení! Ať to dopadne jakkoliv, výsledek bude vždycky příznivý. Jestliže ten Angličan uspěje, bude to skvělé. A když ne, i tak to nadělá spoustu potíží v Západním sektoru - Britům, protože jde o jejich člověka, Němcům, protože to vystraší spoustu jejich špiónů, Američanům, protože dodávají většinu podkladů té Baumgartenově bandě, a teď si budou myslet, že Baumgartenova bezpečnostní opatření nejsou dobrá. Plukovník, spokojený sám se sebou, odešel zpět do své kanceláře a usadil se naproti Grantovi.

„Myslíte to vážně?“

„Samozřejmě.“

„Máte dobrou paměť?“

„Ano.“

„V britském sektoru žije jistý doktor Baumgarten. Němec. Kurfürstendamm 22, byt číslo 5. Víte, kde to je?“

„Ano.“

„Dnes večer vás vysadíme i s vaším motocyklem v britském sektoru. Změníme vám poznávací značku. Vaši lidé vás budou hledat. Odvezete doktoru Baumgartenovi jednu obálku. Bude označena ‚Do vlastních rukou‘. V britské uniformě a s touhle obálkou nebudete mít problémy. Řeknete, že jde o tak soukromou záležitost, že musíte obálku předat doktoru Baumgartenovi osobně. Pak ho zabijete.“ Plukovník se odmlčel a zdvihl obočí. „Ano?“

„Ano,“ odpověděl Grant nevzrušeně. „Když to udělám, dáte mi další podobnou práci?“

„Je to možné,“ řekl plukovník neurčitě. „Nejdřív se musíte předvést. Až dokončíte svůj úkol a vrátíte se do sovětského sektoru, ptejte se po plukovníku Borisovi.“ Zazvonil na zvonek a do kanceláře vstoupil muž v civilních šatech. Plukovník na něj ukázal. „Tehle člověk vám dá najíst. Později vám předá obálku a ostrý nůž americké výroby. Je to skvělá zbraň. Hodně štěstí.“

Plukovník natáhl ruku, vybral si z vázy růži a rozkošnický k ní přivoněl.

Grant vstal. „Děkuji, pane,“ řekl vděčně.

Plukovník neodpověděl ani nevzhlédl od růže. Grant vyšel ven za mužem v civilních šatech.

Letadlo hřmělo nad hospodářským srdcem Ruska. Daleko na východě za sebou nechalo hořící vysoké pece Stalina, na západě pak stříbrnou stuhu Dněpru, která se za Dněpropetrovskem ztratila. Kruh světla kolem Charkova dosahoval až na ukrajinsko-ruskou hranici, objevila se slabší záře fosfátového těžebního města Kurska a zase zmizela. Grant věděl, že

v neproniknutelné tmě pod nimi zrají biliony tun ruského obilí. Věděl také, že další světlo uvidí až za hodinu, kdy letadlo urazí posledních tři sta mil do Moskvy.

Grant už měl slušné znalosti Ruska. Po rychlé, čisté a senzační vraždě důležitého západoněmeckého špiona se okamžitě vrátil do západního sektoru a nějak se mu podařilo najít „plukovníka Borise“. Dostal civilní šaty a leteckou přilbu, která mu měla zakrýt vlasy, a odletěl spěšně prázdným letadlem MGB přímo do Moskvy.

Následoval rok polovězeňského režimu, v němž se Grant snažil udržet v kondici a naučit se rusky, zatímco se kolem něj točila spousta lidí - vyšetřovatelů, nastrčených špiclů, lékařů. Sovětské špióny v Anglii a Severním Irsku mezitím horlivě pátrali po jeho minulosti.

Ke konci toho roku dostal Grant to nejčistší politické vysvědčení, jaké jen může cizinec v Rusku získat. Špióni potvrdili jeho výpověď. Angličtí a američtí nastrčení špiclové hlásili, že ho nezajímá politika ani společenské zvyky žádné země na světě, a lékaři a psychologové se shodli v tom, že trpí pokročilou maniodepresivitou, jejíž periody jsou závislé na úplňku. Dodávali, že má narcisistické sklony, je asexuální a má vysokou odolnost vůči bolesti. Kromě toho všeho je dokonale fyzicky zdravý, a přestože má zoufale nízké vzdělání, je od přírody lstivý jako liška. Všichni se shodli v tom, že se jedná o mimořádně nebezpečného jedince, který musí být držen stranou.

Když se jeho složka dostala k vedoucímu osobního oddělení MGB, už chtěl napsat na okraj poznámku Zabijte ho, když ho napadlo něco jiného.

VSSSR bylo třeba hodně zabíjet, ne proto, že by průměrný Rus byl krutý, ačkoli některé národy patřily k nejkřutějším na světě, ale proto, že vražda byla politickým nástrojem. Lidé vystupující proti Státu jsou jeho nepřátelé, a pro nepřátele nemá Stát místo. Jejich převýchova by stála příliš mnoho cenného času, a tak pokud setrvali ve svých bludech, bylo třeba je zabít. V zemi s dvěma sty miliony lidí jich můžete ročně zabít mnoho tisíc, aniž byste je postrádali. Pokud je nutno jich zabít milion ročně, jako tomu bylo při dvou největších čistkách, není to také žádná velká ztráta.

Vážným problémem byl nedostatek vykonavatelů, kteří měli krátkou životnost. Brzy se na nich začínala projevovat únava z práce. Onemocněla jim duše. Po deseti, dvaceti, stu smrtelných zachroptění, nahlodá lidskou bytost, jakkoli nelidskou, snad procesem osmózy se smrti samotnou, červ smrti, který ji pak požírá jako rakovina. Takového člověka posedne melancholie a on začne pít, strašlivá apatie mu zamžije oči, zpomalí pohyby a zničí přesnost. Když zaměstnavatel zjistí tyto příznaky, nezbyvá mu nic jiného než nechat popravčího popravít a najít si jiného.

Vedoucí osobního oddělení MGB si tento problém uvědomoval, takže věděl o stálé potřebě rafinovaných vrahů, ale i obyčejných řezníků. A tady jim padl do rukou muž, který byl zřejmě odborníkem v obou oborech. Navíc byl svému řemeslu oddaný, a pokud se dalo věřit doktorům, přímo pro ně předurčený.

Vedoucí osobního oddělení opatřil Grantovu složku stručnou poznámkou SMĚŘŠ oddíl II a dal ji do interní pošty.

II. sekce SMĚŘŠ, která řídila akce a popravy, převzala tělo Donovana Granta, změnila mu jméno na Granitskij a zanesla ho do svých seznamů.

Následující dva roky byly pro Granta těžké. Musel znovu chodit do školy, a to do takové školy, v níž se mu často zastesklo po otlučených prkenných lavicích ve zrezivělé plechové kůlně, páchnoucí klukovským potem a naplněné bzučením masařek - dosud jediné představě školy. Teď, ve zpravodajské škole pro cizince, se musel potýkat s předměty, které pro něj byly španělskou vesnicí, a to namačkané mezi Němci, Čechy, Poláky, příslušníky pobaltských národů, Čiňany a negry, kteří si s vážným a pozorným výrazem dělali pilné poznámky.

Na rozvrhu byly kurzy „Obecných politických znalostí“, které zahrnovaly dějiny dělnického hnutí, komunistické strany, dělnických stran celého světa, učení Marxe, Lenina a Stalina, a to všechno prošpikované cizími jmény, která sotva dokázal přečíst. Jiný soubor přednášek se jmenoval „Nepřítel, proti kterému bojujeme“. Tematicky zahrnoval rozbor kapitalismu a fašismu, celé týdny věnoval taktice, agitaci a propagandě a další týdny problémům menšin, kolonizovaných národů, černochů a Židů. Každý měsíc končil zkouškami, při nichž Grant psal negramotné nesmysly, prokládané útržky polozapomenutých anglických dějin a pravopisně pochybenými komunistickými hesly, takže se mu stávalo, že mu jeho výplody roztrhali, jednou dokonce před celou třídou.

Dokázal to však spolknout a v technických předmětech se mu už vedlo lépe. Rychle pochopil základy „Kódů a šifer“, protože je pochopit chtěl. Byl dobrý ve „Spojích“ a okamžitě se orientoval ve složité problematice spojování, odpojování, kurýrů a poštovních schránek a měl výborné známky z „Práce v terénu“, při níž musel každý student naplánovat a provést modelový úkol na předměstí Leningradu a v jeho okolí. Když pak došlo na zkoušky z „Bdění“, „Rozvahy“, „Bezpečnosti na prvním místě“, „Duchapřítomnosti“, „Odvahy“ a „Chladnokrevnosti“, měl nejlepší výsledky z celé školy.

Na konci roku se vrátil do SMĚŘŠ s hodnocením „Politická hodnota nulová. Operační hodnota výtečná“ - tedy přesně s takovým, jaké II. sekce potřebovala.

Další rok strávil s pouhými dvěma zahraničními studenty mezi stovkami Rusů ve Škole pro teror a diverzi v Kučinu u Moskvy. Výtečně prošel kurzy džuda, boxu, atletiky, fotografování a telegrafování, které probíhaly pod dohledem slavného plukovníka Arkadije Fotojeva, otce moderní sovětské špionáže, a dokončil kurs střelby z malých palných zbraní pod vedením podplukovníka Nikolaje Godlovského, sovětského mistra ve střelbě.

Během tohoto roku pro něj dvakrát za úplňku přijel bez předchozího upozornění vůz MGB a odvezl ho do jedné z moskevských věznic. S černou kápí na hlavě tu mohl vykonávat popravy provazem, sekýrou i samopalem. Před nimi mu snímali elektrokardiogram, měřili krevní tlak a dělali další lékařská vyšetření, ale jejich účel a výsledky mu zůstaly utajeny.

Byl to dobrý rok a Grant z něj měl oprávněný pocit, že jsou s ním spokojeni.

V letech 1949 a 1950 mu povolili účast v menších akcích s mobilními jednotkami neboli Avanposty v satelitních zemích. Jednalo se o výstražné bití nebo jednoduché vraždy ruských špiónů podezřelých ze zraedy nebo jiných nepravostí.

Grant vykonával tyto povinnosti čistě, přesně a nenápadně, a přestože byl stále pozorně sledován, nikdy se neodchýlil

od zadaných požadavků a neprojevil sebemenší slabost či technické zaváhání. Za úplňku to mohlo být jiné, pokud by měl zabíjet sólově, ale jeho nadřízení si uvědomovali, že v tomto období by byl neovladatelný a vybírali pro jeho akce bezpečné dny. Úplněk měl vyhrazený pro řezničinu ve věznicích, kterou mu čas od času poskytovali jako odměnu za chladnokrevně provedené úspěšné akce.

V letech 1951 a 1952 byla Grantova využitelnost plně doceněna. Za vynikající práci, zvláště pak ve Východním Berlíně, dostal sovětské občanství. V následujícím roce pak jeho plat vzrostl na pěkných pět tisíc rublů měsíčně. V téže roce byl povýšen na majora a se zpětnou platností mu byl přiznán důchod, započítávaný ode dne, kdy kontaktoval „plukovníka Borise“. Navíc mu byla přidělena vila na Krymu s dvěma osobními strážci, kteří ho jednak měli chránit, jednak mu zabránit, aby „nesoukromničil“, jak to nazývali v MGB, jednak ho jednou za měsíc odvézt do nejbližší věznice a nechat ho vykonat tolik poprav, kolik tam bylo vhodných kandidátů.

Grant přirozeně neměl přátele. Každý, kdo s nim přišel do styku, se ho buď bál, nebo ho nenáviděl, nebo mu záviděl. Neměl dokonce ani známého kolegu z práce, který v tajnostkářském a opatnickém světě sovětské byrokracie nahrazoval přátele. Pokud si to uvědomoval, bylo mu to jedno. Zajímaly ho výhradně jeho oběti. Zbytek života žil ve vlastním nitru, bohatě zabydleném vzrušujícími myšlenkami.

Měl přirozeně SMĚŘŠ. Kdo měl v Sovětském svazu na své straně SMĚŘŠ, nemusel si dělat starosti s přáteli ani s čímkoli jiným, kromě toho, aby zůstal v ochranném stínu černých křidel organizace.

Když letadlo začalo ztrácet výšku a dostalo se do dosahu radaru Tušinského letiště jižně od rudé záře Moskvy, Grant stále ještě mlhavě přemýšlel, co po něm zaměstnavatelé asi mohou chtít.

Byl na vrcholu kariéry, stal se hlavním popravčím SMĚŘŠ, a tím pádem také celého Sovětského svazu. Jaký si teď může vytýčit cíl? Další postup? Více peněz? Více zlatých třepek? Důležitější cíle? Lepší techniku?

Připadalo mu, že už není za čím se honit. Nebo tu snad v nějaké jiné zemi byl jiný muž, o kterém nikdy neslyšel a kterého by musel odstranit, aby se ocitl na absolutním vrcholu?

KAPITOLA 4 MOGULOVĚ SMRTI

SMĚŘŠ je oficiální vražedná organizace sovětské vlády. Operuje doma i v zahraničí a v roce 1955 zaměstnávala celkem čtyřicet tisíc mužů a žen. Její název je zkratkou hesla „Směť špiónů“. Tento název používají pouze její vlastní zaměstnanci a vysocí sovětské úředníci. Žádný duševně zdravý prostý člověk by jej nevypustil přes rty.

Velitelství SMĚŘŠ sídlí v obrovské a ošklivé moderní budově na široké a nudné moskevské ulici Sretěnka v čísle třináct. Když chodci míjejí dva strážné se samopaly, kteří stojí po obou stranách širokého schodiště vedoucího k velkým železným dvojítm dveřím, sklápějí oči. Když si včas vzpomenu nebo to mohou udělat nenápadně, přecházejí ulici a míjejí dům po protilehlém chodníku.

SMĚŘŠ je řízena z druhého poschodí. Nejdůležitější místností druhého poschodí je obrovská slunná místnost vymalovaná světlou olivově zelenou barvou, která je společným jménem všech vládních úřadů celého světa. Naproti zvukotěsným dveřím jsou dvě široká okna obrácená do dvora. Na podlaze leží drahý kavkazský koberec tkaný na míru. Přes vzdálenější levý roh stojí bytelný dubový psací stůl, jehož deska je potažená rudým sametem a zakrytá tlustým sklem.

Na levé straně stolu jsou přihrádky označené K PŘIJETÍ a K ODESLÁNÍ a na pravé čtyři telefony.

Ze středu stolu vybíhá diagonálně přes místnost dlouhý konferenční stůl s osmi vysokými, červenou kůží čalouněnými židlemi. Je také potažen rudým sametem, ale nemá ochranné sklo. Jsou na něm rozmístěny popelníky a dvě karafy s vodou a sklenice.

Na zdech visí čtyři velké obrazy ve zlatých rámech. V roce 1955 byl nade dveřmi portrét Stalina, mezi okny portrét Lenina, a na zbylých dvou stěnách portréty Bulganina a armádního generála Ivana Alexandroviče Serova, předsedy Výboru státní bezpečnosti, který zde 13. ledna 1954 vystřídal Beriju.

Na levé stěně pod Bulganinem je velký televizor v hezké leštěné dubové skřínce. V ní je také ukryt magnetofon, ovládaný od psacího stolu. Mikrofony pokrývají celý prostor kolem stolu a jsou ukryty v jeho nohách. Vedle televize jsou malé dveře na soukromý záchod, do koupelny a do malé projekce, kde se promítají tajné filmy.

Pod portrétem generála Serova je knihovna, v jejíchž horních přihrádkách jsou práce Marxe, Engelse, Lenina a Stalina, níže a přístupněji jsou umístěny knihy o špiónáži, kontrašpiónáži, policejních metodách a kriminalistice. Vedle knihovny u zdi stojí dlouhý úzký stůl s tuctem v kůži vázaných alb, zlatě označených daty. Jsou v nich fotografie sovětských občanů i cizinců, které SMĚŘŠ zavraždila.

Přibližně v době, kdy Grant přistával v Tušinu, těsně před půl dvanáctou v noci, stál u tohoto stolu drsně vyhlížející podsaditý muž a listoval albem z roku 1954.

Velitel SMĚŘŠ, generál Grubozabojščikov, zde známý jako „G“, měl nažehlenou khaki blůzu se stojatým límcem a modré jezdecké kalhoty s dvěma úzkými lampasy, zasunuté do naleštěných jezdeckých bot z jemné černé kůže. Na prsou měl tři řady medailových stužek - dva Leninovy řády, Suvorovův řád, řád Alexandra Něvského, řád Rudého praporu, dva řády Rudé hvězdy, medaile Za dvacet let služby a medaile Za obranu Moskvy a Za obsazení Berlína. Pod nimi byla růžovo-šedá stužka řádu Britského impéria a červeno-bílá stužka americké medaile Za zásluhy. Nad stužkami visela zlatá hvězda Hrdiny Sovětského svazu.

Obličej nad vysokým límcem byl úzký a ostře řezaný. Pod hustým černým obočím vystupovaly jako dvě naleštěné kuličky kulaté hnědé oči, na spodní straně zarámované ochablými váčky. Čistě oholená lebka se bíle leskla ve světle ústředního lustru. Celkový vzhled doplňovala široká zlověstná ústa nad rozpůlenou bradou. Byl to tvrdý neústupný obličej muže zvyklého vládnout.

Jeden z telefonů na psacím stole tiše zabzučel. Muž došel pevným krokem ke své židli. Posadil se a zdvihl sluchátko

telefonu bíle označeného Vč, zkratky ruského slova vysokočastota, které znamená vysoká frekvence. Na malou centrálu Vč je napojeno jen několik padesát nejvyšších státních úředníků - ministrů nebo vedoucích vybraných odborů. Je umístěna přímo v Kremlu a obsluhována důstojníky bezpečnosti. Ti však nemohou odposlouchávat rozhovory, i když každé slovo se automaticky nahrává.

„Ano?“

„U telefonu Serov. Co jste podnikli od ranní schůze prezidia?“ „Za pár minut mi tu začíná schůzka, soudruhu generále. Budou tu zástupci RUMID, GRU a přirozeně MGB. Jestliže schválí akci, setkám se se svými vedoucími operačního a plánovacího. Pro případ, že bude rozhodnuto o likvidaci, už jsem poslal pro exekutora. Tentokrát na přípravu dohlédnu osobně. Nechceme už žádnou Chochlovovu aféru.“

„Jistěže ne. Zavolejte mi po schůzi. Chtěl bych ráno informovat prezidium.“

„Samozřejmě, soudruhu generále.“

Generál G. odložil sluchátko a stiskl tlačítko zvonku pod stolem. Současně zapnul magnetofon. Vešel jeho pobočník, kapitán MGB. „Už přijeli?“

„Ano, soudruhu generále.“

„Přiveďte je.“

Během několika minut vpochodovalo do místnosti za sebou šest mužů, z toho pět v uniformách. Aniž věnovali pohled muži za psacím stolem, zaujali svá místa u konferenčního stolu. Byli to tři velitelé, vedoucí svých odborů, provázení svými pobočníky. V Sovětském svazu nechodí na konferenci nikdo sám, jednak kvůli vlastní ochraně, jednak kvůli ujištění svého odboru si s sebou vedoucí bere svědka, aby mohl svým spolupracovníkům prezentovat dvě nezávislé verze toho, co se na konferenci dělo, a především co bylo řečeno ve prospěch odboru. To je důležité v případě následného vyšetřování. Na konferenci se nedělají žádné písemné poznámky a rozhodnutí jsou předávána odborům ústně.

Na vzdáleném konci stolu seděl generálporučík Slavin, náčelník GRU, vedoucí zpravodajského oddělení generálního štábu armády, s plukovníkem ve slavnostní uniformě po boku. Na konci stolu seděl generálporučík Vozdvišenskij z RUMID, vedoucí zpravodajského oddělení ministerstva zahraničních věcí, s mužem středního věku v civilních šatech. Zády ke zdi seděl plukovník Státní bezpečnosti Nikitin, vedoucí zpravodajského oddělení MGB, Sovětské tajné služby, s majorem po boku.

„Dobry večer, soudruzi.“

Z úst tří vysoce postavených úředníků se ozvalo zdvořilé, opatrné zamrmlání. Každý věděl - a myslel si, že je jediný, kdo to ví - že místnost je odposlouchávána, a všichni byli rozhodnutí, že bez souhlasu svého pobočníka a v souladu s disciplínou a potřebami státu budou mluvit co nejméně.

„Zakuřme si.“ Generál G. vytáhl balíček cigaret Moskva-Volga a jednu si zapálil americkým zapalovačem Zippo. Kolem stolu se ozvalo cvakání zapalovačů. Generál G. zmáčkl dlouhý lepenkový náustek cigarety, až byl téměř plochý, a zasunul si jej mezi zuby v pravém koutku úst. Rozevřel rty a začal mluvit v krátkých úsečných větách, provázených jakýmsi syčením vydávaným mezerou mezi zuby tisknoucimi cigaretu.

„Soudruzi, setkáváme se na pokyn soudruha generála Serova. Generál Serov mi v zájmu prezidia přikázal seznámit vás s určitými záležitostmi státní politiky. Pak je musíme prodiskutovat a doporučit způsob jednání, který bude v souladu s politickou linií. Musíme se rozhodnout rychle. Naše rozhodnutí má pro stát klíčový význam. Proto to musí být správné rozhodnutí.“

Generál G. se odmlčel, aby nechal vynít důležitost svých slov. Postupně a beze spěchu zkoumal tváře všech tří vysokých úředníků u stolu. Jejich pohledy byly lhostejné, ale uvnitř byli vyvedeni z klidu. Měli nahlédnout do dvířek pece. Měli se dovědět státní tajemství, což by pro ně jednou mohlo být velice nebezpečné. Seděli ve ztichlé místnosti a cítili se sžiháni strašlivým žářem, který sálá z epicentra veškeré moci v Sovětském svazu - z Nejvyššího prezidia. Generálu G. odpadl na blůzu popel z vyhaslé cigarety. Smetl ho a odhodil lepenkový náustek do koše s tajným odpadem vedle stolu. Zapálil si další cigaretu a opět promluvil skrz zuby.

„Naše doporučení se má týkat významného teroristického činu, který má být během tří měsíců spáchán na nepřátelském území.“ Šestero bezvýrazných očí se vyčkávací zahledělo na šéfa SMĚŘ. „Soudruzi,“ začal s výkladem generál G. a zaklonil se v židli, „zahraniční politika Sovětského svazu vstoupila do nové fáze. Dříve jsme uplatňovali tvrdou politiku - politiku (dovolil si zažertovat se Stalinovým jménem) oceli. Jakkoli byla účinná, vytvářela napětí se západem, především s Amerikou, a to už začalo být nebezpečné. Američané jsou nevypočitatelní lidé. Hysteričtí. Naše zpravodajské služby hlásily, že jsme Američany dotlačili až téměř k neohlášenému atomovému útoku na naši vlast. Četli jste ta hlášení a víte, že mluvím pravdu. Takovou válku ale nechceme. Pokud má k válce dojít, budeme to my, kdo zvolí čas. Určitým mocným skupinám v Americe, především Pentagonu pod vedením admirála Radforda, dopomohla k podpoře jejich záškodnických plánů právě naše tvrdá politika. A tak bylo rozhodnuto, že nadešel čas změnit metody, aniž bychom pustili ze zřetel své cíle. Byla stanovena „pružná“ politická linie, která byla nastartována v Ženevě. Tam jsme byli mírní. Když Čína vyhrožuje ostrůvkům Ťin-men-tao a Ma-cu, jsme tvrdí. Otvíráme hranice spoustě novinářů, herců a umělců, přestože víme, že mnozí jsou špioni. Naši vůdcové se smějí a na recepcích v Moskvě žertují. A uprostřed toho smíchu a žertování svrhne největší zkušební bombu všech dob. Soudruzi Bulganin a Chruščov a soudruh generál Serov (ta jména generál uvedl především pro uši magnetofonu) navštíví Indii a Východ a pomlouvají Angličany. Když se vrátí, přátelsky pohovoří s britským velvyslancem o chystané přátelské návštěvě Londýna. A tak to jde dál - cukr a bič, úsměv a zamračený pohled. A Západ je zmatený. Napětí se uvolní, ještě než oni stačí přitvrdit. Naši nepřátelé reagují neobratně, jejich strategie se rozpadá. Obyčejní lidé se zatím smějí našim žertům, povzbuzují naše fotbalová mužstva a slintají blahem, když propustíme pár válečných zajatců, které už se nám nechce žít!“

Kolem stolu se objevily potěšené a hrdé úsměvy. To je brilantní politika! To si ze Západu děláme blázny!

„A současně,“ pokračoval generál G. a usmál se pod vousy nad radostí, kterou vyvolal, „nenápadně kujeme železo, kde se dá - revoluce v Maroku, zbraně do Egypta, přátelství s Jugoslávií, potíže na Kypru, nepokoje v Turecku, stávky v Anglii, obrovské politické zisky ve Francii - není na světě fronty, na níž bychom v tichosti nevítěžili.“

Generál G. si dobře uvědomoval hltavé pohledy mužů kolem stolu. Změkli. Teď bylo třeba přitvrdit. Teď měli pocítit novou politickou linii sami na sobě. Zpravodajské služby musí také nést část břemene v této velké hře, hrané v jejich zájmu. Generál G. se zvolna naklonil nad stůl. Opřel se loktem o desku a zdvihl pěst.

„Jenže soudruzi,“ řekl tichým hlasem, „kde došlo k chybě v uskutečňování této politické linie? Kdo byl měkký, když jsme měli být tvrdí? Kdo prohrával, když ostatní složky vítězily? Kdo svými hloupými omyly ztrapnil a oslabil Sovětský svaz před celým světem? KDO?“

Poslední slovo generál téměř vykřikl. Byl spokojen, jak skvěle přednesl obžalobu, kterou si vyžádalo prezídium. A jak nádherně bude znít, až si ji Serov přehraje z magnetofonu!

Podíval se ke konferenčnímu stolu na bledé napjaté obličej. Udeřil pěstí do stolu.

„Celý zpravodajský aparát Sovětského svazu, soudruzi.“ Jeho hlas teď měl hněvivý podtón. „To my jsme ti lenoši, sabotéři, zrádci! To my působíme Sovětskému svazu ztráty v jeho velkém a slavném boji! My!“ Ukázal rukou kolem stolu. „My všichni!“ V té chvíli se mu hlas vrátil k věcnějšímu tónu. „Krucinál (dovolil si lidové zaklení), u všech rohatých, podívejte se na naše výsledky! Nej dřív ztratíme Guzenka, celý kanadský aparát a vědce Fuchse, pak si necháme vyčistit americký aparát, pak přijdeme o chlapy, jako byl Tokajev, necháme dojít ke skandální Chochlovově aféře, která nám způsobila velké škody, pak je tu Petrov se svou ženou v Austrálii - fušerství, kam se podíváme. A tak bych mohl pokračovat donekonečna - porážka za porážkou, průšvih za průšvihem.“

Generál G. se odmlčel a po chvíli pokračoval tišším hlasem. „Soudruzi, musím vám říct, že pokud dnes nedoporučíme opatření k velkému zpravodajskému vítězství a pokud podle toho doporučení nebudeme jednat, jestliže bude schváleno, ocitneme se ve velkých potížích.“

Generál G. se zamyslel nad závěrečnou větou, která měla vyjádřit hrozbu, aniž by ji blíže určila. Když ho napadla, rozhlédl se kolem stolu a s předstíranou mírností prohlásil: „Upadneme do nemilosti.“

KAPITOLA 5 KONSPIRACIJA

Mužikové byli zmrskáni. Generál G. jim poskytl pár minut, aby si vylízáli rány a vzpamatovali se z výprasku.

Nikdo neřekl jediné slovo na svou obranu. Nikdo nehájil své oddělení a nikdo se nezmínil o nesčetných vítězstvích sovětské špionáže, která bohatě vyvažovala těch pár chyb. A nikdo nezkoumal právo šéfa SMĚŘŠ sdělit jim to strašlivé obvinění, přestože byl vlastně jejich spoluviníkem. Slovo vzešlo z Trůnu a generál G. byl vybrán jako jeho hlasatel. Byla to pro něj velká pocta, znamení milosti, náznak blízkého povýšení. Všichni přítomní si okamžitě uvědomili, že ve zpravodajské hierarchii se generál G. se SMĚŘŠ v zádech vyšvihl na samý vrchol.

Představitel ministerstva zahraničních věcí, generálporučík Vozdvišenskij z RUMID, pozoroval ze svého konce stolu kouř, který se vinul z jeho dlouhé cigarety Kazbek, a vzpomněl si, jak mu Molotov po Berijově smrti soukromě řekl, že generál G. to dotáhne daleko. K této předpovědi nebylo třeba zvláštních věšteckých schopností, přemýšlel Vozdvišenskij. Berija generála G. neměl rád a neustále brzdil jeho postup, odstrkoval ho stranou z hlavního proudu moci do méně významných oddělení ministerstva státní bezpečnosti, které po Stalinově smrti jako ministerstvo rychle zrušil. Do roku 1952 byl generál G. náměstkem jednoho z vedoucích odborů tohoto ministerstva, a když bylo jeho místo zrušeno, věnoval veškerou svou energii intrikám směřujícím k Berijově pádu, přičemž se řídil tajnými rozkazy impozantního generála Serova, který ho dokázal odklidit z Berijova dosahu.

Serov, hrdina Sovětského svazu a veterán slavných předchůdců MGB - Čeky, Ogputu, NKVD a MVD - byl v každém ohledu větší osobností než Berija. Stál přímo za masovými popravami ve třicátých letech, kdy zahynul milion lidí, působil jako metteur en scène většiny velkých moskevských zinscenovaných procesů, organizoval krvavou genocidu na středním Kavkaze v únoru 1944 a podněcoval masové deportace lidí z pobaltských států a únosy německých atomových a jiných vědců, kteří po válce pomohli Rusku k obrovskému technickému rozmachu.

Zatímco Berija a jeho klaka byli popraveni, dostal generál G. za odměnu SMĚŘŠ. Pokud jde o armádního generála Ivana Serova, ten teď společně s Bulganinem a Chruščovem vládl Rusku. Jednoho dne možná stane na vrcholu sám. I když, odhadoval Vozdvišenskij při pohledu na lesklou kulatou lebku, generál G. nebude patrně stát daleko za ním. Lebka se zdvihla a vykulené hnědé oči spočinuly na generálu Vozdvišenském. Ten však zůstal klidný a neuhnul pohledem.

Ten je nevyzpytatelný, pomyslel si generál G. Trochu si na něj posvítíme a uvidíme, co nám řekne na záznam.

„Soudruzi,“ nasadil generál G. předsednický úsměv, až se mu v koutcích úst zlatě zablýskalo, „nesmíme se toho příliš zaleknout. I pod tím nejvyšším stromem leží sekera. Nikdy jsme přece svá oddělení nepovažovali za tak dokonalá, aby nemohla být kritizována. To, co vám mám sdělit, by proto nemělo být pro žádného z vás překvapením. Takže si o našem úkolu promluvíme a směle se do něj pustíme.“

Tyto ořepané fráze nevyvolaly žádný vstřícný úsměv. Generál ani žádný neočekával. Zapálil si cigaretu a pokračoval. „Říkal jsem, že musíme doporučit nějaký úderný teroristický čin na poli zpravodajských služeb, který provede jedna nám podřízená složka - nepochybně ta má.“

Vzduch kolem stolu se zachvěl neslyšným výdechem úlevy. Aspoň že to padne na SMĚŘŠ. Aspoň něco.

„Jenže vhodný výběr terče útoku nebude zrovna snadný, a právě za tento výběr ponese kolektivní zodpovědnost.“ Povolil, přitvrdit. Zasazovat dobře mířené údery.

„Tady nepůjde jen o vyhození nějaké budovy do povětří nebo o zastřelení nějakého ministerského předsedy. Takové neurvalé buržoazní praktiky nás nezajímají. Naše operace musí být promyšlená, rafinovaná, namířená přímo na srdce

západního zpravodajského aparátu. Musí nepříteli způsobit vážné škody - skryté škody, o nichž se veřejnost pravděpodobně vůbec nedoslechne, ale které budou předmětem tajných rozhovorů ve vládních kruzích. Zároveň však naše akce musí vyvolat tak ničivý veřejný skandál, že se svět bude smát hlouposti našich nepřátel a ostudě, jakou si udělali. Západní vlády pochopitelně budou vědět, že za tím stojí sovětská konspirace. A to je dobré. To je součástí naší „tvrdé“ politiky. Západní agenti a špióni to pochopitelně budou vědět také. Ocení naši chytrost a rozklepou se strachy. Zrádci a případní odpadlíci si dobře rozmyslí své činy. A naši vlastní agenti získají motivaci. Naše demonstrace síly a chytrosti je povzbudí k ještě většímu úsilí. My se přirozeně k tomu činu nebudeme hlásit. Bylo by také žádoucí, aby obyčejný sovětský občan zůstal v nevědomosti.“

Generál G. se odmlčel a zahleděl se na představitele RUMID, který znovu jeho pohled klidně odrazil.

„A nyní k výběru organizace, na niž dopadne náš úder, a k výběru konkrétního cíle. Soudruhu generálporučíku Vozdvišenskij, vzhledem k tomu, že sledujete zahraniční zpravodajskou scénu z neutrálních pozic (to byla posměšná narážka na nechvalně známou žárlivost mezi vojenskou zpravodajskou službou GRU a Tajnou službou MGB), možná byste nám mohl podat jakýsi přehled. Rádi bychom znali váš názor na důležitost jednotlivých složek západních zpravodajských služeb. Podle toho bychom vybrali tu nejnebezpečnější, které bychom nejvíce chtěli způsobit nějakou škodu.“

Generál G. se opřel o vysoké opěradlo, lokty spočinul na opěrkách a spojenými prsty obou rukou si podepřel bradu jako učitel, který se chystá vyslechnout dlouhý rozbor.

Generála Vozdvišenského jeho požadavek nezaskočil. Ve zpravodajských službách strávil třicet let, převážně v zahraničí. Sloužil pod Litvinovem jako „vrátný“ na sovětském velvyslanectví v Londýně. V New Yorku pracoval pro tiskovou agenturu TASS, odkud se vrátil do londýnské pobočky sovětského podniku zahraničního obchodu Amtorg. Pět let sloužil jako vojenský atašé pod skvělou madam Kollontaiovou na stockholmském velvyslanectví. Pomáhal při výcviku brilantního sovětského špióna Sorgeho, kterého pak vyslali do Tokia. Za války byl nějaký čas vedoucím agentem ve Švýcarsku neboli ve Schmidtlundu, jak je nazývali špióni ve své hantýrce, kde pomáhal budovat senzačně úspěšnou, ale tragicky zneužitou zpravodajskou síť Lucy. Několikrát odjel jako kurýr do Německa k Rudé kapele, při jejíž likvidaci jen o vlas unikl. Po válce byl převeden na ministerstvo zahraničních věcí, účastnil se operace Burgess-Maclean i bezpočtu dalších akcí s cílem proniknout na západní ministerstva zahraničí. Jako skrz naskrz profesionální špión byl dokonale připraven podat zprávu o svých zkušenostech se soupeři, s nimiž se celý život utkával.

Jeho pobočník však byl nervóznější. Byl celý nespokojen z toho, jak je tu RUMID tlačěn ke zdi bez možnosti předběžné porady. Napjatě se soustředil, aby mu neuniklo jediné slovo.

„V této záležitosti,“ začal generál Vozdvišenskij opatrně, „nelze směřovat člověka s jeho organizací. Každá země má dobré špióny a není to vždycky ta největší, která jich má nejvíce a nejlepších. Ale tajné služby jsou drahé a malé země si nemohou dovolit koordinaci, jejímž výsledkem je dobrá zpravodajská služba - padělatelské složky, síť vysílaček, odposlechy, digestivní aparát, který rozpozná hodnotu zpráv a porovnává zprávy jednotlivých agentů. Norsko, Holandsko, Belgie, a dokonce i Portugalsko mají jednotlivé agenty, jejichž zprávy by nám mohly pěkně nadrobit, kdyby je ty země dokázaly využít. Jenže to nedokážou. Místo aby předaly zprávy mocnostem, raději na nich sedí s pocitem vlastní důležitosti. Takže s těmihle menšími zeměmi si nemusíme dělat starosti.“ Vozdvišenskij se na okamžik odmlčel.

„Ovšem s výjimkou Švédska. Ti nás sledují už celá staletí. O Pobaltí jsou vždycky informováni lépe než Finsko a Německo. Jsou nebezpeční. Ty bychom mohli přibrzdit.“

„Soudruhu,“ zarazil ho generál G., „ve Švédsku jsou stále nějaké špiónážní skandály. Další skandál by byl jen jedním v řadě a svět by si ho ani nevšiml. Pokračujte, prosím.“

„Itálii můžeme pominout,“ navázal generál Vozdvišenskij. „Jsou chytří a aktivní, ale neškodí nám. Zajímá je jen vlastní hřiště, Středomoří. Totéž se dá říct o Španělsku, až na to, že jejich kontrarozvědka už způsobila straně značné potíže. Ti fašisté nás připravili o spoustu dobrých lidí. Jenže kdybychom akci obrátili proti nim, přijdeme o mnoho dalších. A s malým ziskem. Ti ještě nejsou na revoluci zralí. Ve Francii jsme sice pronikli do mnoha složek, ale Deuxième Bureau představuje svou chytrostí stále velké nebezpečí. V jeho čele stojí jistý Mathis. Z rozhodnutí Mendés-France. Byl by to lákavý cíl a ve Francii by se nám lehce operovalo.“

„Francie se o sebe postará,“ odbyl návrh generál G.

„Zcela jiná situace je v Anglii. Jistě se shodneme v tom, že jejich zpravodajská služba si zaslouží úctu,“ rozhlédl se generál Vozdvišenskij kolem stolu. Všichni přítomní včetně generála G. zdráhavě přikývli. „Jejich kontrarozvědka je skvělá. Jako ostrovní země mají pochopitelně obrovskou výhodu. Jejich takzvaná MI-5 zaměstnává vzdělané a chytré lidi. A tajnou službu mají ještě lepší. Zaznamenávají pozoruhodné úspěchy. Při určitých operacích zjišťujeme, že jsou na místě před námi. Jejich agenti jsou skvělí. Přestože jim málo platí - v přepočtu tak tisíc až dva tisíce rublů měsíčně - slouží velice oddaně. A přesto v Anglii nemají žádné zvláštní výsady, žádné daňové úlevy, žádné zvláštní obchody našeho typu, kde by si mohli levně nakoupit. Jejich sociální postavení v zahraničí není vysoké a jejich ženy se musejí usklánět. Dokud agent neodejde do důchodu, zřídka kdy se dočká vyznamenání. A přesto ti lidé tu nebezpečnou práci dělají. Je to zvláštní. Možná je to dáno tradiční výchovou na soukromých středních školách a univerzitách. Náklonností k dobrodružství. Přes to všechno je divné, že jsou tak dobří, protože od přírody nejsou konspirativní.“ Generál Vozdvišenskij cítil, že jeho poznámky by mohly působit příliš pochvalně, a tak rychle zacouval. „Jejich síla je přirozeně z větší části mýtus - mýtus o Scotland Yardu, o Sherlocku Holmesovi, o tajné službě. Jistěže nemáme důvod se těch džentlmenů obávat. Tento mýtus však může být překážkou, kterou nelze opominout.“

„A Američané?“ zarazil generál G. Vozdvišenského pokus o diskvalifikaci britských zpravodajských služeb. Ta slova o soukromých středních školách a univerzitách by jednoho dne mohla příhodně zaznít u soudu. Teď by mohl ještě říct, že Pentagon je lepší než Kreml.

„Američané jsou z našich nepřátel největší a nejbohatší. Po technické stránce, pokud se týče spojovací sítě, zbraní a vybavení, jsou nejlepší. Nemají však cit pro práci. Dokážou se nadchnout kdejakým balkánským špiónem, který prohlásí, že má na Ukrajině tajnou armádu. Napakují ho penězi, aby pro tu armádu nakoupil boty. Ten pak samozřejmě odjede do Paříže a utratí peníze za ženy. Američané se snaží všeho dosáhnout penězi. Jenže dobří špióni nepracují jen pro peníze - to jen ti špatní, a těch mají Američané několik divizí.“

„Ale úspěchy mají,“ namítl generál G. úlisně. „Možná je podceňujete.“

Generál Vozdvišenskij pokrčil rameny. „Musí mít úspěchy, soudruhu generále. Nelze zasít tisíc sadbových brambor a nesklidit jedinou Mízu. Osobně si myslím, že Američané si nezaslouží, abychom se tu jimi zabývali.“ Náčelník RUMID se opřel a nedbale vytáhl tabatěrku.

„Velice zajímavý úvod,“ poznamenal generál G. chladně. „Soudruh generál Slavin?“

Generál Slavin z GRU neměl v úmyslu vydat se na milost generálnímu štábu armády. „Se zájmem jsem si vyslechl slova soudruha generála Vozdvišenského. Nemám co dodat.“

Plukovník Státní bezpečnosti Nikitin z MGB měl pocit, že by neuškodilo udělat z GRU pitomce, kteří nikdy s žádnou myšlenkou nepřijdou, a zároveň nastínit skromné doporučení, které by patrně odpovídalo skrytým názorům zde přítomných a které měl generál G. určitě na jazyku. Generál Nikitin také věděl, že za současných postojů prezidia by ho Sovětská tajná služba podpořila.

„Za cíl teroristické akce bych doporučoval Britskou tajnou službu,“ prohlásil rozhodně. „Mí lidé je sice nemohou považovat za rovnocenné protivníky, ale z té bezvýrazné masy jsou nejlepší.“

Generála G. popudil ten autoritářský tón. Navíc mu ten chlap vzal vítr z plachet, když navrhl to, co chtěl navrhnout on sám - operaci proti Britům. Jemně poklepal zapalovačem o stůl, aby bylo jasné, kdo tu rozhoduje. „Souhlasíte, soudruzi, s teroristickou akcí namířenou proti Britské tajné službě?“

Účastníci schůzky rozvázněně přikýkli.

„Já také. A teď ke konkrétnímu terči v rámci organizace. Připomněl bych slova soudruha generála Vozdvišenského o mýtu, na němž je postavena údajná síla jejich tajné služby. Jak můžeme zničit ten mýtus, a tím napadnout hybnou sílu té organizace? Kde ten mýtus přebývá? Nemůžeme zničit veškerý personál jedním úderem. Je snad jeho nositelem sám šéf? Kdo je šéfem Britské tajné služby?“

Nikitinův pobočník zaseptal něco svému nadřízenému do ucha. Plukovník Nikitin usoudil, že na tuto otázku by mohl a zřejmě i měl odpovědět.

„Je to admirál, jemuž se říká M. Máme o něm zapísku, ale neobsahuje mnoho údajů. Moc nepije. Na ženy je starý. Veřejnost o jeho existenci neví. Kolem jeho smrti bychom těžko dokázali rozpoutat skandál. A nebylo by snadné ho zabít. Do zahraničí vyjíždí zřídka. A zastřelit ho na londýnské ulici by nebylo příliš chytré.“

„Na tom, co říkáte, něco je, soudruhu,“ poznamenal generál G. „Musíme však najít cíl, který splní naše požadavky. Nemají tam někoho, kdo je považován za hrdinu té organizace? Někoho, kdo je všemi obdivován a jehož potupná likvidace by vyvolala hrůzu? Mýty stojí na hrdinech a jejich skutecích. Copak nikoho takového nemají?“

Kolem stolu se rozhostilo ticho, jak všichni začali pátrat v paměti. Setkávali se s tolika jmény, s tolika složkami, na světě probíhalo denně tolik operací. Koho znají z Britské tajné služby? Kdo je ten chlap, který...?

Rozpačité ticho přerušil plukovník Nikitin z MGB. „Je tam nějaký Bond,“ řekl váhavě.

KAPITOLA 6 ROZSUDEK SMRTI

„Jeb tvoju mat’!“ vyřkl generál G. svou oblíbenou obscenitu a udeřil do stolu. „Soudruhu, no jistěže je tam Bond, jak jste říkal.“ Jeho hlas zněl jízlivě. „James Bond. (Vyslovil to ‚Šems‘.) A nikdo, ani já, si na něj nevzpomněl! Jsme opravdu zapomnětliví. Není divu, že nás kritizují.“

Generál Vozdvišenskij měl pocit, že se musí zastat sebe i svého oddělení. „Sovětský svaz má bezpočet nepřátel, soudruhu generále,“ protestoval. „Když budu chtít jejich jména, pošlu si pro ně do ústřední kartotéky. Já samozřejmě jméno Bond znám. Párkrát už nám pěkně zavařil. Dneska se mi však honí hlavou jiná jména - jména lidí, kteří nám škodí právě teď, tenhle týden. Zajímám se o fotbal, ale nemůžu si pamatovat jméno každého cizince, který kdy dal gól Dynamu.“

„Vy žertujete, soudruhu,“ řekl generál G, aby zdůraznil nemístnost té poznámky. „Tohle je vážná věc. Já osobně připouštím, že jsem si nevzpomněl na jméno toho nechvalně známého agenta. Soudruh plukovník Nikitin nám jistě za chvíli osvěží paměť, já si jen vzpomínám, že Bond nejméně dvakrát zmařil operace SMĚŘŠ. Tedy,“ upřesnil, „než jsem organizaci převzal já. Bylo to tehdy ve Francii, v tom městě s kasinem. Figuroval tam ten Le Chiffre. Skvělý francouzský partajní vůdce. A tak hloupě se dostal do finančních potíží. Býval by se z nich dostal, kdyby se do toho nezapletl Bond. Vzpomínám si, že jsme museli rychle reagovat a toho Francouze zlikvidovat. Exekutor si měl zároveň poradit s tím Angličanem, ale neporadil. Pak to byl ten černoch v Harlemu. Skvělý chlap - jeden z nejlepších zahraničních agentů, které jsme kdy zaměstnávali, a s rozsáhlou podpůrnou sítí. Šlo tam o nějaký poklad v Karibiku. Podrobnosti už jsem zapomněl. Tajná služba vyslala toho Angličana, který rozvrátil celou organizaci a našeho muže zabil. To byl velký neúspěch. Můj předchůdce měl proti tomu anglickému špiónovi nekompromisně zakročit.“

Slova se znovu ujal plukovník Nikitin. „Podobnou zkušenost máme s tím Němcem Draxem a tou raketou. Určitě si ten případ vybavíte, soudruhu generále. Skutečně důležitá konspirace. Byl v tom angažován i generální štáb. Odehrávalo se to na úrovni vysoké politiky, která nám měla přinést ovoce. Ale celou operaci znovu zmařil Bond. Ten Němec byl zabit a my jsme nesli důsledky, z kterých jsme se určitou dobu těžce vzpomínávali.“

Generál Slavin z GRU cítil, že by měl něco říct. Ta raketa patřila do kompetence armády a její selhání bylo přičítáno GRU. To Nikitin moc dobře věděl. MGB se jako obvykle snažilo dělat potíže GRU, když takhle zkreslovalo historii. „Žádali

jste, abyste s tím chlapem něco udělali, soudruhu generále,“ řekl ledově. „Nevzpomínám si, že by po naší žádosti následovala nějaká akce. Kdyby následovala, nemuseli bychom se jím teď zabývat.“

Plukovník Nikitin cítil, jak mu vzteky buší ve spáncích, ale ovládl se. „Při vši účtě, soudruhu generále,“ řekl nahlas a jízlivě, „požadavek GRU nepodpořila vyšší místa. Asi vám to vypadlo z paměti, ale další konflikty s Anglií tehdy nebyly žádoucí. I kdyby však tenhle požadavek dorazil na MGB, nakonec by ho vyřizovala SMĚŘŠ.“

„My jsme nic podobného k vyřízení nedostali,“ ohradil se ostře generál G. „Jinak by následovala okamžitá likvidace toho muže. Ted' však nemáme čas na historii. Ta aféra s raketou se udála před třemi lety. Třeba by nám představitel MGB mohl říct něco o současných aktivitách toho muže.“

Plukovník Nikitin si šeptem rychle vyměnil pár slov se svým pobočníkem a obrátil se zpět k ostatním. „Máme jen kusé informace, soudruhu generále,“ řekl omluvně. „Zřejmě byl zapleten do nějaké aféry s pašováním diamantů z Afriky do Ameriky. To bylo minulý rok. Ta záležitost se nás netýkala. Od té doby o něm nemáme další zprávy. Novější informace by mohly být v jeho složce.“

Generál G. přikývl a zdvihl sluchátko nejbližšího telefonu. Byl to takzvaný Kommandant telefon MGB. Všechny linky byly přímé, ústředna tu nebyla. Generál vytočil číslo. „Ústředni kartotéka? Tady generál Grubozabojščikov. Zapisku Bonda, anglického špiona. Spěchá to.“

„Hned to bude, soudruhu generále,“ zaslechl ještě, než zavěsil. Generál G. se rozhodně podíval po svých společnících. „Soudruzi, ten špion vypadá z mnoha hledisek jako vhodný cíl. Zdá se, že je pro nás velice nebezpečný. Jeho likvidace bude v zájmu všech složek našeho zpravodajského aparátu. Je to tak?“

Všichni zúčastnění zamručeli.

„Jeho ztrátu tajná služba jistě pocítí. Ale co dál Zasadí jí to skutečně citelnou ránu? Pomůže to zničit ten mýtus, o kterém jsme tu mluvili? Je ten muž hrdinou své organizace a své země?“

Generál Vozdvišenskij usoudil, že tyhle otázky byly adresovány jemu, a ujal se slova. „Angličany hrdinové nezajímají, pokud to nejsou fotbalisté, hráči kriketu nebo žokejové. Jestliže někdo zdolá nějakou horu nebo umí rychle běhat, může se stát hrdinou pro určitou skupinu lidí, ale ne pro celý národ. Anglická královna a Churchill jsou také hrdinové.

Vojenští hrdinové však Angličany také moc nezajímají. Toho Bonda veřejnost nezná. A i kdyby ho znala, stále by nebyl hrdinou. V Anglii není žádná válka - ať už otevřená nebo tajná - považována za hrdinskou záležitost. Oni na válku jen neradi myslí a okamžitě po ní rychle zapomínají jména svých válečných hrdinů. Uvnitř Tajné služby může být ten člověk hrdinou, ale taky nemusí. To záleží na jeho vzhledu a osobních vlastnostech. A o tom já nic nevím. Může to být tlustý, umaštěný, nepříjemný chlap. A z takového nikdo hrdinu neudělá, i kdyby byl sebevíc úspěšný.“

„Angličtí špioni, které jsme zajali, o něm měli vysoké mínění,“ vložil se do hovoru Nikitin. „V Britské tajné službě je určitě velice ceněný. Říká se o něm, že je osamělý vlk.“

Na stole tiše zabzučel místní telefon. Generál G. zdvihl sluchátko a chvilku poslouchal. „Přineste to sem,“ řekl. Ozvalo se zaklepání na dveře. Vešel pobočník s tlustým svazkem v lepenkových deskách. Přesl přes celou místnost a položil složku před generála. Pak vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Desky byly černé a lesklé. Z pravého horního do levého spodního rohu byly označeny silným bílým pruhem. V levém horním rohu se skvěla bílá písmena „S. S.“ a pod nimi nápis „Sověřsenno sekretno“, přísně tajné. Ve střední části bylo bíle uvedeno jméno „JAMES BOND“ a pod ním poznámka „anglijskij špion“.

Generál G. otevřel svazek a vyndal velkou obálku s fotografiemi, které vysypal na skleněnou desku stolu. Jednu po druhé pak bral do ruky a pečlivě je zkoumal, některé dokonce pod lupou, kterou vytáhl ze zásuvky. Poté je podával Nikitinovi, který si je prohlédl a posílal dál.

První fotografie byla datována 1946. Zachycovala tmavovlasého mladíka u sluncem zalitého stolu před kavárnou. Na stole stála vysoká sklenice a sifonová láhev. Mladíkovo pravé předloktí spočívalo na stole a prsty s cigaretou nedbale visely přes okraj. Nohy měl zkřížené tak, jak to dovedou jen Angličané - pravý kotník spočíval na levém koleni a levá ruka ten kotník svírala. Byla to bezstarostná poloha. Mladík netušil, že je asi ze dvaceti stop fotografován.

Další fotografie byla z roku 1950. Zabírala obličej a ramena, byla rozmazaná, ale byl na ní zjevně tentýž muž. Bond tu v detailu opatrněma, zúženými očima zíral na něco těsně nad objektivem, patrně na fotografův obličej. Miniaturní skrytá kamera, odhadoval generál G.

Třetí snímek byl o rok mladší. Byl brán z levé strany a poměrně zblízka. Ukazoval téhož muže v tmavém obleku a bez klobouku, jak kráčí širokou prázdnou ulici. Zrovna míjel roletami zatažený obchod s nápisem „Charcuterie“. Vypadal, že někam pospíchá. Z ostře řezaného profilu čísel cílevědomost a ohyb pravého lokte naznačoval, že má ruku v kapse kabátu. Generál G. se dohadoval, že snímek byl pořízen z auta. Pomyslel si, že rozhodný výraz toho muže a cílevědomý náklon krácející postavy vypadají nebezpečně - jako by spěchal vstříc něčemu nekalému, co se odehrává o kus dál na ulici.

Čtvrtá a poslední fotografie byla označena Passe. 1953. Přes pravý spodní roh byl kousek kruhové Královské pečeti s písmeny „...ERSTVO ZAHRANIČÍ“. Byla zvětšena do kabinetního formátu. Pořídil ji zřejmě někdo na hranicích nebo v hotelu, když Bond na chvíli odevzdal pas. Generál G. pozorně studoval fotografii pod lupou.

Bond měl opálený, ostře řezaný obličej s třípalcovou bílou jizvou na pravé tváři. Zpod rovného, poměrně dlouhého černého obočí hleděly široké oči. Černé vlasy, vlevo rozdělené pěšinkou, byly nedbale učesané, takže jeden pramínek spadl přes pravé obočí. Horní ret pod protáhlým nosem byl nízký, široká ústa hezky tvarovaná, ale krutá, spodní čelist rovná a pevná. Dole bylo ještě vidět část tmavého obleku a černé pletené kravaty.

Generál G. si podržel fotografii na délku paže. Rozhodnost, panovačnost, bezohlednost - tyhle vlastnosti jasně viděl. Nezajímalo ho, co se odehrávalo v nitru toho muže. Podal fotografii kolem stolu a vrátil se ke složce. Zběžně se podíval na každou stranu a rychle přešel k další.

Fotografie se k němu vrátily. Založil si složku prstem a krátce vzhlédl. „Vypadá, že s ním bude těžké pořízení,“ prohlásil

chmurně. „Jeho spis to potvrzuje. Přečtu vám pár úryvků. Pak se musíme rozhodnout. Už je dost pozdě.“ Vrátil se k první straně a začal spěšně číst části, které ho zaujaly.

„Křestní jméno: JAMES. Výška: 183 centimetry; váha: 76 kilogramů; štíhlý; oči: modré; vlasy: černé; jizvy na pravé tváři a levém rameni; stopy po plastické chirurgii na hřbetu pravé ruky (viz příloha A); všestranný sportovec, výborný střelec, boxer a vrhač nožů; nepoužívá převleky. Jazyky: francouzština a němčina. Těžký kuřák. (Pozn.: kouří speciální cigarety se třemi zlatými proužky.) Neřestí: pít, ale s mírou, a ženy. Nepředpokládá se, že by bral úplatky.“

Generál G. obrátil list a pokračoval:

„Je vždy ozbrojen Berettou automatic ráže .25, ukrytou v pouzdře v levém podpaží. Nosí boty s ocelovými špičkami, zná základní chvaty džuda. Bojuje houževnatě, má vysokou toleranci k bolesti (viz příloha B).“

Generál G. rychle prolistoval další stránky a tu a tam přečetl úryvek ze zprávy agentů. Dostal se až k poslední straně před přílohami, které uváděly podrobnosti z případů, při nichž se agenti s Bondem setkali. Sjel očima na konec stránky a přečetl: „Závěr: Tento muž je nebezpečný profesionální terorista a špión. Pro Britskou tajnou službu pracuje od roku 1938 a nyní (viz Highsmithova složka, prosinec 1950) má služební tajné číslo 007. Dvě nuly označují agenta, který má během služby povolení zabít. Tuto výsadu mají zřejmě už jen dva další agenti. Měřítkem jeho hodnoty pro zaměstnavatele může být skutečnost, že byl v roce 1953 pasován na rytíře Řádu svatého Michala a Jiřího. Toto vyznamenání se obvykle uděluje jen při odchodu z tajné služby do důchodu. Podrobná hlášení o střetnutích s Bondem v akci jsou předávána velení zpravodajských služeb (viz SMĚŘŠ, MGB a GRU, podle trvalého příkazu z roku 1951).“

Generál G. zavřel spis a energicky pleskl dlaní o desku. „Tak co, soudruzi. Souhlasíme?“

„Ano,“ řekl nahlas plukovník Nikitin. „Ano,“ přitakal generál Slavin znučeně.

Generál Vozdvišenskij si prohlížel nehty. Z vraždění se mu dělalo špatně. V Anglii se mu tehdy moc líbilo. „Ano,“ řekl.

„Asi ano.“ Generál sáhl po sluchátku interního telefonu. „Rozsudek smrti,“ oznámil chraplavě svému pobočnickovi.

„Jméno: James Bond.“ Obě jména vyhláskoval. „Charakteristika: anglický špión. Provinění: nepřítel státu.“ Položil sluchátko a pohodlně se opřel. „A teď konspiracia. Musíme vymyslet postup, který neselže.“ Zachmuřeně se usmál.

„Nemůžeme si dovolit další Chochlovovu aféru.“

Dveře se otevřely a vešel pobočník s jasně žlutým listem papíru.

Položil jej před generála G. a odešel. Generál G. přelétl papír pohledem a dolů připsal Zabít. Grubozabojščikov. Pak list podal náčelníkovi MGB, který si přečetl text a napsal Zabijte ho. Nikitin, a podal jej přes stůl náčelníkovi GRU, který připsal Zabijte ho. Slavin. Jeden z pobočníků pak přesunul list před muže v civilním obleku, který seděl vedle představitele RUMID. Ten jej posunul před generála Vozdvišenského a podal mu pero.

Generál Vozdvišenskij si pozorně přečetl text, zdvihl oči ke generálu G., který ho sledoval, a aniž se podíval zpět na papír, načmáral přibližně pod předchozí podpisy Zabijte ho a připojil svůj podpis. Odtáhl ruce od papíru a vstal.

„Jestli je to všechno, soudruhu generále?“ odstrčil židli.

Generál G. byl potěšen. Jeho instinkt v případě tohoto muže byl správný. Bude ho muset nechat sledovat a sdělit své podezření generálu Serovovi. „Ještě okamžik, soudruhu generále,“ řekl. „Chtěl bych pod rozsudek něco připsat.“

Když mu podali papír, vytáhl pero a přeškrtnul svou předchozí poznámku. Tu další si pomalu předfíkal.

POTUPNĚ zabít. Grubozabojščikov.

Zdvihl pohled od papíru a mile se usmál na své společníky. „Děkuji vám, soudruzi. To je všechno. Budu vás informovat o reakci prezidia na naše doporučení. Dobrou noc.“

Když účastníci schůzky vypochovali ven, generál G. vstal, protáhl se a hlasitě zív. Pak se znovu posadil ke stolu, vypnul magnetofon a zazvonil na pobočníka. Ten vzápětí přišel a postavil se vedle stolu.

Generál G. mu podal žlutý papír. „Doručte to okamžitě generálu Serovovi. Zjistěte, kde je Kronsteen, a pošlete pro něj vůz. Je mi jedno, jestli spí. Musí sem přijet. Otděl II bude vědět, kde ho najít. A do deseti minut tu chci mít plukovníka Klebbovou.“

„Ano, soudruhu generále.“

Generál G. zdvihl sluchátko Vč telefonu a vyžádal si spojení s generálem Serovem. Pět minut tiše hovořil a nakonec uzavřel: „Teď seznámím s úkolem plukovníka Klebbovou a plánovače Kronsteena. Probereme v obrysech přiměřený postup a oni mi zítra předají podrobný návrh. Je to v pořádku, soudruhu generále?“

„Ano,“ přitakal tiše generál Serov z Nejvyššího prezidia. „Zabijte ho. Ale musí to být dokonale provedené. Prezidium schválí rozhodnutí ráno.“

Ve sluchátku se rozhostilo ticho. Vzápětí se ozvalo zazvonění interního telefonu. Generál G. řekl do sluchátka „Ano“ a položil je.

Za okamžik jeho pobočník otevřel dveře a ustoupil. „Soudružka plukovník Klebbová,“ ohlásil.

Do místnosti vkráčela žena žabího vzhledu v olivově zelené uniformě s jedinou rudou stužkou Leninova řádu.

Drobnými krůčky docupitala až ke stolu.

Generál G. zdvihl oči a ukázal na nejbližší židli u konferenčního stolu. „Dobrý večer, soudružko.“

Masitý obličej se rozplynul v cukrovém úsměvu. „Dobrý večer, soudruhu generále.“

Náčelnice II. sekce si povytáhla sukni a usadila se.

KAPITOLA 7 CHLADNOKREVNÝ ČARODĚJ

Dva ciferníky šachových hodin v lesklé kupolovité schránce shlížely na šachovnici jako oči nějaké mořské obludy, která přes okraj stolu sleduje hru.

Každý ciferník ukazoval jiný čas. Na tom Kronsteenově bylo za dvacet minut jedna. Dlouhá rudá vteřinovka odtikávala vteřiny, zatímco soupeřovy hodiny byly tiché a vteřinovka strnule stála. Makarovovy hodiny ukazovaly za pět minut

jedna. V polovině partie promarnil spoustu času a teď mu zbývalo pouhých pět minut. Byl v těžké časové tísní a bylo mu jasné, že pokud Kronsteen neudělá nějakou šílenou chybu - a to bylo nemyslitelné - čeká ho prohra.

Kronsteen seděl vzpřímeně a bez pohnutí. Škodolibě nevyzpytatelným pohledem připomínal papouška. Lokty spočíval na stole, pěsti zabořené v tvářích, ústa našpulená v přezíravém pohrdání. Úzké oči pod širokým výrazným obočím shlížely s ledovým klidem na vítěznou šachovnici. Za chladnou maskou to však bouřilo a tlustá žíla na pravém spánku prozrazovala zrychlený tep. Za dvě hodiny a deset minut ztratil Kronsteen libru váhy a přízrak chybného tahu mu stále jednou rukou svíral hrdlo. Makarovovi i divákům se však stále jevil jako „Chladnokrevný čaroděj“, jehož hra byla přirovnávána k počinání muže pojídajícího rybu. Nejdříve stáhl kůži, poté vyndal kostru a nakonec rybu snědl.

Kronsteen byl dva roky za sebou šampionem Moskvy a stál před branou třetího vítězství. Pokud mu v poslední chvíli neunikne, bude se ucházet o titul velmistra.

V tichu, které panovalo kolem provazy odděleného vyvýšeného stolku, bylo slyšet jen hlučné tikání Kronsteenových hodin. Dva rozhodčí seděli nehybně na vysokých židlích. Stejně jako Makarov věděli, že partie končí. Kronsteen předvedl brilantní obměnu Meranovy varianty dámského gambitu. Makarov s ním dokázal držet krok jen do osmadvacátého tahu, při němž ztratil spoustu času. Možná v něm udělal chybu. A další zřejmě v jednatřicátém a třiatřicátém tahu. Kdo ví? O téhle partii se bude v následujících týdnech mluvit po celém Rusku.

Zaplňené řady diváků vzdychly. Kronsteen zvolna odtrhl pravou ruku od tváře a natáhl ji přes šachovnici. Palec a ukazovák se rozevřely jako račí klepeto a uchopily figuru. Ruka se zdvihla, posunula se stranou a opět klesla. Poté se vrátila k tváři. V publiku to zahučelo, když se tah objevil na jedné ze tří velkých nástěnných šachovnic. Vzápětí se ozval vzrušený šepot. V-g8. Smrtící úder.

Kronsteen znovu natáhl ruku a přepnul hodiny. Jeho rudá vteřinovka zmrtněla. Ciferník ukazoval tři čtvrtě na jednu. V téže chvíli začala hlučně a neúprosně odměřovat čas Makarovova vteřinovka.

Kronsteen se opřel. Položil ruce dlaněmi na stůl a chladně si prohlížel lesklý, pokořený obličej muže, který se teď uvnitř svíjel jako úhoř propíchnutý bodcem. Kronsteen tenhle pocit dobře znal, neboť sám kdysi utrpěl podobnou porážku. Makarov, mistr Gruzie. No, zítra se soudruh Makarov do Gruzie vrátí a zůstane tam. Tenhle rok se v žádném případě s rodinou do Moskvy nepostěhuje.

Pod provazy se protáhl muž v civilních šatech, zašeptal něco jednomu rozhodčímu a podal mu bílou obálku. Ten zavrtěl hlavou a ukázal na Makarovovy hodiny, na nichž do jedné zbývaly tři minuty. Muž v civilních šatech zašeptal jedinou krátkou větu, po níž rozhodčí sklonil hlavu a zazvonil na ruční zvonek.

„Soudruh Kronsteen má naléhavý osobní vzkaz,“ oznámil do mikrofonu. „Třiminutová přestávka.“

V hale to zašumělo. I když Makarov zůstal nehybně sedět a zdvořile odvrátil zrak od šachovnice, aby jej upřel na vysoký klenutý strop, všichni věděli, že má postavení figur na šachovnici vryté do mozku. Třiminutová přestávka pro něj prostě znamenala tři minuty času navíc.

Kronsteen pocítil náhlou zlost, ale když rozhodčí sestoupil ze židle a podal mu neoznačenou bílou obálku, nedal na sobě nic znát. Roztrhl ji palcem a vytáhl list papíru. Velká, strojem psaná písmena, která tak dobře znal, mu přikazovala „OKAMŽITĚ SE DOSTAVTE“. Bez podpisu a bez adresy.

Kronsteen papír složil a pečlivě ho zasunul do náprsní kapsy. Bude ho muset odevzdat ke zničení. Podíval se do očí muže v civilním obleku, který stál vedle rozhodčího. Zíraly na něj velitelsky a netrpělivě. K čertu s těmihle lidmi, pomyslel si Kronsteen. Přece to nevzdá pouhé tři minuty před limitem. To bylo nemyslitelné. Byla by to urážka lidového sponu. Když však gestem naznačil rozhodčímu, že pokračuje ve hře, byla v něm malá dušička. Dalšímu pohledu do očí muže v civilním obleku, který nehybně zůstal stát uvnitř provazů, se raději vyhnul.

Zvonek zazvonil. „Hra pokračuje.“

Makarov zvolna sklonil hlavu. Ručička jeho hodin překročila celou a on stále žil.

Kronsteen nedokázal potlačit vnitřní chvění. Jako zaměstnanec SMĚŘŠ, nebo vůbec státního úřadu, si dovolil něco neslýchaného. Za tohle určitě půjde na hlášení. Hrubé porušení kázně. Zanedbání služebních povinností. Jaké mohou být důsledky? Přinejlepším kázání od generála G. a zápis v materiálech. A přinejhorším? To si nedokázal představit. Ani na to nechtěl pomyslet. Vítězství mu v každém případě pěkně zhořklo.

Do konce partie zbývalo pouhých pět vteřin. Makarov zdvihl zmučené zraky sotva k našpuleným rtům soupeře a krátce sklonil hlavu ve formálním gestu přijetí porážky. Po dvojitém zazvonění rozhodcovského zvonku obecenstvo povstalo a mohutně se roztleskalo.

Kronsteen vstal a uklonil se soupeři a rozhodčím. Nejhlubší poklonu věnoval divákům. S mužem v civilním obleku v patách pak pak podlehl provazy a chladně a hrubě si klestil cestu davem pokřikujících obdivovatelů k hlavnímu východu.

Před Turnajovou halou uprostřed široké Puškinovy ulice stál jako obvykle neoznačený přepychový ZIL. Kronsteen si vlezl na zadní sedadlo a zavřel dveře. Když muž v civilním obleku naskočil na stupátko a zabořil se do sedadla spolujezdce, řidič zařadil a vůz se rozjel po ulici.

Kronsteen věděl, že by jen plýtvat dechem, kdyby se teď snažil omlouvat strážnému v civilu. Bylo by to také proti předpisům. Koneckonců byl náčelníkem plánovacího oddělení SMĚŘŠ s čestnou hodností plukovníka. A jeho mozek měl pro organizaci cenu diamantů. Možná se z toho nějak dostane. Zíral z okna do ztemnělých ulic, teď už vlhkých po práci úklidových čet, a začal přemýšlet, co uvede na svou obhajobu. Pak vjeli do rovné ulice, na jejímž konci se mezi cibulovitými kremelskými věžemi rychle míhal měsíc, a byli na místě.

Když strážce předal Kronsteena pobočnickovi, podal mu zároveň list papíru. Pobočník ho přelétl pohledem, zdvihl obočí a chladně se podíval na Kronsteena. Ten jeho pohled klidně a beze slova opětoval. Pobočník pokrčil rameny, zdvihl interní telefon a ohlásil ho.

Když vešli do velké místnosti, Kronsteena přivítal našpulený úsměv plukovnice Klebbové a generálův nedbalý pokyn

rukou k židli. Pobočník došel až ke generálovi a podal mu list papíru. Generál se po přečtení textu na Kronsteena přísně zahleděl. Když se za pobočníkem zavřely dveře, řekl tiše: „No, soudruhu?“

Kronsteen zůstal klidný. Byl si jistý, že jeho obhajoba zapůsobí. Mluvil tiše a rozhodně. „Pro veřejnost jsem profesionální šachista, soudruhu generále. Dneska jsem se potřetí za sebou stal mistrem Moskvy. Kdybych pouhé tři minuty před koncem partie dostal zprávu, že mou ženu vraždí před vchodem do Turnajové haly, nezdvihl bych ani prst, abych ji zachránil. To mi diváci vědí. Jsou oddaní šachu jako já. Kdybych byl dnes večer vzdal a dostavil se okamžitě po přijetí zprávy, pět tisíc lidí by vědělo, že to mohlo být jen na příkaz téhle nebo podobné organizace. Okamžitě by se strhla bouře dohadů. Mé budoucí cesty by byly pečlivě sledovány. To by byl konec utajení. Takže v zájmu státní bezpečnosti jsem počkal tři minuty, než jsem vykonal rozkaz. I tak bude můj kvapný odjezd předmětem mnoha dohadů. Budu muset vyhlásit, že jedno z mých dětí velice vážně onemocnělo. Abych tomu dodal věrohodnosti, jedno dítě půjde na týden do nemocnice. Velice se omlouvám za zdržení a ujišťuji vás, že to rozhodnutí nebylo lehké. Udělal jsem to, co jsem v zájmu organizace považoval za nejlepší.“

Generál G. se zamyšleně podíval do temných přimhouřených očí. Ten chlap je vinen, ale hájil se znamenitě. Znovu si přečetl papír, jako by zvažoval velikost přestupku, pak vytáhl zapalovač a papír spálil. Poslední hořící růžek upustil na skleněnou desku stolu a popel odfoukl stranou na podlahu. Neřekl nic, čím by prozradil své myšlenky, ale Kronsteenovi stačilo spálení důkazního materiálu. Žádný zápis nebude. Pocítil hlubokou úlevu a vděčnost. Do následujícího úkolu vloží veškerou mozkovou kapacitu. Generál projevil velkou shovívavost a on se mu za to náležitě odvděčí.

„Podejte sem ty fotografie, soudružko plukovníku,“ jako by krátký polní soud vůbec neproběhl. „Jde o následující záležitost...“ Takže další smrt, pomyslel si Kronsteen a zkoumal tmavý opálený obličej, který na něj nevzrušeně hleděl z pasové fotografie. Zatímco napůl poslouchal generála, řadil si nejdůležitější fakta. Anglický špion. Požaduje se velký skandál. Sovětská účast musí být utajena. Profesionální vrah. Slabost pro ženy (takže není homosexuál, pomyslel si Kronsteen). Pítí (ale nic o drogách). Nepodplatitelný (kdo ví? Každý člověk má svou hranici). Vydaje neomezeny. Veškeré vybavení a lidi dodají na požádání všechny zpravodajské složky. Úspěchu musí být dosaženo do tří měsíců. Nástin akce je požadován okamžitě, podrobnosti budou vypracovány později.

Generál G. upřel ostrý pohled na Klebbovou. „Co mi k tomu hned teď můžete říct, soudružko plukovníku?“

Obdélníkové brýle bez obrouček se zaleskly ve světle lustru, jak se žena napřímila ze soustředěné nahrbené polohy a podívala se na generála. Pootevřela bledé vlhké rty pod nikotinem zahnědlým knirkem a spustila. Kronsteenovi, který ji pozoroval přes stůl, připomínala brebentící loutku.

Mluvila chraplavým bezbarvým hlasem: „...v některých ohledech připomíná Stolzenbergův případ. Jestli si vzpomínáte, soudruhu generále, tam šlo také o zničení pověsti i života. Tehdy to ovšem bylo jednoduché. Ten chlap byl zvrhlík. Jestli si vybavujete...“

Kronsteen přestal poslouchat. Všechny tyhle případy znal. Mnohé z nich plánoval a měl je uložené v paměti jako šachové partie. Místo toho studoval obličej té příšerné ženské a napadlo ho, jak dlouho se může udržet na svém místě - jak ještě dlouho s ní bude muset spolupracovat.

Příšerné? Ale Kronsteena přece lidé vůbec nezajímali - dokonce ani jeho vlastní děti. Kategorie dobra a zla neměly v jeho slovníku místo. Lidé pro něj představovali šachové figury. Zajímaly ho jen jejich reakce na tahy ostatních figur. Aby mohl předvídat jejich reakce, což byla z velké části jeho pracovní náplň, musel pochopit jejich zvláštnosti. Jejich základní instinkty byly neměnné. Pud sebezáchovy, sexuální a státní pud - v tomto pořadí. Povahou mohli být sangvinici, flegmatici, cholerici či melancholici. Toto začlenění značně ovlivňovalo poměrnou sílu jejich emocí a postojů. Ať si Pavlov a behavioristé říkají, co chtějí, povaha do značné míry záležela na výchově a do určité míry také na povaze rodičů. Život člověka a jeho chování byly přirozeně částečně podmíněny fyzickými přednostmi i slabostmi. Kronsteen tu ženskou pozoroval a na pozadí chladné mysli mu proběhlo těch pár základních poznatků. Honotil si jí snad už postě, ale tentokrát je čekaly týdny společné práce, a tak nebylo od věci trochu si osvěžit paměť, aby ho nezaskočil nějaký nečekaný lidský prvek, který by se mezi ně překvapivě vloudil.

Rosa Klebbová měla přirozeně silnou vůli po přežití, jinak by se nestala jednou z nejmocnějších žen ve Svazu, a z těch nejmocnějších rozhodně nejobávanější. Kronsteen si vzpomínal, že její vzestup začal ve Španělské občanské válce. Pak pracovala jako dvojitý agent pro POUM - to znamená jak pro OGPU v Moskvě, tak pro komunistickou zpravodajskou službu ve Španělsku - a stala se pravou rukou a povídalo se, že snad i milenkou slavného Andrease Nina, pro kterého pracovala v letech 1935-1937. Ten byl pak na příkaz Moskvy zavražděn, podle některých její rukou. Ať už to byla pravda či ne, od té doby pomalu, ale jistě stoupala po žebříku moci a přežívala porážky i války, a protože se na nikoho příliš nevázala a nevstupovala do žádných frakcí, přežila i všechny čistky a po Berijově smrti v roce 1953 sevřela zkrvaveným rukama jednu z nejvyšších příčí žebříku a stala se náčelníci operační sekce SMĚŘS.

Podle Kronsteena dosáhla svého úspěchu z velké části díky zvláštní povaze druhého nejdůležitějšího pudu, sexuálního. Rosa Klebbová patřila totiž nepochybně k největším raritám sexuální typologie. Byla bezpohlavní, tím si byl Kronsteen jistý. Historky, které se vyprávěly o jejich milencích i milenkách obsahovaly příliš mnoho podrobností, než aby se o nich dalo pochybovat. Fyzicky mohla mít sex ráda, ale na nástroji ji vůbec nezáleželo. Sexuální touha pro ni byla pouhým svěděním. Tato její psychologická a fyziologická neutralita ji zbavovala lidských emocí, postojů a tužeb. Bezpohlavnost je esenci vnitřní vyhaslosti jedince. Je úžasné se s ní narodit.

Státní instinkt v Rose Klebbové také nedřímá. Potřeba moci z ní dělala vlčici, ne ovci. Ráda pracovala sama, ale nesnášela osamělost, protože měla potřebu společnosti. Povahou se pochopitelně řadila k flegmatikům - byla chladnokrevná a pomalá a dobře snášela bolest. Její nepřekonatelnou neřestí musí být lenost, pomyslel si Kronsteen. Ráno musí být těžké dostat ji z vyhráté postele. Musela být nepořádná, dokonce nečistotná. Nebylo by nic příjemného, přemítal Kronsteen, nahlédnout do jejího intimního života mimo uniformu. Kronsteenovi se při té myšlence odporem

zkřivila našpulená ústa a přeskočil v myšlenkách od jejích zvyků a povahy, nepochybně silné a lživé, k jejímu vzhledu. Podle její účasti ve Španělské občanské válce ji odhadoval na necelých padesát. Byla malá, tak kolem sto šedesáti, podsaditá, měla válcovité paže a krátký krk, stehna i lýtky v tlustých khaki punčochách měla na ženu mimořádně silná. Čert ví, jaká má prsa, pomyslel si Kronsteen, ale vyboulením uniformy, které spočívalo na desce stolu jako pytel písku, a celkovým tvarem postavy s velkou hruškovitou zadnicí se dala připodobnit snad jedině k cellu.

Takový obličej musely mít tricoteuses za Francouzské revoluce, usoudil Kronsteen, opřel se a trochu sklonil hlavu stranou. Řídnoucí zrzavé vlasy měla Klebbová vzadu staženy do odporného drdolu. Lesklýma žlutohnědýma očima pozorovala chladně přes brýle generála G. Nos s velkými póry měla štědře zapudrovaný a vlhká ústa se otevírala a zavírala, jako by byla ovládána drátky umístěnými někde pod bradou. Tutěž bledou silnou plet' připomínající slepičí kůži, která se pod očima, v koutcích úst a pod bradou skládala do drobných záhybů, tytéž velké venkovské uši, tytéž pórovité pěsti připomínající palice musely mít francouzské ženy, které seděly, pletly a tlachaly za zvuků dopadající guillotiny. A jejich tváře musely vyvolávat stejný dojem chladu, krutosti a síly, jako obličej téhle, ano, teď bylo to emotivní slovo na místě, příšerné ženské ze SMĚŘŠ, která tu seděla se zaťatými pěstmi položenými na stole vedle velkých beztvarych nader.

„Děkuji, soudružko plukovníku. Váš náhled na věc je nepochybně přínosný. A co vy, soudruhu Kronsteene, chcete k tomu něco dodat? Ale stručně, prosím. Jsou dvě hodiny a máme před sebou perný den.“ Generálovy oči, podlité krví námahou a nedostatkem spánku, zíraly upřeně přes stůl do neproniknutelných hnědých tůní pod vystouplým čelem. Toho chlapa je zbytečné žádat o stručnost. Nikdy toho moc nenamluvil, ale každé jeho slovo vydalo za celý projev těch ostatních.

Kronsteen už měl svůj projev připravený, přestože se tak dlouho v myšlenkách zaobíral tou ženou.

Zvolna zaklonil hlavu a zahleděl se do prázdnoty stropu. Jeho hlas byl mírný, ale svou rozhodností přitahoval pozornost. „Soudruhu generále, jeden Francouz, v jistém ohledu váš předchůdce - jakýsi Fouché -, poznamenal, že nemá cenu zabít člověka, pokud se zároveň nezničí jeho pověst. Toho Bonda bude samozřejmě snadné zlikvidovat. To dokáže každý placený bulharský vrah, když bude správně instruován. Ale ta druhá část úkolu, zničení jeho pověsti, je mnohem důležitější a složitější. V této fázi pouze vím, že čin musí být proveden mimo Anglii, a to v zemi, jejíž média máme pod kontrolou. Jestli se mě zeptáte, jak ho tam dostaneme, mohu říct pouze tolik, že předhodíme-li dostatečně důležitou návnadu, vhodnou právě jen pro něho samotného, určitě ho tam pošlou, ať bude v té chvíli kdekoliv. Jejich případné podezření na léčku musíme zastít jistou výstředností a nezvyklostí té návnady. Angličané jsou hrdí na svou mimořádnost a excentrický úkol budou brát jako výzvu. A právě to mě utvrzuje v tom, že by poslali právě jeho.“

Kronsteen se odmlčel. Trochu sklonil hlavu, takže teď se díval generálovi G. někam přes rameno.

„Budu na té léčce pracovat,“ řekl bezvýrazně. „Prozatím mohu říct jen tolik, že pokud návnada přitáhne pozornost obětí, budeme muset získat vraha s dokonalou znalostí angličtiny.“

Kronsteenovy oči spočinuly na rudém sametu generálova psacího stolu. Zamyšleně, jako by šlo o jádro problému, pak dodal: „A budeme také potřebovat spolehlivou a mimořádně hezkou dívku.“

KAPITOLA 8 KRÁSNÁ NÁVNADA

Desátnice Státní bezpečnosti Taťána Romanovová seděla u okna svého jediného pokoje a vyhlížela do poklidného červnového večera na naružovělý odraz západu slunce v protějších oknech a na vzdálenou kostelní kupoli, planoucí jako pochodeň nad kostrbatým obzorem moskevských střech. Měla pocit, že takhle šťastná ještě nebyla.

Její štěstí nebylo romantické. Nemělo nic společného s náhlým vypuknutím milostného vztahu, s oněmi prvními dny a týdny, než se na obzoru objeví slzavé obláčky. Bylo to tiché, trvalé štěstí z pocitu bezpečí a z důvěry v budoucnost, umocněné několika drobnostmi - odpolední pochvalou od profesora Děnikina, vůni dobré večeře, kterou si právě připravovala na elektrickém vařiči, její oblíbenou předehrou k Borisí Godunovovi, kterou jí z rádia hrál Moskevský státní orchestr, a především skutečnosti, že dlouhá zima a krátké jaro skončily a byl tu červen.

Taťanin pokoj se nacházel v obrovském moderním osmipatrovém činžáku na rohu ulic Sadovaja a Černogriazskaja, který sloužil jako ženská ubytovna Státní bezpečnosti. Vězni dokončili jeho stavbu v roce 1939. Některé z dvou tisíc bytů, jako ten její v třetím patře, byly jen holé místnosti s telefonem, teplou a studenou vodou, jediným elektrickým světlem a společnými koupelnami a záchody, jiné, ty v horních dvou patrech, byly dvou- až třípokoje, s vlastním sociálním zařízením. Ty byly určeny vysoko postaveným ženám. Postup do vyšších pater byl dán hodností, takže desátnice Romanovová by musela ještě projít hodnostmi od četařky po podplukovnici, než by se dostala do ráje osmého plukovníkého patra.

Ona však byla spokojena i se svým současným postavením. Plat 1200 rublů měsíčně (o třicet procent víc než na kterémkoli jiném ministerstvu), vlastní pokoj, levnou stravu a ošacení ze „zvláštních obchodů“ v přízemí budovy, měsíční přiděl nejméně dvou ministerských vstupenek na balet nebo operu, čtrnáct dní placené dovolené. Ale především stálou, perspektivní práci v Moskvě - ne v nějakém nudném provinčním městě, kde se pořád nic neděje a kde člověka večer vytáhne z postele jen nový film nebo návštěva cirkusu. Samozřejmě, za místo u MGB musel člověk platit. Uniforma ji izolovala od světa. Lidé se báli, a to nevyhovovalo povaze většiny dívek, stejně jako striktní omezení na společnost jiných dívek a mužů z MGB. Ostatně až přijde čas, bude si Taťána z těch mužů vybírat životního partnera, pokud bude chtít zůstat na ministerstvu. A pracovní doba byla také ďábelská - od osmi do šesti, pět a půl dne v týdnu, se čtyřicetiminutovou polední přestávkou na oběd v závodní jídelně. Byl to však dobrý oběd, skutečné jídlo, takže se dalo vyjít s lehkou večeří a šetřit na sobolích kožích, který jednou vystřídá obnošenou sibiřskou lišku.

Při myšlence na večeři vstala desátnice Romanovová ze židle u okna a šla se podívat do hrnce s hustou polévkou, obsahující pár odřezků masa a houbový prášek. Byla už téměř hotová a nádherně voněla. Taťána vypnula vařič a

nechala polévku dojit. Zatím se umyla a upravila, jak byla z domova zvyklá před každým jídlem.

Zatímco si utírala ruce, prohlížela se ve velkém oválném zrcadle nad stojanem s umyvadlem.

Jeden z jejích prvních kluků jí řekl, že vypadá jako mladá Greta Garbo. Nesmysl! A přesto ten večer vypadala docela dobře. Měla jemné, tmavohnědé hedvábné vlasy, sčesané dozadu z vysokého čela a padající téměř na ramena, kde se na konečcích mírně vlnily (G. G. je v jednom filmu měla takhle upravené a Taťána si přiznávala, že se češe podle ní), zdravou světlou pleť se slonovinovým matem na lících kostech, rovné, hluboce modré oči pod přirozeně rovným obočím (zavřela jedno oko, pak druhé. Ano, řasy jsou skutečně dost dlouhé.), rovný, poměrně panovačný nos - pak ústa. Co ta její ústa? Nejsou moc široká? V úsměvu musí být určité příšerně široká. Taťána se na sebe usmála do zrcadla. Ano, je to tak. Jenže Garbo na tom byla stejně. Aspoň že má plné, hezky tvarované rty. V koutcích jí zahrál úsměv. Nikdo nemůže říct, že tohle jsou chladná ústa. A oválný obličej. Není příliš protáhlý? A co ta brada, není moc špičatá? Natočila se stranou, aby se viděla z profilu. Hustý pramen vlasů jí přepadl dopředu přes pravé oko, takže si ho musela odhrnout zpátky. No, ta brada byla skutečně trochu špičatá, ale ne úplně ostrá. Otočila se zpátky čelem, vzala hřeben a začala si pročesávat dlouhé husté vlasy. Greta Garbo! Byla jí opravdu podobná, jinak by jí to tolik mužů neříkalo, nemluvě o dívkách, které si k ní stále chodily pro radu. Ale filmová hvězda - a slavná k tomu? Zašklebila se na sebe a šla si sníst večeři.

Ve skutečnosti byla Taťána Romanovová velice hezká dívka. Měla vysoké pevné tělo a pohybovala se přirozeně ladně. Rok byla na baletní škole v Leningradě a taneční kariéru vzdala jen proto, že o kousek přerostla limit sto šedesátí sedmi centimetrů. Škola ji naučila vzhledu držení těla a hezké chůzi. Díky své zálibě v krasobruslení vypadala nádherně zdravě. Bruslit chodila celý rok na zimní stadion Dynamo, a dostala se dokonce do dynamovského ženského výběru. Její paže a prsa byly bezchybné. Puntičkář by měl námitky proti jejímu zadku, jehož svalstvo bylo cvičením tak tuhé, že ztrácel jemnou ženskou oblost, byl vyklenutý dozadu, ale mužsky plochý a pevný po stranách.

Desátnice Romanovová sklízela obdiv daleko za hranicemi anglické překladatelské sekce ústřední kartotéky MGB.

Všichni se shodovali v tom, že nebude dlouho trvat a nějaký vysoký důstojník si ji pánovitě vytáhne z jejího skromného oddělení a udělá si z ní milenkou, v případě naprosté nezbytnosti se s ní i ožení.

Dívka si nalila polévku do malé porcelánové misky, zdobené při okraji motivem vlčí smečky pronásledující saně, nalámala si do ní kousek černého chleba a usadila se s ní na židli u okna, kde ji pomalu pojídala hezkou lesklou lžící, kterou si před několika týdny nenápadně zastrčila do kabelky po veselém večírku v hotelu Moskva.

Když dojedla, umyla nádobí, vrátila se na svou židli a zapálila si první cigaretu toho dne (žádná slušná dívka nekouří v Rusku na veřejnosti, s výjimkou restaurace, a pokud by si zapálila v práci, znamenalo by to okamžité propuštění) a s odporem poslouchala kňourání nějakého turkmenského orchestru. Tyhle orientální příšernosti dávají jen proto, aby potěšili kulaky z nějakého vzdáleného barbarského státu! Proč nemohou zahrát něco kulturního? Někaký moderní jazz nebo slušnou klasiku. Tohle bylo příšerné, a ještě ke všemu staromódní.

V pokoji zazvonil telefon. Taťána vstala, vypnula rádio a zdvihla sluchátko.

„Desátník Romanovová?“

Byl to hlas milovaného profesora Děnikina. Jenže mimo pracovní dobu jí vždycky říkal Taťáno, nebo dokonce Táňo. Co to mělo znamenat?

„Ano, soudruhu profesore,“ odpověděla s očima rozšířenými napětím.

Hlas na druhém konci zněl cize a chladně. „Během patnácti minut, ve 20.30, jste žádána k pohovoru k soudruhu plukovníkovi Klebbové z II. sekce. Dostavíte se k ní do bytu číslo 1875 v osmém patře vašeho domu. Je to jasné?“

„Ale soudruhu, proč? Co to... Co to...?“ Podivně napjatý profesorův hlas ji zarazil. „To je vše, soudružko desátníku.“

Dívka odtáhla sluchátko od ucha a zírala na ně horečnatými očima, jako by čekala, že se z jeho perforace ještě něco ozve. „Haló! Haló!“ Sluchátko však bylo němé. Uvědomila si, že ji bolí ruka, jak je křečovitě svírala. Mírně se předklonila a zavěsila sluchátko do vidlice.

Chvilí zůstala strnule stát a tupě zírala na černý přístroj. Neměla by mu zavolat zpátky? Ne, to nepřichází v úvahu.

Mluvil, tak jak mluvil, protože stejně dobře jako ona věděl, že všechny hovory jsou odposlouchávány nebo nahrávány. Proto neplýtl slovy. Šlo o tajnou záležitost. Takový vzkaz bylo nutno vyřídit co nejdříve, pokud možno několika slovy, a umýt si nad ním ruce. Jako když se člověk zbaví příšerné karty. Jako když někomu podstrčí pikovou královnu a má opět čisté ruce.

Taťána se zahryzla do kotníků jedné ruky a nespouštěla oči z telefonu. Co ji asi chtějí? Co provedla? Zoufale si promítala v mysli poslední dny, měsíce, roky. Udělala v práci nějakou hroznou chybu, na kterou právě teď přišli? Neuklouzla jí nějaká protistátní poznámka nebo vtíp? To nikdy nebylo vyloučené. Ale jaká poznámka? A kdy? Kdyby to byla nějaká taková poznámka, okamžitě by si ji uvědomila. Ne, svědomí má čisté. Anebo...? Náhle si vzpomněla. A co ta ukradená lžice? Nebylo to kvůli ní? Státní majetek! Měla by ji okamžitě vyhodit z okna, na jednu nebo na druhou stranu. Ale ne, to nebude ono. To je příliš nicotná záležitost. Pokrčila odevzdaně rameny a svlékla ruce. Pak vstala a došla ke skříni, aby si oblékla svou nejlepší uniformu. Oči měla zalité slzami strachu a dětské bezradnosti. Nic podobného to nebude. SMĚŘŠ si neposílá pro lidi kvůli takovým věcem. To musí být něco mnohem, mnohem horšího. Dívka pohlédla vlhkými očima na laciné hodinky na zápěstí. Zbývalo jí pouhých sedm minut! Zmocnil se jí další záchvat paniky. Otfela si oči předloktím a sáhla po vycházkové uniformě. Aby ještě k tomu všemu přišla pozdě! Spěšně si strhla bílou bavlněnou blůzu.

Když se oblékala, myla si obličej a česala vlasy, nedokázala se v myšlenkách odpoutat od jakési předtuchy zla a šťourala se v ní, jako se zvědavé dítě šťourá holí v hadím hnízdě. Ať píchla kamkoli, ozvalo se zlověstné zasyčení. Když odhlédla od povahy svého přestupku, pouhý kontakt se SMĚŘŠ byl nepředstavitelný. Jejího názvu se každý děsil a vyhýbal se mu. SMĚŘŠ, směř? špionam. Odporné slovo, slovo ze záhrobní, šepot smrti, slovo, kterému se mezi sebou vyhýbali i přátelé. A II. sekce téhle příšerné organizace, která znamenala mučení a smrt, byla úplně nejhrůznější.

A ta jeho náčelnice, ta příšerná ženská, Rosa Klebbová! Šeptaly se o ní neuvěřitelné věci, které pak Taťánu pronásledovaly ve snech, a přestože na ně ve dne zapomínala, teď se jí vrátily.

Říkalo se, že Rosa Klebbová si nenechá ujít žádné mučení. Prý má v kanceláři zakrvácenou halenu a malou skládací židličku, a když prý cupitá sklepními chodbami v té haleně a s židličkou v ruce, okamžitě se to rozkřikne, a dokonce i sami zaměstnanci SMERŠ utichají a sklání hlavy nad papíry - možná i kříží prsty v kapsách -, dokud není jisté, že se vrátila do kanceláře.

Říká se, že si postaví skládací stoličku hned vedle obličeje muže nebo ženy, kteří leží na vyslýchacím stole. Pak se usadí a tiše řekne inkvizitorům „Číslo jedna“ nebo „Číslo deset“ nebo „Číslo dvacet pět“ a oni už vědí, co mají dělat. A ona pak pozoruje zblízka oči mučeného a nasává jeho výkřiky jako parfém. Podle výrazu těch očí pak tiše mění mučení, řekne třeba „Číslo třicet šest“ nebo „Číslo šedesát čtyři“ a inkvizitoři začnou s něčím jiným. A když se z očí mučeného začne vytrácet odvaha a vzdor, když začnou měknout a prosit o milost, začne Rosa tiše vrkat. „No tak, no tak, holoubku. Řekni mi to, maličký, a ono to přestane, Bolí to, vid’? Bolí to, děťátko moje. A ta bolest je tak vyčerpávající. Člověk by chtěl, aby to přestalo, rád by si lehnul a měl od toho navždycky pokoj. Maminka je tady a čeká, aby to mohla zarazit. Má už připravenou měkkoučkou postýlku, kam tě uloží ke spánku, abys mohl zapomenout, zapomenout, zapomenout. Tak mluv,“ šeptá láskyplně. „Stačí jen promluvit, a budeš mít od bolesti pokoj.“ Když oči stále vzdorují, pokračuje dál. „Ale ty jsi takový blázeň, miláčku. Takový blázeň. Tahle bolest ještě nic není. Vůbec nic! Nevěříš mi, holoubku? Ale to pak maminka musí zkusit malinko, ale malinko čísilka osmdesát sedm.“ A vyšetřovatelé to slyší a změní nástroje a ona tam sedí a pozoruje, jak z očí mučeného pomalu vyprchává život. Pak už mu musí mluvit do ucha hlasitěji, aby slova pronikla do mozku.

Jen zřídka se však stávalo, že by vyšetřovaný prošel celou cestu bolesti, nebo že by vůbec došel na její konec, protože když mu tichý hlas sliboval klid, téměř vždycky podleh. Rosa Klebbová dokázala z jeho očí téměř vždy vyčíst okamžik, kdy z něj bylo dítě toužící po své matce. A ona tu matku zastoupila a dokázala rozmělnit jeho ducha tam, kde by ho drsná mužská slova jen zpevnila.

Když tedy zlomila dalšího z řady podezřelých, vracela se Rosa Klebbová chodbou s židličkou v ruce, pak si svlékla čerstvě potřísněnou halenu a vrátila se k práci a svět se točil dál radosti, že už to má za sebou, a ve sklepe se začalo normálně pracovat.

Taťána, zmrazená ponurými myšlenkami, se znovu podívala na hodinky. Zbývaly jí čtyři minuty. Přihladila si rukama uniformu a ještě jednou pohlédla do zrcadla. Pak se obrátila a rozloučila se s milovaným pokojíkem. Uvidí ho ještě? Prošla dlouhou chodbou a přivolala si výtah.

Když přijel, narovnála ramena, zdvihla bradu a vešla dovnitř, jako by to byl výtah na popravici.

„Do osmého,“ řekla obsluhující dívka. Zůstala stát čelem ke dveřím. Vybavila se jí slova, která nevyslovila od dětství, a opakovala je znovu a znovu, „Pane Bože, Pane Bože, Pane Bože.“

KAPITOLA 9 RADOSTNÁ PRÁCE

Za anonymními krémově nalakovanými dveřmi už bylo cítit vnitřek místnosti. Když Taťána uposlechla strohý pokyn a vstoupila, ten pach ji pohltil celou. Zůstala stát a zírala do očí ženy, která seděla za kulatým stolem pod ústředním osvětlením.

Byl to pach metra za horkého večera - laciná vůně ukrývající animální pachy. Lidé v Rusku se impregnují parfémů bez ohledu na to, zda jsou vykoupání či ne, jakože většinou nejsou. Zdravé a čistou dívky jako Taťána se pak raději vracejí z práce pěšky, pokud moc neprší nebo nesněží, jen aby se vyhnuly tomu pachu ve vlacích a v metru.

Teď Taťánu ten pach zalil a nozdry se jí zachvěly odpořem.

A ten odpor i pohrdání osobou, která dokáže žít v tomhle smradu, jí pomohl podívat se do zažloutlých očí, které si ji prohlížely přes obdélníková skla. Nedalo se z nich nic vyčíst. Byly to oči, které přijímaly, nikoli dávaly. Zvolna ji přejížděly jako objektiv kamery.

„Vypadáte velice dobře, soudružko desátníku,“ promluvila plukovnice Klebbová. „Projděte se po pokoji.“

Co znamenala ta medová slova? Taťána poslechla, ale u vědomí nechvalně známých sklonů té ženy ji zachvátil nový strach. „Svlékněte si sako. Položte ho na židli. Zdvihněte ruce nad hlavu.“

Výš. Teď se předkloňte a dotkněte se rukama špiček nohou. Vstaňte. Dobře. Posadte se.“ Ta ženská mluvila jako doktorka. Pokynula jí k židli naproti sobě a sklopila oči ke složce, kterou měla rozevřenou na stole.

To je určitě moje zápiska, pomyslela si Taťána. Je zajímavé vidět nástroj, který řídí celý lidský život. Ten spis je neuvěřitelně tlustý, skoro pět centimetrů. Co na všech těch stránkách může být? Vzrušeně se zahleděla na otevřenou složku.

Plukovnice Klebbová prolistovala poslední stránky a sklapla desky. Byly oranžové, s šikmým černým pruhem. Co asi ty barvy znamenají?

Klebbová vzhlédla. Taťáně se nějak podařilo statečně čelit jejímu pohledu.

„Soudružko desátníku Romanovová.“ Byl to panovačný hlas vysoké úřednice. „Vaše práce je dobře hodnocena. Svě povinnosti plníte na výbornou a stejně dobrá jste i ve sportu. Jsme s vámi spokojeni.“

Taťána nemohla uvěřit vlastním uším. Byla těmi slovy jako omámená. Zrudla až ke kořínkům vlasů a vzápětí zbledla.

Položila ruku na okraj stolu a tiše zakoktala: „T-to mě těší, soudružko plukovníku.“

„Vzhledem k vašim výborným výsledkům jste byla vybrána pro velice důležitý úkol. Je to pro vás velká čest, rozumíte?“

Ať už se jedná o cokoli, dopadlo to nad očekávání dobře. „Samozřejmě, soudružko plukovníku.“

„Ten úkol vyžaduje velkou zodpovědnost, která si zaslouží i vyšší hodnost. Po dokončení úkolu vám budu moci

poblahopřát k hodnosti kapitána Státní bezpečnosti, soudružko desátníku.“

To bylo pro čtyřladvacetiletou dívku něco neslýchaného. Taťána vycítila nebezpečí a ztuhla jako zvíře, které pod masitou návnadou vytuší ocelovou čelist pastí. „Jsem hluboce poctěna, soudružko plukovníku.“ Nepodařilo se jí vymazat z hlasu obezřelý podtón.

Rosa Klebbová neurčitě zamrmlala. Věděla přesně, jak té dívce muselo být, když si ji předvolala. Její pocity byly zcela průhledné: překvapení z laskavého přijetí, šok z té dobré zprávy, následný strach. Ta dívka byla nádherná, bezelstná a nevinná. Přesně takovou si konspirace vyžaduje. Teď se musí trochu uvolnit. „Má drahá,“ řekla Rosa přívětivě, „chovám se nemožně. To povýšení si přece zaslouhuje sklenici vína. Nesmíte si myslet, že vaši nadřízení jsou nějakí nelidové. Napijeme se spolu. Máme dobrou záminku otevřít si láhev francouzského šampaňského.“

Došla k baru, kde jí vojenský sluha připravil, co si objednala. „Vezměte si čokoládový bonbon, než se mi podaří to otevřít. Dostat korek z lahve není nikdy snadné. Na tuhle práci opravdu potřebujeme muže, co?“

Za neustálého žvatlání položila před Taťánu nádhernou bonboniéru a vrátila se k baru. „Švýcarská čokoláda. Ta nejlepší. Kulaté bonbony jsou s náplní, hranaté čistě čokoládové.“

Taťána vykoktala poděkování a vzala si kulatý bonbon. Bude se jí snadněji polykat. Měla vyschlo v ústech strachem z okamžiku, až skutečně uvidí tu past a ucítí, jak se jí zaklapuje kolem krku. Musí to být něco příšerného, když kolem toho Klebbová dělá takové divadlo.

Bonbon se jí přilepil na patro jako žvýkačka. Naštěstí se jí ocitla v ruce sklenice šampaňského.

Rosa Klebbová se postavila nad ní a vesele pozdvihla svou sklenici.

„Za vaše zdarůvje, soudružko Taťáno. A srdečně gratuluju!“ Taťána se mdle usmála, zdvihla sklenici a mírně se uklonila. „Za vaše zdarůvje, soudružko plukovníku.“ Vypila sklenici do dna, jak velí ruský zvyk, a položila ji před sebe.

Rosa Klebbová okamžitě dolila. Pár kapek ukápl na desku stolu. „A teď na vašeho nového zaměstnavatele, soudružko,“ zdvihla sklenici. Medový úsměv jí ztuhl na tváři, když sledovala dívčinu reakci. „Na SMĚŘ!“

Taťána se otupěle postavila a sáhla po plné sklenici. „Na SMĚŘ.“ Sotva to ze sebe dostala. Zakuckala se šampaňským a musela vypít sklenici nadvakrát. Pak se těžce posadila.

Rosa Klebbová ji neposkytla další čas k přemýšlení. Posadila se naproti ní a položila ruce dlaněmi na stůl. „A teď k práci, soudružko.“ Do hlasu se jí vrátil velitelský tón. „Čeká nás spousta práce.“ Předklonila se nad stůl. „Toužila jste někdy žít v zahraničí, soudružko? V cizí zemi?“

Taťána už začala pociťovat účinky šampaňského. Nejhorší ji zřejmě teprve čekalo, ale ať už je to proboha za ní.

„Ne, soudružko. Jsem šťastná v Moskvě.“

„Nikdy jste nepřemýšlela o tom, jaké by to bylo žít na Západě - krásné šaty, jazz, všechny ty moderní vymoženosti?“

„Ne, soudružko.“ Mluvila pravdu. Nikdy o tom nepřemýšlela. „A kdybychom vás tam vyslali?“

„Splnila bych rozkaz.“

„Ochotně?“

Taťána trochu netrpělivě pokrčila rameny. „Člověk dělá, co se mu řekne.“

Klebbová se na chvíli odmlčela. Z její další otázky číselo ženské spikleneckví.

„Jste panna, soudružko?“

Panebože, pomyslela si Taťána. „Ne, soudružko plukovníku.“ Vlhké rty se zaleskly ve světle lustru.

„Kolik mužů jste měla?“

Taťána celá zrudla. Ruské dívky jsou v otázkách sexu zdrženlivé a velice stydlivé. V Rusku panuje viktoriánské sexuální klima. Otázky té ženské byly o to odpornější, že byly kladeny chladným inkvizitorským tónem vysoké státní úřednice. Taťána, která se s podobným výsledkem ještě nesetkala, musela sebrat veškerou odvahu, aby se podívala do těch žlutých očí. „K čemu jsou ty intimní otázky, prosím, soudružko plukovníku?“

Rosa Klebbová se napřímila a její hlas proťal vzduch jako bič. „Pamatujte si, soudružko, vy tu nejste od kladení otázek. Zapomínáte, s kým mluvíte. Odpovězte!“

Taťána se stáhla. „Tři muže, soudružko plukovníku.“

„Kdy? Kolik vám bylo?“ Tvrdý žlutý pohled se zabodl do vystrašených modrých očí a panovačně si je přidržel.

Taťána měla slzy na krajíčku. „Ve škole. To mi bylo sedmáct. Pak na Institutu cizích jazyků. Ve dvadvaceti. Naposled loni. Ve třidvaceti. S přítelem z bruslení.“

„Jejich jména, prosím, soudružko.“ Rosa Klebbová si vzala tužku a vytáhla zápisník.

Taťána si zakryla tvář rukama a rozplakala se. „Ne,“ vzlykala. „Ne, to nikdy, klidně si se mnou dělejte, co chcete. Na tohle nemáte právo.“

„Přestaňte kecat pitomosti,“ zasyčela Klebbová. „Do pěti minut bych z vás dostala ta jména i cokoli jiného. Nebezpečně si se mnou zahráváte, soudružko. Má trpělivost není nekonečná.“ Rosa Klebbová se odmlčela. Byla na tu holku příliš drsná. „Teď budeme pokračovat. Ta jména mi dáte zítra. Těm mužům se nic nestane. Položíme jim pár otázek - čistě technických, nic víc. A teď už se narovnejte a utřete si slzy. Už toho bylo dost.“

Rosa Klebbová vstala a obešla stůl. Zastavila se a podívala se na Taťánu. Hlas jí změkl. „No tak, holčičko. Musíte mi důvěřovat. Vaše tajemství jsou u mě v bezpečí. Napijte se ještě trochu šampaňského a zapomeňte na tu malou nepříjemnost. Musíme být přítelkyně. Budeme spolupracovat. Musíte se naučit chovat se ke mně jako k vlastní mámě, Táno. No tak, vypijte to.“

Taťána si vytáhla zpoza pasu kapesník a osušila si oči. Roztřesenou rukou sáhla po sklenici šampaňského a se skloněnou hlavou trochu upila.

„Až do dna, holčičko.“

Rosa Klebbová stála nad dívkou jako kvočna.

Taťána poslušně vyprázdnila sklenici. Cítila, jak z ní vyprchal odpor, byla unavená a udělala by cokoli, aby ukončila

tenhle příšerný rozhovor a mohla se jít vyspat. Tak takhle to musí vypadat při výslechu, pomyslela si, a přesně takovým hlasem Klebbová mluví. Jak je vidět, účinkuje to. Byla už naprosto tvárná a ochotná ke spolupráci.

Rosa Klebbová se posadila. Zpoza mateřské masky dívku odhadovala.

„A teď, má drahá, ještě jednu intimní otázku. Jen mezi námi děvčaty. Líbí se vám to s muži? Máte z toho potěšení? Skutečné potěšení?“

Taťána si znovu zakryla rukama obličej. „No, ano, soudružko plukovníku,“ zahuhlala přes sevřené dlaně. „Samozřejmě, když je dívka zamilovaná...“ Hlas jí selhal. Co jiného mohla říct? Jakou odpověď ta ženská očekávala?

„A kdybyste nebyla zamilovaná? Měla byste z toho taky potěšení?“

Taťána nepřesvědčivě zavrtěla hlavou. Odkryla si obličej a sklopila zrak. Vlasy na obou stranách jí spadly do čela. Pokoušela se přemýšlet a být vstřícná, ale nedokázala si podobnou situaci představit. Asi by... „Asi by to záleželo na tom muži, soudružko plukovníku.“

„To je rozumná odpověď, má drahá.“ Rosa Klebbová otevřela zásuvku, vytáhla fotografii a posunula ji před dívku. „Co třeba tenhle muž?“

Taťána si fotografii opatrně přitáhla a podezíravě se podívala na hezký, bezohledný obličej. Pokoušela se přemýšlet, představovat si... „Já nevím, soudružko plukovníku. Vypadá dobře. Možná kdyby byl milý...“ Znepokojeně fotografii odstrčila.

„Ale ne, nechte si ji, má drahá. Dejte si ji na noční stolek a zkuste na toho muže myslet. Ve vaší nové práci se toho o něm brzy dozvíte víc. A teď,“ blýskla Klebbová očima za hranatými skly brýlí, „nechtěla byste si popovídat o vaší nové práci? O úkolu, pro který jste byla vybrána vy jediná ze všech dívek v Rusku?“

„Ano, jistě, soudružko plukovníku.“ Taťána se poslušně podívala na soustředěný obličej, který ji pozoroval s výrazem loveckého psa. Vlhké houbovité rty se rozkošnický rozevřely. „Úkol, pro který jste byla vybrána, je jednoduchý a příjemný, soudružko desátníku - je to skutečně radostná práce, jak se říká. Stačí se zamilovat. To je vše. Nic víc. Jenom se zamilovat do toho muže.“

„Ale kdo je to? Vždyť ho vůbec neznám.“

Rosa Klebbová se pobaveně usmála. Teď dá té naivní holce námět k přemýšlení.

„Je to anglický špion.“

„Bog moj!“ přikryla si Taťána dlaněmi ústa, jako by chtěla potlačit v hrůze vyslovené Boží jméno. Pak zůstala strnule sedět a zírala na Rosu Klebbovou vykulenýma, mírně opilýma očima.

„Ano,“ řekla Rosa Klebbová, potěšená účinkem svých slov. „Je to anglický špion. Možná ten nejslavnější anglický špion. A vy jste do něj od této chvíle zamilovaná. Takže byste si na to měla raději zvyknout. A žádné hlouposti, soudružko. Myslíme to vážně. Jde o důležitou státní záležitost a vy jste byla vybrána jako její nástroj. Takže zachovejte klid, prosím. A teď k praktickým detailům.“ Rosa Klebbová se zarazila a ostře na Taťánu vyštěkla: „A dejte si ty ruce z obličejů. A přestaňte se koukat jako vyděšená kráva. Narovnejte se a dávejte pozor. Jinak byste si mohla dost pohoršit, rozumíte?“

„Ano, soudružko plukovníku.“ Taťána se rychle napřímila a položila si ruce do klína jako ve škole pro příslušníky bezpečnosti. V hlavě jí kvasily myšlenky, ale věděla, že není čas zaobírat se osobními záležitostmi. Instinkt získaný výcvikem jí říkal, že tohle je důležitá státní operace. Teď pracuje pro vlast. Z nějakého důvodu byla vybrána pro důležitý konspirační úkol. Jako zaměstnankyně MGB musí splnit svou povinnost a musí to udělat dobře. Mobilizovala veškerou profesionální pozornost a nastražila uši.

„V tomto okamžiku,“ řekla Rosa Klebbová úředně, „budu stručná. Později se dovíte víc. Příštích pár týdnů proděláte speciální výcvik zaměřený na tuto operaci. Naučíme vás, jak si počínat za každé situace, v níž se můžete ocitnout. Seznámíte se s jistými zahraničními zvyky. Dostanete nádherné šaty. Vyškolíme vás v umění svádět muže. Pak vás pošleme do zahraničí, do nějaké evropské země. Tam se setkáte s tím mužem a svedete ho. V této záležitosti si odpustíte zbytečné skrupule. Vaše tělo je majetkem státu. Stát se vám o něj od narození staral. A teď to tělo bude pro ten stát pracovat. Je to jasné?“

„Ano, soudružko plukovníku.“ Logika té ženské byla neúprosná. „Pak doprovodíte toho muže do Anglie. Tam vás budou nepochybně vyslýchat. Nebude to nic těžkého. Angličané nepoužívají drsné metody. Budete odpovídat tak, abyste neohrozila stát. Připravíme vám některé odpovědi a byli bychom rádi, kdybyste je uplatnila. Pak vás pravděpodobně pošlou do Kanady. Tam Angličané posílají určitou kategorii zahraničních vězňů. Odtud budete zachráněna a dopravena do Moskvy.“ Rosa Klebbová se na dívku zahleděla. Zřejmě už je s úkolem smířena. „Vidíte, je to poměrně jednoduché. Máte v této fázi nějaké otázky?“

„Co se stane s tím mužem, soudružko plukovníku?“

„To nás vůbec nezajímá. Použijeme ho prostě jako prostředek k tomu, aby vás dostal do Anglie. Účelem operace je dezinformovat Brity. Přirozeně si rádi vyslechneme vaše dojmy ze života v Anglii, soudružko. Hlášení skvěle vycvičené a inteligentní dívky, jako jste vy, bude mít pro stát velkou cenu.“

„Dobře, soudružko plukovníku!“ Taťána se cítila důležitá. Náhle jí to všechno připadalo úžasně vzrušující. Jen aby to provedla dobře. Určitě do toho vloží veškeré své schopnosti. Jen aby se do ní ten anglický špion zamiloval. Znovu se podívala na fotografii a sklonila hlavu trochu ke straně. Má hezký obličej. Co zahrnuje to „umění svádět muže“, o kterém mluvila ta ženská? Co všechno to může být? Snad ji to pomůže.

Rosa Klebbová se spokojeně zdvihla od stolu. „A teď si trochu odpočineme, má drahá. Práci máme pro dnešek za sebou. Já se teď půjdu trochu upravit a pak si přátelsky popovídáme. Za chvíli jsem u vás. Snězte si nějaký bonbon, nebo se mi tu zkazí.“ Rosa Klebbová neurčitě ukázala na bonboniér a se zamyšleným pohledem zmizela v druhém pokoji.

Taťána se opřela. Takže o tohle tu šlo! Nakonec to nedopadlo tak zle. To je úleva. A jaká je to čest, že vybrali právě ji.

A přitom se tak hloupě bála. Velcí vůdcové pochopitelně nedopustí, aby se něco stalo nevinné občance, která tvrdě pracuje a má neposkvřněné kádrové materiály. Náhle pocítila nesmírnou vděčnost k otcovskému státu. Byla hrdá, že dostane příležitost splatit část svého dluhu. Ani ta Klebbová není nakonec tak špatná ženská.

Taťána se nechávala unášet příjemnými myšlenkami, když se otevřely dveře ložnice a v nich se objevila Klebbová. „Co si myslíte o tomhle, má drahá?“ Plukovnice rozhodla buclaté ruce a otočila se na špičkách jako manekýnka. Poté si jednu ruku dala v bok a druhou vzpažila.

Taťáně spadla čelist, ale okamžitě ústa zavřela. Pokoušela se vymyslet, co by mohla říct.

Plukovnice Klebbová ze SMĚŘŠ byla oděna do průsvitné noční košilky z oranžového krepdešinu. Hluboký obdélníkový výstřih byl lemovaný stejnou látkou, stejně jako manžety bohatě nabíraných rukávů. Pod košílkou bylo vidět podprsenku s dvěma velkými růžovými saténovými růžemi. Celkový dojem umocňovaly staromódní saténové kalhotky nad koleno do gumy. Jedno tlusté koleno s dolíčky, připomínající zažloutlý kokos, vykuklo z pootevřených záhybů košilky, když Rosa zaujala klasický postoj modelky. Na nohou měla růžové saténové pantoflíčky s labutěnkami z pštrosího peří. Rosa Klebbová si pro tuto příležitost sundala brýle a vydatně se naličila.

Vypadala jako nejstarší a nejošklivější štětka na světě. „Je to moc pěkné,“ vykoktala Taťána.

„Že jo,“ zaševelila plukovnice a odcupitala k širokému gauči v rohu pokoje, na němž byl křiklavý potah s lidovými motivy. O zeď se opíralo několik poněkud umouněných saténových polštářků v pastelových barvách.

Rosa Klebbová potěšeně vyjekla a rozplácla se na gauči v poloze odkoukané z Recamiera. Pak natáhla ruku a rozsvítila růžovou stolní lampičku, jejíž stojan tvořila laliqueovská skleněná postava nahé ženy. Poplácala na gauč vedle sebe.

„Zhasněte to velké světlo, má drahá. Vypínač je u dveří. A pak si ke mně přijďte sednout. Musíme se lépe poznat.“

Taťána došla ke dveřím a otočila vypínačem. Pak odhodlaně sáhla po klice. Stiskla ji, otevřela dveře a chladnokrevně vyšla na chodbu. Tam jí náhle povolily nervy. Práskla za sebou dveřmi a divoce se rozběhla po chodbě. Rukama si zakrývala uši, aby za sebou neslyšela řev té ženské. Toho se však nedočkala.

KAPITOLA 10 SPÁLENÁ POJISTKA

Přišlo ráno následujícího dne.

Plukovnice Klebbová seděla u svého psacího stolu v prostorné náčelnické kanceláři ve sklepení budovy SMĚŘŠ. Byl to však spíše vojenský štáb než kancelář. Celou jednu stěnu zabírala mapa západní polokoule, protější stěnu pak mapa polokoule východní. Za stolem v dosahu levé ruky měla telekrypton. Ten občas zadrmčel signál en clair přebraný ze šifrovacího oddělení, které sídlilo pod střechou s vysokými stožáry antén. Jednou za čas, když si plukovnice Klebbová vzpomněla, odtrhla papírovou pásku a pročetla si signály. Šlo o formalitu, protože kdyby se cokoli důležitého přihodilo, volali by ji telefonem. Z této místnosti byli řízeni všichni agenti SMĚŘŠ po celém světě. A byli řízeni bděle a železnou rukou.

Klebbová měla mrzoutský výraz a vypadala jako v kocovině. Slepíči kůži pod očima měla naběhlou a bělma očí protkána rudými žilkami.

Na stole ji tiše zabzučel jeden ze tří telefonů. Zdvihla sluchátko. „Pošlete ho sem.“

Obrátila se ke Kronsteenovi, který se zamyšleně šťoural v zubech narovnanou kancelářskou svorkou v křesle u levé stěny pod jižním cípem Afriky.

„Granitskij.“ Kronsteen pomalu otočil hlavu a podíval se ke dveřím.

Rudý Grant vešel a tiše za sebou zavřel dveře. Došel ke stolu, zastavil se a poslušně, téměř dychtivě upřel oči na svou velitelku. Kronsteenovi připomínal mastiffa, který čeká na krmení.

Rosa Klebbová si ho chladně změřila. „Jste v dobré kondici, připravený plnit úkoly?“

„Ano, soudružko plukovníku.“

„Tak se na vás podíváme. Svlékněte se.“

Rudý Grant nejevil známky překvapení. Svlékl si sako a rozhlédl se, kam by je odložil. Nakonec je hodil na podlahu. Pak si nepřítomně svlékl zbytek šatstva a skopl boty. Velké rudohnědé tělo se zlatými chloupky prozářilo zašlou místností. Grant stál uvolněně, ruce spuštěné podél těla a jedno koleno mírně ohnuté a předsunuté, jako by stál modelem adeptům sochařství.

Rosa Klebbová vstala a obešla stůl. Podrobně si tělo prohlédla, občas do něj píchla nebo ohmatala sval, jako kdyby kupovala koně. Pak je stejně důkladně prozkoumala zezadu. Kronsteen viděl, že když se vracela před Granta, sáhla pro něco do kapsy a urovnala si to v ruce. Kovově se to zalesklo.

Klebbová Granta obešla, postavila se před něj s pravou rukou za zády a podívala se mu do očí.

Náhle mu zasadila nečekaně prudký úder, který vycházel až z ramene. Těžký kovový boxer navlečený na prstech pravé ruky dopadl přesně na solar.

Temně to zadunělo.

Grant odrflk překvapením a bolestí. Nepatrně se podlomil v kolenou, ale vzápětí se napřímil. Na zlomek vteřiny zavřel bolestivě oči, ale hned je upřel do žlutých zkoumavých očí za hranatými skly. Úder, který by každého normálního chlapa srazil k zemi, nezanechal na Grantovi kromě zarudlé skvrny na kůži pod prsní kostí žádné následky.

Rosa Klebbová se chmurně usmála. Zastrčila boxer do kapsy, došla ke stolu a posadila se. Pak se pyšně podívala na Kronsteena. „Vypadá, že je v kondici,“ řekla.

Kronsteen zamručel.

Nahý muž se spokojeně usmál a jednou rukou si podrbal břicho. Rosa Klebbová se opřela a zamyšleně ho pozorovala. „Soudruhu Granitskij,“ řekla po chvíli, „čeká vás práce. Je to důležitý úkol. Nejdůležitější, jaký jste kdy plnil. Za vykonání takové práce se dává medaile“ - Grantovi se rozzářily oči - „neboť váš muž je zdatný a nebezpečný protivník.

Budete pracovat v cizině a zcela sám. Je vám to jasné?“

„Ano, soudružko plukovníku.“ Grant byl vzrušený. Tohle byla příležitost k postupu. Co to bude za medaili? Leninův řád? Grant pozorně poslouchal.

„Vaším terčem bude anglický špion. Chcete si zabít anglického špiona?“

„S velkým potěšením, soudružko plukovníku.“ Grantovo nadšení bylo opravdové. Po ničem netoužil víc, jako po zabítí nějakého Angličana. Měl s těmi parchanty nevyřízené účty.

„Budete potřebovat několikátýdenní výcvik a přípravu. Budete vystupovat jako anglický agent. Zatím vypadáte a chováte se jako křupan. Budete se muset naučit pár figlů, abyste působil jako šentlman,“ řekla jizlivě. „Zpracuje vás jeden Angličan, kterého tu máme. Bývalý zaměstnanec londýnského ministerstva zahraničí. Jeho úkolem bude otesat vás tak, abyste vypadal jako anglický špion. Nemělo by to být těžké. Kromě toho se ale musíte naučit spoustu dalších věcí. Akce je plánovaná až na konec srpna, ale s výcvikem začneme hned. Čeká vás spousta práce. Teď se oblečte a hlase se pobočníkovi. Rozumíte?“

„Ano, soudružko plukovníku.“ Grant věděl, že se nesmí moc vyptávat. Nasoukal se do šatů, lhostejný k tomu, že ho pozorují ženské oči, a když odcházel ke dveřím, dopínal si ještě sako. Naposled se otočil. „Děkuju, soudružko plukovníku.“

Rosa Klebbová si však už dělala poznámky z právě ukončeného rozhovoru a ani se na něj nepodívala. Grant vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Klebbová odložila pero a opřela se.

„Takže, soudruhu Kronsteene, chcete si ještě o něčem promluvit, než to rozjedeme? Měla bych se zmínit o tom, že prezidium nám naši volbu schválilo a potvrdilo rozsudek smrti. Váš plán jsem v hrubých obrysech načrtla soudruhu generálu Grubozabojščíkovovi. Souhlasí s ním. Podrobnosti provedení jsou zcela v mých rukách. Tým složený z lidí z plánovacího a operačního je připraven začít pracovat. Nenapadlo vás dodatečně ještě něco, soudruhu?“

Kronsteen seděl a zíral na strop. Ruce měl spojené špičkami prstů. Blahoslklonný tón té ženské mu byl lhostejný. Spánky mu pulsovaly soustředěním.

„Co ten Granitskij? Je spolehlivý? Dá se mu věřit i v cizině? Nebude si soukromičit?“

„Zkoušeli jsme ho skoro deset let. Měl dost příležitostí utéct. Sledovali jsme, jestli nemá tyhle sklony. Nikdy se nevyskytlo sebemenší podezření. Ten člověk je na tom podobně jako narkoman. Neopustí Sovětský svaz, stejně jako se narkoman nevzdálí od zdroje kokainu. Je to můj špičkový zabiják. Neexistuje lepší.“

„A co ta holka, Romanovová? Vyhovuje?“

„Je velice hezká,“ řekla zdráhavě Klebbová. „Poslouží našemu účelu. Není sice panna, ale je stydlivá a sexuálně neprobuzená. Vyškolíme ji. Anglicky mluví výborně. O objektu i o její roli v celé akci

jsem ji účelově informovala. Je vstřícná. Kdyby začala nějak váhat, mám adresy jejich příbuzných včetně dětí. Znáám také jména jejich bývalých milenců. Když to bude nutné, vysvětlím jí, že až do splnění úkolu může ty lidi považovat za naše rukojmí. Je velice citlivá. Takováhle narážka by úplně stačila. Z její strany však žádné potíže nepředpokládám.“

„Romanovová. To je staré jméno. Nevím, jestli by měla plnit takový delikátní úkol pod tímhle jménem.“

„Její prarodiče byli vzdálení příbuzní carské rodiny. Ona se však v těchhle kruzích nepohybuje. Koneckonců všichni naši prarodiče patřili do carských dob. S tím se nedá nic dělat.“

„Jenže naši prarodiče nebyli z rodu Romanovců,“ řekl Kronsteen suše. „Ale pokud vám vyhovuje...“ Chvilí se zamyslel.

„A co ten Bond? Už na něj něco máme?“

„Ano. MGB hlásí, že je v současné době v Londýně. Během dne se zdržuje v práci. Spí ve svém bytě v londýnské čtvrti Chelsea.“

„To je dobré. Doufejme, že tam zůstane ještě pár týdnů. To by znamenalo, že není nasazen do žádné akce a že by měl být volný, až jim předhodíme návnadu.“ Kronsteen stále upíral tmavé zamyšlené oči někam na strop. „Zatím jsem prozkoumal vhodnost zahraničních měst. Pro první kontakt jsem vybral Istanbul. Máme tam slušnou síť agentů. Tajná služba tam má jen malou stanici. Její šéf je prý slušný člověk. Zlikvidujeme ho. Město je vhodné především pro svou blízkost Bulharsku a Černému moři. Je také relativně daleko od Londýna. Na podrobnostech zabítí a způsobu, jak tam Bonda dostaneme, stále pracuji. Nejdřív se s ním někde ve Francii nebo co nejbliž Francie seznámí ta dívka. Na francouzský tisk máme velký vliv. Z té historky vytřískají maximum, už jen kvůli tomu senzačnímu spojení sexu a špionáže. Také se ještě musíme rozhodnout, kdy vstoupí na scénu Granitskij. To jsou ale detaily. Musíme vybrat fotografie a další potřebné lidi a tiše je přesunout do Istanbulu. Nesmí tam dojít k žádnému přelidnění, návalu, nesmí být znáta nějaká mimořádná činnost. Musíme uvědomit všechna oddělení, aby před akcí i v jejím průběhu udržovala telegrafický styk s Tureckem na normální úrovni. Nechceme, aby Britové něco zvěřili. Šifrovací oddělení nenamítá nic proti tomu, abychom v krajním případě použili Spektor. To bude velice dobré. Přístroj převezeme do technického, kde nám ho připraví.“

Kronsteen se odmlčel a pomalu sklopil zrak. Pak zamyšleně vstal a podíval se do pozorných, pátravých očí své spolupracovnice.

„V tuhle chvíli už si na nic nevzpomínám, soudružko,“ řekl. „Další podrobnosti vyplynou z vývoje situace a budou muset být řešeny ze dne na den. Ale myslím, že operace může bezpečně začít.“

„Souhlasím, soudruhu. Můžeme to rozjet. Vydám nezbytné rozkazy,“ řekla drsným, autoritativním hlasem. „Jsem vám vděčná za spolupráci.“

Kronsteen nepatrně pokývl, otočil se a tiše vyšel z místnosti.

Do ticha varovně cinkl telekrypton a začal mechanicky rachotit. Rosa Klebbová se zavrtěla v židli, sáhla po jednom telefonu a vytočila číslo.

„Štáb,“ ozval se mužský hlas.

Rosa Klebbová upřela bledé oči na růžovou skvrnu Anglie na nástěnné mapě a pootevřela vlhké rty.
„Tady plukovník Klebbová. Konspirace proti anglickému špiónu Bondovi. Operace může okamžitě začít.“
ČÁST DRUHÁ: PROVEDENÍ

KAPITOLA 11 POKLIDNÝ ŽIVOT

Sametová náruč poklidného života sevřela Bonda kolem krku a pomalu ho dusila. Byl to muž předurčený pro válku, a když válka delší dobu nebyla, začal klesat na mysli.

V jeho oboru panoval mír už skoro rok. A mír ho zabíjel.

Ve čtvrtek dvanáctého srpna v půl osmé ráno se Bond vzbudil ve svém pohodlném bytě na stromy lemovaném náměstí poblíž King's Road, znechucen veskrze nudnou vyhlídkou na další poklidný den. Stejně jako přinejmenším jedno náboženství odsuzuje lenost jako jeden z hlavních hříchů, odsuzoval Bond nudu, a zvláště tu, která se dostavuje hned s probuzením.

Bond dvakrát zazvonil na May, svou báječnou skotskou hospodyní, že je připraven k snídani. Pak prudce odhodil slabou přikrývku z nahého těla a spustil nohy na podlahu.

Existoval pouze jediný způsob, jak se s nudou vypořádat - utéct jí. Bond si lehl na břicho a udělat dvacet pomalých kliků, při nichž nenechal svaly ani na okamžik odpočinout. Když už bolesti nemohl vydržet, obrátil se na záda a s upaženými rukama zdvihl nohy tak dlouho, dokud to břišní svaly snesly. Pak vstal a udělal dvacet předklonů s dotykem špiček nohou, a nakonec si dal cviky na pažní a hrudní svalstvo, spojené s hlubokým dýcháním, až se mu začala točit hlava. Po cvičení dosupěl do bíle dlaždičkové koupelny a v zaskleném sprchovém koutě pět minut střídal studenou a horkou vodu.

Když se oholil a vzal si tmavěmodrou košili bez rukávů z indické bavlny a modré námořnické kalhoty z česané příze, obul se do černých kožených sandálů a prošel ložnicí do obývacího pokoje s velkými okny. Byl spokojený, že nudu vypotil, alespoň prozatím.

May, starší Skotka s ocelově šedými vlasy a hezkým nepřístupným obličejem, vešla s podnosem a postavila jej na stolek ve výklenku. Vedle položila The Times, jediné noviny, které Bond kdy četl.

Bond jí popřál dobré jitro a usadil se k snídani.

„Dobré jitro-p.“ (Jednou z Mayiných roztomilých vlastností bylo, že kromě anglických králů a Winstona Churchilla nehovořila o žádném muži jako o „panu“. Bond si z ní kvůli tomu celá léta utahoval a považoval za výraz mimořádné úcty, když ho oslovila občasným „p“ na konci předchozího slova.)

Zůstala stát vedle stolu, zatímco si Bond překládal noviny na prostřední zpravodajskou dvoustranu.

„Včera večer tu byl znovu ten člověk ohledně televize.“

„Jaký člověk?“ vzhledl Bond od titulků.

„Ten, co sem stále chodí. Od června mě otravoval už šestkrát. Očekávala bych, že poté, co jsem mu poprvé řekla něco o hříšné skříňce, už se nebude pokoušet nám ten přístroj prodat. A ještě k tomu tak draho, prosím!“

„Tihle obchodníci jsou vytrvalí.“ Bond odložil noviny a sáhl po kávové konvici.

„Včera večer jsem mu ale patřičně vyčínila. Rušit lidi při večeři! Zeptala jsem se ho, jestli má nějaké doklady, kterými by se prokázal.“

„Tím jste ho musela usadit.“ Bond si nalil velký šálek až po okraj černou kávou.

„Vůbec ne. Vytáhl odborářskou legitimaci a řekl, že má oprávnění si takhle vydělávat na živobytí. Odborový svaz elektrotechniků, to jsou komunisti, ne-p?“

„Ano, to jsou,“ odpověděl Bond neurčitě, ale zpozorněl. Je možné, že ho sledují? Napil se kávy a odložil šálek. „Co přesně ten člověk říkal, May?“ zeptal se lhostejným hlasem, ale podíval se na ni.

„Říkal, že ve volném čase prodává televize na provizi. A jestli určitě jednu nechceme. Že prý jsme jediní na náměstí, kteří žádnou nemají. Že prý nevidí na střeše žádnou anténu. Vždycky se ptá, jestli jste doma, aby si o tom s vámi promluvil. Kdybyste viděl ten jeho výraz! Překvapuje mě, že vás nikdy neviděl vycházet nebo vcházet. Vždycky se ptá, jestli vás čekám domů. Přirozeně mu nikdy nic neřeknu. Kdyby nebyl tak vlezlý, byl by to takový slušný člověk.“

To jistě, pomyslel si Bond. Existuje mnoho způsobů jak zjistit, zda je majitel bytu doma nebo venku. Výraz obličeje a jednání služebnictva, nahlédnutí otevřenými dveřmi. „Ztrácíte čas, protože není doma,“ říkají obvykle. Neměl by to hlásit v bezpečnostním oddělení? Bond podrážděně pokrčil rameny a tiše zaklel. Asi v tom nic nebude, proč by se o něj taky zajímali? A kdyby tu o něco šlo, bezpečnostní už by se postaralo o výměnu bytu.

„Myslím, že tentokrát už jste ho odrazila,“ usmál se Bond na May. „Řekl bych, že už o něm neuslyším.“

„Ano-p,“ řekla May nepřesvědčivě. V každém případě bude Bonda informovat o každém, kdo by se potloukal kolem, slíbila a odšustila ve staromódní černé uniformě, kterou důsledně nosila i v srpnových vedrech.

Bond se vrátil ke snídani. Podobné maličkosti mu obvykle nastartovaly mozek. Za normálních okolností by si nedal pokoj, dokud by nezjistil, proč za ním neustále chodí komunistický odborář. Jenže teď, po měsících nečinnosti a zahálky, mu zrezivěl meč v pochvě a ostražitost ochabla.

Snídaně byla Bondovým oblíbeným jídlem. Když přebýval v Londýně, byla neměnná. Začínala velmi silnou neslazenou černou kávou od De Bryho z New Oxford Street, uvařenou v americkém varném skle, které vypil dva šálky.

Následovalo jedno vejce v tmavěmodrém kalíšku, vařené přesně tři minuty dvacet vteřin.

Bylo to čerstvé, kropenatě hnědé vejce od francouzských maranek, které chovala nějaká Mayina přítelkyně na venkově. (Bond nesnášel bílá vejce, a protože byl v maličkostech vybíravý, potrpěl si na jejich dokonale přesnou přípravu.) Pak snědl dvě silnější topinky z celozrnného chleba, které si mazal žlutým jerseyjským máslem, tiptreeským jahodovým džemem, „Little Scarlet“, Cooperovou Starooxfordskou marmeládou a norským vřesovým medem od

Fortnuma. Kávová konvice a stříbrný podnos byly starožitné a mintonský porcelán byl stejně temně modrý a zlatý a bílý jako kalíšek na vejce.

Toho dne, když končil snídani medem, si bolestně připomněl příčinu své letargie a pokleslého ducha. Tiffany Caseová, jeho mnohaměsíční šťastná láska, ho opustila, odstěhovala se do hotelu a na konci června, po několika nervydrásajících týdnech, odlpula do Ameriky. Stále se mu po ní stýskalo a dělal co mohl, aby na ni nemusel myslet. Kromě toho byl srpen a v Londýně bylo horko a dusno. Měl nárok na dovolenou, ale nechťelo se mu odjet někam sám, ani si hledat nějakou dočasnou náhražku za Tiffany. A tak setrval na poloprázdném ústředí Tajné služby, vykonával nudné rutinní práce, odsekával své sekretáře a vrčel na kolegy.

I M už začal ztrácet trpělivost s nevrlym tygrem v kleci o poschodí níž. To pondělí poslal Bondovi příkrý vzkaz, jímž ho jmenoval do kontrolní komise pod vedením hlavního pokladníka kapitána Troopa. Ve vzkazu Bonda upozornil, že jako vyšší důstojník se musí podílet na řešení hlavních administrativních problémů, zvláště když není po ruce nikdo jiný. Ústředí se potýká s nedostatkem lidí a sekce 00 je v současné době nevyužitá. Bond se má hlásit ve 14.30 v místnosti 412.

Když si Bond zapaloval první cigaretu, uvědomil si, že příčinou jeho současné nespokojenosti je právě ten otravný Troop.

V každém velkém podniku je jeden člověk, který vystupuje jako obecně neoblíbený obtížný tyran. Toto individuum na sebe podvědomě bere důležitou roli jakéhosi hromosvodu veškerých nenávistí. Ve skutečnosti však tlumí rozvratný vliv těchto nenávistí tím, že je stahuje na sebe. Bývá obvykle ve funkci správního ředitele. Je to nepostradatelný hlídací pes, který dozírá na maličkosti - drobné výdaje, teplo a světlo, ručníky a mýdlo na záchodech, kancelářské potřeby, závodní jídelnu, harmonogram dovolených, pozdní příchody. Má rozhodující vliv na pohodlí a pohodu kancelářského života, který mnohdy přesahuje až do soukromí zaměstnanců. Uchazeč o takovou práci musí mít nezbytné kvalifikační předpoklady - tedy vlastnosti, které ostatní popouzejí. Musí být šetrný až lakotný, všímavý, šťouravý a puntičkářský. Musí být autoritářský a lhostejný k tomu, co si o něm kdo myslí. Musí to být takový malý diktátor. V každém prosperujícím podniku takového člověka mají. V Tajné službě jím byl hlavní pokladník kapitán Troop, vysloužilý příslušník Královského námořnictva, jehož úkol spočíval podle jeho vlastních slov v tom, „aby všechno klapalo a šlapalo“.

Tím se ovšem kapitán Troop nevyhnutelně dostával do střetů s většinou zaměstnanců. Proto bylo od M zvláště nešťastné, že si jako předsedu kontrolní komise nedokázal představit nikoho jiného, neboť tím ustanovil jen další orgán, který měl řešit jemné spletnosti Burgessova a Macleanova případu a vyvodit z nich nějaké poučení. Tuhle komisi si M vymyslel pět let poté, co ten případ sám uzavřel, čistě jako úlitbu komisi Státní rady dohlížející na Tajnou službu, jejíž zřízení přikázal ministerský předseda v roce 1955.

Bond se okamžitě dostal s Troopem do sporu ohledně zaměstnávání intelektuálů v Tajné službě.

Zarytě a u vědomí toho, že to bude jen na obtíž, prosazoval názor, že pokud má MIS a Tajná služba uvažovat o angažování „intelektuálních špiónů atomového věku“, musí zaměstnat určitý počet intelektuálů, kteří by je kontrolovali. „Vysloužili důstojníci Indické armády“, prohlášoval Bond, „nejspíš neporozumějí myšlenkovým pochodům Burgesse nebo Macleana. Nebudou dokonce ani vědět, že takoví lidé vůbec existují - natož aby byli schopni proniknout do jejich part a poznat jejich přátele a jejich tajemství. Jak jednou Burgess a Maclean odjeli do Ruska, existovala jediná možnost, jak se s nimi spojit a případně, až je Rusko unaví, z nich udělat dvojité agenty: poslat do Moskvy, Prahy a Budapešti jejich nejbližší přátele s rozkazem čekat, až jeden z těch chlapců vyleze ven, a navázat s ním styk. A jeden určitě vyleze - nejspíš to bude Burgess, jehož samota dožene k tomu, aby někomu svěřil svůj příběh. Rozhodně to však nebude chlápek v baloňáku, s dělostřeleckým knírem a inteligencí houpacího koně.“

„Myslíte?“ odušil Troop ledově. „Takže navrhuje, abychom zaměstnávali dlouhohlavé zvrhlíky. Velice originální názor. Shodli jsme se přece na tom, že homosexuálové jsou největším bezpečnostním rizikem. Nezdá se mi, že by Američané svěřovali svá atomová tajemství přehrátkám chlapců, kteří se koupou ve voňavkách.“

„Všichni intelektuálové nejsou homosexuální. A spousta z nich jsou odvážní lidé. Já jen tvrdím, že...“ A tak ta hádka pokračovala s přestávkami poslední tři dny a většina členů komise se víceméně shodovala s Troopem. Dnes se měli všichni vyjádřit a Bond se rozmyšlel, zda má skutečně učinit ten nepopulární krok a setrvat v menšině.

Když v devět hodin vyšel z bytu a scházel ze schodů ke svému vozu, uvažoval, jak moc mu na tom záleží. Není jen malicherný a tvrdohlavý? Neuchýlil se do individuální opozice jen proto, aby se měl do čeho zakousnout? Nebyl už natolik znuděný, že nenašel nic lepšího, než dělat potíže uvnitř vlastní organizace? Bond se nemohl rozhodnout. Byl roztěkaný a váhavý a pocíťoval jakýsi neklid, jehož příčinu nedokázal odhalit.

Když nastartoval a z dvojitého výfuku Bentleyho se ozvalo zabřečení, napadl ho podivně zkreslený citát.

„Na ty, jež chce Bůh zničit, nejprve sešle nudu.“

KAPITOLA 12 TO JE HRAČKA

Jak se nakonec ukázalo, Bond se na konečném rozhodnutí komise vůbec podílet nemusel.

Pochválil své sekretáře nové letní šaty a začal se probírat zprávami, které přišly během noci. Když byl asi v polovině, tiše, ale stroze zadrmčel červený telefon, jímž mohl volat buď M, nebo bezprostřední Bondův nadřízený, šéf operačního. Bond zdvihl sluchátko. „007.“

„Můžete přijít nahoru?“ Byl to šéf.

„K M?“

„Ano. A vypadá to na delší posezení. Už jsem řekl Troopovi, že komisi nestihnete.“

„Máte představu, o co se jedná?“

Šéf se zasmál. „Ano, v podstatě mám, ale radši si to poslechněte od něj. Budete si na to muset sednout. Dost vás to překvapí.“

Bond si vzal sako a vyšel na chodbu. Měl nezvratné tušení, že zazněl výstřel startérový pistole, který zároveň ukončil to strašlivé období letní nudy. I po cestě výtahem do posledního patra a při chůzi ztichlou chodbou ke kanceláři nejvyššího šéfa mu připadalo, že cítí význam okamžiku. Tenhle pocit se spolehlivě dostavoval po zazvonění červeného telefonu, které ho vždycky odpálilo jako projektil k nějakému vzdálenému cíli, o němž vždy rozhodoval M. I v očích sekretářky slečny Moneypennyové jiskřilo to známé zasvěcené vzrušení, když se na něj usmála a stiskla tlačítko intercomu.

„Je tu 007, pane.“

„Ať jde dál,“ řekl kovový hlas a nade dveřmi se rozsvítilo červené světlo, které je mělo chránit před vyrušením. Bond vešel a tiše za sebou zavřel dveře. V místnosti bylo chladno, ale možná to byl jen pocit způsobený žaluziemi. Pruhy světla dopadaly na temně zelený koberec, který se táhl od okna až k okraji stolu uprostřed místnosti. Za ním seděla v nazelenalém stínu nehybná postava, nad níž se pomalu otáčel dvoulistý stropní ventilátor a vířil předbouřkový srpnový vzduch, který byl i vysoko nad Regent's Parkem po horkém týdnu těžký a zatuchlý. M Bondovi pokynul k židli na druhé straně stolu, potaženého červenou kůží. Bond se posadil a zahleděl se do klidného vráscitého obličeje muže, kterého měl rád, kterého si vážil a kterého poslouchal.

„Nevadí, když vám položím osobní otázku, Jamesi?“ M nikdy svým lidem nekladl osobní otázky a Bond neměl tušení, co přijde. „Ne, pane.“

M si vzal z velkého měděného popelníku dýmku a začal si ji zamyšleně nacıpávat s pohledem upřeným na své prsty. „Nemusíte odpovídat,“ řekl chraplavě, „týká se to vaší... přítelkyně, slečny Caseové. Jak víte, těmito záležitostmi se v podstatě nezabývám, ale slyšel jsem, že jste se... od toho případu s diamanty dost stýkali. Dokonce se proslýchalo, že jste uvažoval o svatbě.“ M se na Bonda podíval a opět sklopil oči. Vložil si nacpanou dýmku do úst a škrtl zápalkou. „Chcete mi o tom něco říct?“ procedil koutkem úst, sleduje poskakující plamínek.

Co teď? uvažoval Bond. Tyhle zatracené kancelářské drby. „Celkem jsme spolu vycházeli, pane,“ řekl stroze. „Padlo i pár slov o sňatku. Pak ale na americkém velvyslanectví poznala nějakého muže. Pracoval u vojenského atašé. Major námořnictva. Mám pocit, že si ho vezme. Vrátili se spolu do Států. Asi je to tak lepší. Smíšená manželství nedělají dobrotu. Řekl bych, že to bude milý chlapec. A ona se ve Státech cítí zřejmě lépe než v Londýně. Tady by žít nemohla. Je to milá dívka, ale trochu neurotická. Měli jsme mnoho sporů. Možná mou vinou. Nicméně je to za námi.“

M se pousmál, spíše očima než ústy. „Je mi líto, že to nedopadlo, Jamesi,“ řekl. Jeho hlas však žádnou lítost neprozrazoval. Nesouhlasil s Bondovým „sukničkářením“, jak si to sám pro sebe nazýval, i když si uvědomoval, že jeho názor je výsledkem upjaté viktoriánské výchovy. Jako Bondův šéf si však nemohl přát, aby byl Bond stále vázán k nějaké ženě. „Snad je to tak lepší. V naší branži se nelze vázat na neurotickou ženu. Ta dokáže vychýlit mušku, jestli mi rozumíte. Promiňte, že jsem se na to ptal. Musel jsem znát vaši odpověď, než vám sdělím, co vás čeká. Bude to dost zvláštní poslání. Bylo by obtížné vás tím pověřovat, kdybyste měl před svatbou nebo byl silně citově angažován.“

Bond zavrtěl hlavou a čekal, co přijde.

„No dobře,“ řekl M s náznakem úlevy v hlase. Pohodlně se opřel a rozdýmá dýmku. „Stalo se následující. Včera jsme obdrželi dlouhou depeši z Istanbulu. Tuším v úterý dostal šéf stanoviště T anonymní strojem psaný vzkaz, aby si na osmou hodinu koupil lístek na jízdu parníkem od Galatského mostu k ústí Bosporu a zpět. Nic víc. Ten člověk má poměrně dobrodružnou povahu, a tak na ten parník šel. Stoupl si k zábradlí a čekal. Asi za čtvrt hodiny si vedle něj stoupla dívka, hezká Ruska, a když chvíli pohovořili o krásném výhledu, náhle změnila téma a stejně konverzačním tónem mu vyprávěla neuvěřitelný příběh.“

M se odmlčel a přiložil k dýmce další zápalku. Bond toho využil. „Kdo je šéf stanoviště T, pane? V Turecku jsem nikdy nepracoval.“

„Jmenuje se Kerim, Darko Kerim. Má tureckého otce a anglickou matku. Pozoruhodný člověk. Začal tam šéfovat už před válkou. Je to jeden z našich nejlepších mužů. Svou práci dělá skvěle. A miluje ji. Je velmi inteligentní a dokonale zná svůj rajon.“ M ukončil Kerimovu charakteristiku mávnutím dýmky. „Nicméně ta dívka mu napovídala, že je desátnicí na MGB. Pracuje tam od ukončení školy a právě byla převelena do Istanbulu jako šifrantka. O to převelení sama usilovala, protože se chtěla dostat z Ruska a přeběhnout.“

„To je dobré,“ řekl Bond. „Její šifrantka nám může být užitečná. Ale proč chce přeběhnout?“

M se podíval přes stůl. „Protože je zamilovaná.“ Odmlčel se a mírně dodal: „Tvrdí, že do vás.“

„Do mě?“

„Ano, do vás. Aspoň to říká. Jmenuje se Taťána Romanovová. Slyšel jste o ní někdy?“

„Proboha, ne! Opravdu ne, pane.“ M se musel usmát Bondovu zmatenému výrazu. „Ale o co jí může jít? Už mě někdy viděla? Jak vůbec ví o mé existenci?“

„Celá ta záležitost působí dost komicky,“ řekl M. „A dost bláznivě na to, aby to mohla být pravda. Té dívce je čtyřicet. Od svého nástupu na MGB dělala v ústřední kartotéce, která je podobná té naší. V anglické sekci. Pracovala tam šest let. A tam se setkala s vaším spisem.“

„Ten bych skutečně rád viděl,“ poznamenal Bond.

„Nejdřív jste ji prý zaujal na fotografiích. Líbil jste se jí.“ M svěsil koutky úst, jako by si lízl citronu. „Četla o všech vašich případech. Usoudila, že jste báječný chlap.“

Bond sklopil oči.

„Ta dívka tvrdí,“ pokračoval M s neutrálním výrazem v obličeji, „že jste na ni zapůsobil především proto, že ji připomínáte hrdinu nějaké knihy ruského spisovatele Lermontova. Patrně to bude její oblíbená kniha. Ten hrdina byl vášnivý hráč a nevycházel ze rvaček. V každém případě jste jí ho něčím připomínal. Prý nedokázala myslet na nic jiného“

a jednou ji napadlo, že se s vámi setká jedině tehdy, když dosáhne převelení do cizí země, kde ji zachráníte.“

„V životě jsem neslyšel větší pitomost, pane. Doufám, že jí na to šéf T. neskočil.“

„Neukvapujte se v úsudku,“ zarazil ho M nedůtklivě. „Nedělejte předčasné závěry jen proto, že jste se s podobnou situací nikdy nesetkal. Představte si, že byste byl filmová hvězda. Dostával byste hloupoučké dopisy od dívek z celého světa, v nichž by vám psaly, že bez vás nemohou žít a podobně. A tohle je taková hloupoučká dívka z Moskvy. V jejím oddělení jsou samé ženy, podobně jako u nás. Celou dobu nevidí chlapa a najednou má před sebou fotografie... elegána. A spis s těmi fotografiemi se jí stále vrací. Dojde u ní k jakémusi poblouznění - tuším, že se tomu tak říká -, které se podobá onomu zasněnému vytržení sekretářek nad těmi příšernými magazínovými krasavci.“ M mávl dýmkou, aby naznačil své pohrdání podobnými ženskými zvyky. „Bůh ví, že o těchto záležitostech nejsem příliš informován, ale musím připustit, že k nim dochází.“

Bond se té nepřímé prosbě o pomoc musel usmát. „Vlastně v tom začínám vidět určitý smysl, pane. Proč by ruská dívka nemohla být stejně hloupá jako anglická. K tomu, co udělala, ale potřebovala značnou dávku odvahy. Řekl vám šéf T, jestli si ta dívka uvědomuje případné následky?“

„Podle něj byla k smrti vyděšená,“ odpověděl M. „Celou cestu na té lodi se rozhlížela, jestli ji nikdo nesleduje. Zdá se, že tam jako obvykle cestovali jen rolníci a pravidelní pasažéři, a protože to byla večerní loď, stejně tam moc cestujících nebylo. Jenže to nejsem ani v polovině příběhu.“ M mocně potáhl z dýmky a vypustil oblak kouře k ventilátoru, který se nad ním zvolna otáčel. Bond pozoroval, jak lopatky ventilátoru proměňují dým v nicotu. „Svěřila se Kerimovi, že ta láska k vám se postupně proměnila v posedlost. Vůbec se nedokázala podívat na nějakého Rusa. Začala nesnášet režim. Začalo ji užírat vědomí, že pracuje pro tento režim, a tedy proti vám. Zažádala o převelení do zahraničí, a protože ovládala angličtinu a francouzštinu, bylo jí nabídnuto místo šifrantky v Istanbulu, které ovšem znamenalo menší plat. Abych to zkrátil, po půlročním výcviku přijela před třemi týdny do Istanbulu. Chvilí se tam rozhlížela, než se dověděla o Kerimovi. Je tam tak dlouho, že každý v Turecku ví, co dělá. Jemu to nevadí, a navíc to odvádí pozornost od lidí, které tam čas od času posíláme. Někdy bývá užitečné mít na takovém místě nápadnou figuru. Za takovým člověkem pak přichází poměrně dost lidí, když vědí kam a za kým.“

„Veřejně známý agent je často lepší než ten, který musí věnovat spoustu času a energie utajení,“ přitakal Bond.

„A tak poslala Kerimovi ten vzkaz. A teď chce vědět, jestli jí může pomoci.“ M se odmlčel a zamyšleně zadýmal.

„Kerimova první reakce byla přirozeně přesně stejná jako vaše, takže začal pátrat, co je v tom za past. Nakonec však nezjistil, co by Rusové získali, kdyby k nám tu dívku poslali. Když se parník blížil k otáčce v ústí Bosporu, byla ta dívka zoufalejší a zoufalejší, jak se Kerim snažil najít v tom jejím příběhu mezery.“ M se na Bonda mírně podíval. „A tak vytáhla přesvědčivý důkaz.“

Bond si všiml známého lesku v šéfových chladných šedých očích, který prozrazoval vzrušení a nedočkavost.

„Měla v rukávu poslední kartu a věděla, že je to trumfové eso. Kdyby k nám mohla přeběhnout, vezme s sebou šifrovací přístroj. Zbrusu nový Spektor. Ten by se nám skutečně hodil.“

„Bože,“ vydechl užasle Bond. Spektor! Přístroj, který by jim umožňoval dešifrovat veškeré ruské depeše. I za předpokladu, že by ztrátu ihned objevili a změnili nastavení nebo přístroj stáhli z ruských velvyslanectví a špionážních center, bylo by to úžasné vítězství. Bond toho o kryptologii moc nevěděl a v zájmu bezpečnosti toho ani moc vědět nechtěl, ale bylo mu jasné, že pro Ruskou tajnou službu by ztráta Spektora znamenala katastrofu.

Tohle ho přesvědčilo. Náhle začal sdílet víru svého nadřízeného v pravdivost dívčina ztřeštěného příběhu. Když Ruska riskuje natolik, že jim přinese takový dar, může to být jedině výrazem jejího zoufalství - nebo zoufalého poblouznění. Ať už byl její příběh pravdivý nebo ne, v sázce bylo příliš mnoho.

„Tak už je vám to jasné, 007?“ řekl M tiše. Nebylo těžké vypořádat Bondovo vzrušení. „Víte už, o co mi jde?“

Bond se vyhnul přímé odpovědi. „A řekla, jak to chce udělat?“

„Nijak podrobně, ale Kerim tvrdí, že je nezvratně rozhodnutá. Provedla by to při noční službě. Zřejmě tam bývá sama a spí na rozkládacím lůžku v kanceláři. Zdá se, že o svém plánu nemá žádné pochybnosti, i když je jí jasné, že v případě prozrazení by ji okamžitě zastřelili. Měla dokonce strach z toho, že to Kerim bude hlásit mně. Musel jí slíbit, že depeši sám zakóduje, odešle ji jen jednou a nenechá si její text. Přirozeně jí vyhověl. Od chvíle, kdy se zmínila o Spektoru, bylo Kerimovi jasné, že by mohlo jít o jednu z nejdůležitějších akcí od konce války.“

„A co následovalo, pane?“

„Parník se blížil k místu zvanému Ortakoj. Řekla, že tam vystoupí. Kerim jí slíbil, že depeši odešle hned v noci. Odmítla se domlouvat na dalším kontaktu. Jen řekla, že dodrží slovo, pokud my dodržíme své. Rozloučila se a ztratila se mezi lidmi, kteří scházeli z můstku. Od té doby ji Kerim neviděl.“

M se náhle předklonil a podíval se Bondovi do očí. „Samozřejmě nemůžeme zaručit, že se Kerimovi podaří tu dohodu s ní uzavřít.“ Bond mlčel. Tušil, co bude následovat.

„Ta dívka bude spolupracovat za jediné podmínky.“ M významně přimhouřil oči. „Že přijedete do Istanbulu a dopravíte ji i s přístrojem do Anglie.“

Bond pokrčil rameny. Na tom by nebylo nic těžkého. Jenže... Podíval se zpřímá na M. „To je hračka, pane. Vidím v tom jediný háček. Zná mě jen z fotografií a přečetla si pár vzrušujících případů. Jenže až mě uvidí ve skutečnosti, nemusím odpovídat jejím představám.“

„No a o to tu právě jde,“ řekl M zadumaně. „Proto jsem se vyptával na slečnu Caseovou. Vy musíte odpovídat jejím představám.“

KAPITOLA 13 „ODLETÍTE S BEA“

Čtyři malé, na koncích jakoby useknuté vrtule, se pomalu otáčely, než se postupně proměnily ve svištěcí kotouče.

Hluboký bzukot turbín přerostl v jemné hvízdání. Zvuk letadla, nedoprovázený žádnými vibracemi, byl zcela odlišný od usilovného zadrhávajícího se řevu ostatních letadel, jimiž Bond letěl. Když Viscount lehce roloval na matně třpytivou východozápadní odletovou dráhu Londýnského letiště, Bondovi připadalo, že sedí v drahé mechanické hračce.

Po chvíli přiměl první pilot všechny čtyři motory k táhlému zavrtí a prudce pustil brzdu. Letoun British European Airlines, let 130 do Říma, Athén a Istanbulu, pravidelný odlet 10.30 h, rychle nabral rychlost a lehce se vznesl.

Za deset minut dosáhl výšky dvaceti tisíc stop a zamířil na jih vzdušným koridorem, který vede z Anglie do Středomoří. Svist turbín se postupně proměnil v ospalé předení. Bond se odpoutal a zapálil si cigaretu. Sáhl vedle sedadla a zdvihl štíhlou, draze vypadající diplomatku. Vytáhl z ní Dimitriovu masku od Erica Amblera a položil ji na sedadlo vedle sebe.

Na svou velikost byla překvapivě těžká. Napadlo ho, jak by se asi tvářila pokladní na Londýnském letišti, kdyby ji napadlo tašku zvážit, místo aby ji bez kontroly uznala jako příruční zavazadlo. A jak by asi byli její vahou překvapeni celníci a jak by asi koukali, kdyby si diplomatku prosvítili.

Tuhle úhlednou taštičku připravilo Bondovi oddělení Q. Vykuchali dokonalý výrobek firmy Swaine and Adeney a do jejího hřbetu voperovali padesát nábojů ráže .25 ve dvou řadách. Boky tašky skrývaly po jednom plochem vrhacím noži od Wilkinsonů, výrobců mečů. Jejich střenky byly umně skryty v prošívaných rozích. I přes Bondovy posměšky zabudovali technici do držadla tajnou skrýš, která mu měla při určitém tlaku vtisknout do dlaně smrtící kyanidovou tabletu (jakmile Bond aktovku dostal, spláchl tabletu do záchodu). Daleko důležitější byla velká tuba holicího krému Palmolive v jinak nevinně vyhlížející taštičce s toaletními potřebami. Byl to v podstatě umně zamaskovaný tlumič pro berettu, zabalený ve vatě. V případě potřeby hotovosti bylo do víka vloženo padesát zlatých sovereignů, které se daly vysypat po odchlípnutí lemu.

Bond se nad tím kouzelným kufříkem pobaveně usmíval, ale musel přiznat, že i přes osm liber váhy se v něm uskladní všechny potřebné nástroje, které by jinak musel složitě ukrývat na těle.

V letadle bylo jen dvanáct různorodých cestujících. Bond se usmál při pomyslení na Loelii Ponsonbyovou, která by se zhržila, kdyby jen tušila, že je třináctý. Když předchozího dne odešel od M a vrátil se do své kanceláře zařídít let, jeho sekretářka vášnivě protestovala proti tomu, že by měl letět v pátek třináctého.

„Ale třináctého je to nejlepší,“ vysvětloval ji Bond trpělivě. „Skoro nikdo nelétá, je to pohodlnější a služby jsou daleko lepší. Když mi to vyjde, vždycky létám třináctého.“

„Dobře,“ řekla odevzdaně, „to je váš pohřeb. A já se o vás budu celý den strachovat. Tak aspoň dneska odpoledne nepodcházejte žádné žebříky. Nesmíte si takhle zahrávat s osudem. Nevím, proč do toho Turecka letíte, a ani to nechci vědět. Mám z toho jen po těle takový divný pocit.“

„Nenechte si to nádherné tělo ničit divnými pocity,“ dobíral si ji Bond. „Hned jak se vrátím, vyvedu ho na večeri.“

„Nic takového neuděláte,“ řekla chladně. Za chvíli ho však nečekaně vroucně políbila na rozloučenou a Bond se už postě musel zamyslet nad tím, proč se vůbec zahazuje s jinými ženami, když nejlepší ze všech je stejně jeho sekretářka. Letadlo si poklidně pobrukovalo nad nekonečným mořem bílých oblaků, které vypadaly, že by se na nich dalo přistát, kdyby vypověděly motory. Pak se mraky roztrhaly a ve vzdáleném modrém oparu nalevo bylo vidět Paříž. Asi hodinu pak letěli nad sluncem spálenou francouzskou krajinou. Za Dijonem zeleň potměněla, jak se krajina vzdouvala do Jury. Nadešel čas oběda. Bond odložil rozečtenou knihu i myšlenky, které ho k ní poutaly, a při jídle se díval z okénka na chladné zrcadlo Ženevského jezera. Když borové lesy vyšplhaly až ke sněžným ostrůvkům na nádherných úbočích Alp, vzpomněl si na své lyžařské dovolené. Letadlo obletělo vrchol Mont Blancu, který nechalo jen pár set yardů po levé straně, a Bond uviděl špinavě šedý ledovec připomínající sloní kůži a vybavil si sebe sama jako mladíka s lanem kolem pasu, který čeká zaklesnutý nahoře v komíně na Aiguilles Rouges na dva přátele z Ženevské univerzity, aby ho pomalíčku dolezli.

A teď? Bond se hořce usmál na svůj odraz v plexisklovém okénku letadla, které se pomalu vzdalovalo od hor směrem ke grogrénové plošině Lombardie. Poznal by vůbec toho dychtivého sedmnáctiletého mladíka, kdyby k němu teď přistoupil na ulici a oslovil ho? A co by si asi myslel on o svém starším já, které je teď tajným agentem? Poznal by se v muži, který zmatněl lety úskoků, bezohlednosti a strachu? V muži s chladným povýšeným pohledem, jízvou na tváři a tvrdou bulkou v levém podpaží? A kdyby už se poznal, jak by se posuzoval? Co by si myslel o svém současném poslání? Jak by se díval sám na sebe coby elegantního tajného agenta, který cestuje světem ve zcela nové a velice romantické roli gigola, byť gigola ve jménu Anglie?

Bond zapudil myšlenky na své dávno mrtvé mládí. Hlavně se neohlížel. Každé „co kdyby“ je ztrátou času. Bond byl smířený s osudem a byl rád, že neprodává ojeté automobily, že není bulvárním novinářem naloženým v ginu a vyuzeným v nikotinu, že není mrzák - a že není mrtvý.

Pohlédl dolů na sluncem zalitý Janov a modré vody Středozemního moře a odpoutal se od minulosti. Musel se soustředit na bezprostřední budoucnost, na svou roli „gigola ve jménu Anglie“, jak si ji sám pojmenoval.

Bez ohledu na to, jak by jeho roli nazval někdo jiný, se musel velmi rychle nechat svést dívkou, kterou nikdy neviděl a jejíž jméno slyšel včera poprvé. A bez ohledu na její krásu - a šéf T ji vyličil jako „velice krásnou dívku“ - se Bond musel celou dobu soustředit nikoli na to, jaká je, ale na věno, které přináší. Připadal si jako někdo, kdo usiluje oženit se jen pro peníze. Bude vůbec schopen tu roli sehrát? Možná dokáže říkat správné věci a správně se tvářit, ale dokáže se jeho tělo odpoutat od skrytých myšlenek a efektivně dokazovat proklamovanou lásku? Jak se může chlap věrohodně chovat v posteli, když je cele soustředěný na ženino bankovní konto? Jenže v představě plnění pytle zlata se možná dá najít erotický podnět, ale co s šifrovacím přístrojem?

Přelétli Elbu a hladce zdolali posledních padesát mil do Říma. Bond strávil půl hodiny na letišti Ciampino, kde za neustálého brebentění letištních reproduktorů stihl vypít dvě výtečná americana, a už seděl znovu v letadle mířícím k jižnímu cípu Itálie. Soustředil se na nejjemnější podrobnosti setkání, které se blížilo rychlostí tří set mil za hodinu.

Šlo snad o složitou léčku MGB, k níž nedokázal najít klíč? Řítil se do pasti, již nedokázal prohlédnout ani bystrý mozek

M? Bůh ví, že se M možné lsti obával. Spolu s šéfy jednotlivých sekcí znovu a znovu zkoumali celé předchozí odpoledne a večer chystanou akci ze všech možných úhlů, ale nikdo nepřišel na to, co by Rusové mohli takovou léčkou získat. Mohli chtít unést Bonda a vyslýchat ho. Ale proč zrovna Bonda, který byl pouhým agentem, nezasevěným do chodu Tajné služby? Vždyť ten znal jen podrobnosti svého současného poslání a snad pár obecných informací, které by asi nebyly k ničemu. Nebo ho mohli chtít zabít, aby se pomstili, ale vždyť už se s nimi dva roky nestřetl. A kdyby ho chtěli zabít, mohli ho zastřelit na londýnské ulici nebo v jeho bytě, nebo mu dát bombu do auta.

Z těchto myšlenek Bonda vyrušila letuška. „Připoutejte se, prosím.“ Sotva to dořekla, letadlo se nepříjemně zhouplo a motory zavly. Obloha venku náhle zčernala a na okénka zabušil déšť. Pak se modrobílé zablesklo a ozvala se rána, jako kdyby je zasáhl protiletadlový granát. Letadlo se zmítalo v bouři nad jadranským pobřežím.

Bond cítil nebezpečí. Páchlo potem a bylo nabitě elektřinou. Vzápětí roztřásl okénko vedví další blesk. Prásk! Jako by byli v samém středu bouře. Letadlo se náhle zdálo neuvěřitelně malé a křehké. Třináct cestujících! Pátek třináctého! Bond si vzpomněl na slova Loelie Posonbyové a ruce položené na opěrkách se mu začaly potit. Jak staré je to letadlo? napadlo ho. Kolik má nalétáno hodin? Má už křídla nahlodaná únavou materiálu? Kolik síly v nich ještě zbylo? Třeba se do Istanbulu nakonec vůbec nedostane. Osud, nad nímž se Bond ještě před hodinou tak filozoficky zamýšlel, se pro něj možná uzavře pádem do Korintského zálivu.

Bond však měl někde uvnitř sebe jakýsi protibouřkový kryt, citadelu, jaké se vestavovaly do starých domů v tropech. Je to malá místnost se silnými zdmi a hlubokými základy v přízemí uprostřed domu, kam se uchyluje majitel se svou rodinou v případě větrné smršti, která hrozí zhroutčením domu, a kde všichni zůstávají, dokud nebezpečí nepomine. Když Bond cítil, že přestává ovládat myšlenky a že je úplně bezmocný, uchýlil se do svého protibouřkového krytu, izoloval se od pekelného rámusu a prudkého kymáčení, soustředil se na jediný steh na opěradle sedadla před sebou a uvolněně očekával, co osud nachystá letu BEA číslo 130.

Zničením se v kabině letadla rozednilo. Déšť přestal bičovat plexisklová okénka a motory už zase poklidně předly. Bond otevřel dveře svého protibouřkového krytu a vyšel ven. Zvolna otočil hlavu a zvědavě vyhlédl z okénka. Na ztichlých vodách Korintského zálivu hluboko pod sebou uviděl malinký stín letadla. Zhluboka vydechl a sáhl do zadní kapsy kalhot pro tabatěrku. Když si zapaloval morlandku s třemi zlatými proužky, potěšilo ho, že má naprosto klidné ruce. Má říct Lil, že měla málem pravdu? Rozhodl se, že pokud v Istanbulu objeví dostatečně drsnou pohlednici, napíše ji to.

Den venku potměl do barvy delfíní kůže a proti nim do soumraku modře zasvítily vrcholy Hymettu. Viscount přeletěl pobližavě Athény a přistál na betonové dráze s povislým větrným rukávem a podivnými písmeny, které Bond od školy téměř neviděl.

Společně s hrstkou bledých spolucestujících vystoupil z letadla a přes tranzitní halu zamířil k baru. Objednal si sklenici ouza, naráz ji vypil a spláchl ledovou vodou. Silná anýzová chuť nápoje zprvu zastínila jeho říz, ale Bond už za okamžik ucítil, jak se mu ten příjemný ohýnek šíří z jícnu až do žaludku. Položil sklenici a objednal si další.

Když letištní rozhlas oznamoval odlet, na město už padla tma a nad jeho světly se vznášel jasný půlměsíc. Vzduch příjemně voněl večerem a květinami a odevšad se ozýval neustávající cvrkot cikád. Zdáli sem doléhal čistý a smutný mužský hlas, který zpíval jakýsi žalozpěv. Někde poblíž letiště zaštěkal pes, který zřejmě ucítil neznámého člověka. Bond si náhle uvědomil, že doletěl na Východ, kde hlídací psi vyji celou noc. Z nějakého důvodu ho to potěšilo a vzrušilo.

Čekal je krátký devadesátiminutový let do Istanbulu přes temné Egejské a Marmarské moře. Skvělá večere s dvěma martini a polovinou lahve claretu Calvet dala Bondovi zapomenout na pátek třináctého i na obavy z nadcházejícího úkolu. Místo toho se mu v mysli rozhostilo příjemné očekávání.

Když přistáli na moderním letišti Yesilköy a letadlo se zastavilo všechny vrtule, čekala už je jen hodinová jízda do Istanbulu. Bond se rozloučil a poděkoval letušce za příjemný let, pronesl těžkou aktovku pasovou kontrolou k celnici a čekal na svá zavazadla.

Takže tihle snědí oškliví malí úředníci jsou moderní Turci. Naslouchal jejich řeči plné tichých sykavek a protáhlých samohlásek, v nichž převládalo všelijak utvářené „u“, a pozoroval jejich zlé oči, které kontrastovaly s tichými zdvořilými hlasy. Ty oči byly jasné, zlostné a kruté, teprve nedávno vytržené z pohledu na hory. Po staletí byly cvičené v dohlížení na stáda ovcí a dešifrování nepatrných pohybů na dalekém obzoru. Byly uvyklé sledovat ruku s nožem, aniž se na ni podívaly, uměly rychle odpočítávat zrna i mince a zachytit každý sebemenší pohyb obchodníkůvých rukou. Byla v nich zakódovaná tvrdost, nedůvěra a žárlivost. Bond se varoval přímého pohledu. Za celnici vystoupil ze stínu vysoký ramenatý muž s povislým černým knírem. Měl na sobě elegantní plášť a šoféřskou čepici. Zasalutoval, a aniž se Bonda zeptal na jméno, vzal mu zavazadlo a zamířil k nablýskanému aristokratickému vozu, rolls-royci coupé de-vine. Bond odhadoval, že takový vůz byl zřejmě sestrojený na objednávku nějakého milionáře ve dvacátých letech.

Když hladce klouzali směrem od letiště, šofér se otočil. „Kerim Bej si myslí, že si budete chtít přes noc odpočinout, pane,“ řekl přes rameno zdvořile bezchybnou angličtinou. „Mám se pro vás zastavit zítra v devět hodin odpoledne. V kterém hotelu se ubytujete, pane?“ „Kristal Palas.“

„Výborně, pane.“ Vůz vplul na širokou moderní silnici.

Bond sotva zaslechl, jak za nimi ve skvrnitých stínech letištního parkoviště startuje skútr. Ty zvuky mu nic neříkaly, a tak se pohodlně opřel, aby si vychutnal jízdu.

James Bond se vzbudil časně ráno v umouněném pokoji hotelu Kristal Palas a nepřítomně si sáhl rukou na palčivé místo na vnější straně pravého stehna. V noci ho tam něco kouslo. Rozčileně se poškrábal. To se dalo čekat.

Když sem včera večer přijel, nevrle ho uvítal noční vrátný v kalhotách a košili bez límce, a když si poté krátce prohlédl vstupní halu s mušinci potřísněnými palmami v měděných květináčích a podlahu a stěny s vybledlými maurskými dlaždicemi, bylo mu jasné, kde se nachází. Neměl však jedinou myšlenku přesunout se do jiného hotelu. Netečnost a zvrácená záliba v laciné romantice, která ulpívá na staromódních kontinentálních hotelech, ho přiměly zůstat, a tak se zapsal a starým paternosterem dojel s vrátným do třetího patra.

V pokoji bylo pár kousků letitého nábytku a železná postel, kterou ostatně očekával. Než vrátného propustil, přesvědčil se, že na tapetě za postelí nejsou krvavé skvrny po rozmáčknutých štenicích.

Jenže se ukvapil. Když v koupelně otočil kohoutkem horké vody, ozval se hluboký vzdech, pak omluvné chrchlání, a nakonec do umyvadla vypadla malá stonožka. Bond ji rozmrzle spláchl tenkým pramínkem nahnědlé vody z druhého kohoutku. Takhle to dopadne, říkal si zahořkle, když chce člověk uniknout nudě velkých hotelů a vybere si hotel podle komického jména.

Ale vyspal se dobře, a tak si řekl, že si koupí nějaký insekticid, zapomene na nepohodlí a vrhne se do nového dne.

Vstal z postele, rozhrnul těžké červené plyšové závěsy a vyklonil se přes kovové zábradlí. Odměnilo ho jedno z nejznámějších světových panoramat - napravo klidné vody Zlatého rohu, nalevo roztančené vlny nekrytého Bosporu, mezi nimi srázné střechy, vzepjaté minarety a schýlené mešity Pery. Nakonec si vybral dobře. Ten výhled mu vynahradil všechny štenice a veškeré nepohodlí.

Bond zůstal stát asi deset minut a zíral na jiskřivou vodní bariéru mezi Evropou a Asií. Pak se otočil do pokoje, teď už zalitého sluncem, a zatelefonoval si o snídani. Angličtinu neuplatnil, ale nakonec se domluvil francouzsky. Dal si studenou koupel, oholil se ve studené vodě a doufal, že ho exotická snídaně, kterou si objednal, příliš nezklame.

A nezklamala. Jogurt v modré porcelánové misce byl sytě žlutý a hustý jako smetana. Zelené fíky byly zrale nalité a černá turecká káva měla mírně kouřovou příchut' svědčící o tom, že byla čerstvě upražená. Bond si na snídani přitáhl stůl k otevřenému oknu a pozoroval parníky a čajky, které křižovaly dvě moře. Přemýšlel o Kerimovi a o tom, co nového ho čeká.

Přesně v devět pro něj přijel elegantní rolls a odvezl ho přes náměstí Taksim po přelidněném Istiklalu ven z Asie. Hustý černý kouř čekajících parníků se táhl ke Galatskému mostu, jehož první oblouk byl ozdoben elegantními zkříženými kotvami obchodního loďstva, a stínil pobřeží, k němuž rolls mezi bicykly a tramvajemi za zdvořile varovného frkání starobylé ruční houkačky na chodce směřoval. Náhle se výhled otevřel a na konci širokého, půl míle dlouhého mostu se zatřpytila stará evropská část Istanbulu se štíhlými minarety strmicími k obloze a kupolemi mešit, které se krčily u jejich úpatí a připomínaly velká pevná řadra. Mohlo to navozovat atmosféru Pohádek tisíce a jedné noci, ale Bondovi, který to panoráma viděl poprvé nad střechami tramvají a řadami reklam podél řeky, to připadalo jako kdysi nádherná divadelní kulisa, kterou si moderní Turecko odložilo, aby na vrcholcích Pery mohlo postavit matně třpytivou železobetonovou žehličku istanbulského Hiltonu.

Za mostem zahrnul automobil doprava do úzké dlážděné uličky souběžné s pobřežím a zastavil se před vysokou dřevěnou branou. Z vrátnice vyšel mohutný strážný s usměvavým obličejem a zasalutoval. Měl na sobě obnošenou khaki uniformu. Otevřel dvířka vozu a pokynul Bondovi, ať ho následuje. Odvedl ho přes vrátnici na malý dvorek s uhrabaným štěrkem, v jehož středu byl pokroucený blahovičník. Pod ním se procházeli dva bílí hřivnáči. Hluk města sem doléhal jen vzdáleně a působil velmi poklidně.

Přešli štěrka a vešli malými dvířky do obrovského klenutého skladiště s velkými kruhovými okny. V prašných pruzích sem pronikaly sluneční paprsky, které dopadaly na řady balíků a žoků se zbožím. Trochu zatuchle to tu vonělo kořením a kávou, a když procházeli střední uličkou, k Bondovi náhle dolehl silný závan mátové vůně.

Na konci dlouhého skladiště byla vyvýšená plošina opatřená balustrádou. Na ní sedělo na vysokých židlích půl tuctu mladíků a dívek a všichni pilně psali do tlustých starobylých účetních knih. Připomínalo to dickensovskou písárnu.

Bond si všiml, že na každém stole stojí vedle kalamáře oprýskané počítadlo. Když Bond procházel mezi písaři, žádný nevzhledl, ale od nejvzdálenějšího stolu se zvedl vysoký snědý muž s protáhlým obličejem a překvapivě modrými očima. Mile se na Bondu usmál a odhalil dvě řady dokonale bílých zubů. Převzal Bonda od strážného, odvedl ho na konec plošiny a zaklepal na krásné mahagonové dveře s dozickým zámkem. Bez vyzvání je otevřel, pustil Bonda před sebou a tiše je za nimi zavřel.

„Á, příteli, pojdte dál, pojdte dál.“ Od mahagonového psacího stolu vstal obrovský muž v bezvadně ušitém hedvábném obleku krémové barvy a s napraženou rukou mu vyšel vstříc.

Jeho silný přátelský hlas nezapřel autoritu a Bond si uvědomil, že stojí před šéfem stanoviště T a že je na jeho teritoriu a fakticky podléhá jeho velení. Šlo samozřejmě o pouhou formalitu, ale bylo dobré na ni nezapomínat.

Darko Kerim měl nádherně teplý a suchý stisk ruky, jaký zná člověk ze Západu. Na Východě má pocit, že drží banánovou slupku, a neodbytnou potřebu okamžitě si otřít ruku. V Kerimově ruce byla skryta hmotná síla, která by byla schopna rozdrtit vám kosti.

Bond byl vysoký šest stop, ale tenhle muž byl ještě o dva palce vyšší a budil dojem, že je dvakrát mohutnější. Bond se podíval do jeho usměvavých modrých očí, zasazených daleko od sebe do velkého snědého obličeje se zlomeným nosem. Ty oči byly vodnaté a protkané rudými žilkami jako oči psa, který příliš často lehává u ohně. Prozrazovaly Kerimův nezřízený život.

Hrdým obličejem lemovaným vlnitými černými vlasy připomínal Kerim Cikána. Dojem kočovnicka umocňovala zlatá náušnice v pravém uchu. Byl to překvapivě dramatický obličej, živelný, krutý a zhýralý, ale nejsilnější dojem budil tím, jak přímo vyzařoval život. Bond si pomyslel, že nikdy neviděl tolik vitality a vřelosti. Vymanil se z Kerimova sevření a věnoval mu nezvykle přátelský úsměv.

„Děkuji, že jste pro mě včera poslal vůz.“

Kerim se potěšeně zasmál. „To musíte poděkovat i našim přátelům. Čekaly tam na vás obě strany. Vždycky sledují můj vůz, když jede na letiště.“

„Byla to vespa nebo lambretta?“

„Vy jste si všiml? Lambretta. Na tom jezdí jejich pohůnkové. Vypadají všichni stejně, nikdy jsme je od sebe nerozeznávali. Jsou to malí gangsteři, většinou smradlaví Bulhaři, kteří pro ně dělají špinavou práci. Předpokládám, že tenhle jel za vámi v uctivé vzdálenosti. K rollsu se nepřibližují od té doby, co jednou můj šofér prudce zabrzdil a pak začal rychle couvat. Sice si ušpinil lak krví, ale zato jim dal za vyučenou.“

Kerim se vrátil ke své židli a pokynul ke stejné židli naproti přes stůl. Přistřelil Bondovi plochou bílou krabicí cigaret. Bond si jednu vzal a zapálil si. Byla to ta nejlepší cigareta, jakou kdy ochutnal - štíhlá, naplněná nejjemnějším tureckým tabákem a označená elegantním zlatým půlměsícem.

Když si Kerim zasunoval svou cigaretu do zažloutlé slonovinové špičky, Bond se rozhlédl po místnosti, která voněla barvou a lakem, jako by se tu nedávno malovalo.

Byla velká, čtvercová, obložená leštěným mahagonem, kromě stěny za Kerimem, na níž od stropu visel orientální goblén, který se jemně zachvíval, jako by za ním bylo otevřené okno. To však Bondovi připadalo nepravděpodobné, protože vysoko na ostatních stěnách byla tři kruhová okna. Za goblénem se mohl skrývat balkon s výhledem na Zlatý roh, jak se Bond domýšlel podle šplouchání vody. Uprostřed zdi po jeho pravé ruce visela reprodukce Anigoniho portrétu královny. Naproti, stejně honosně zarámovaná, byla fotografie Winstona Churchilla od Cecila Beatona. Churchill seděl za psacím stolem a měl opovrhlivý buldočí výraz. Fotografie pocházela z doby války. U jedné stěny stála velká knihovna a naproti ní pohodlná kožená pohovka. Uprostřed místnosti byl velký psací stůl s naleštěnými mosaznými úchytkami. Mezi spoustou papírů stály tři stříbrné rámečky na fotografie. Bond ze strany rozpoznal krasopisné certifikáty ke dvěma Uznáním za zásluhy a k vojenskému Řádu Britského impéria.

Kerim si zapálil a ukázal hlavou ke goblénu za sebou. „Naši přátelé mě včera navštívili,“ řekl nenuceně. „Zvenčí mi dali na zeď přísavnou bombu. Načasovanou tak, abych tu zrovna byl. Naštěstí jsem se pár minut zdržel na gauči s jednou Rumunkou, která si pořád myslí, že chlap ji za trochu lásky vyžvaní nějaká tajemství. Bouchlo to v tom nejnevhodnějším okamžiku. Nechtěl jsem se nechat rušit, ale bojím se, že na tu holku to bylo moc. Když jsem ji pustil, dostala hysterický záchvat. Nejspíš usoudila, že jsem byl příliš divoký.“ Omluvně mávl rukou po místnosti. „Ale byla to honička, dát to tu do pořádku ještě před vaší návštěvou. Zasklít okna a obrazy, vymalovat - ještě teď to tu smrdí barvou. Vidíte sám.“ Kerim se pohodlně opřel a ušklíbl se. „Ale vůbec to nechápu, tady v Istanbulu si žijeme docela přátelsky. Každý má svou práci. Je neslýchané, aby nám naši chers collègues takhle náhle vyhlásili válku. To mě dost znepokojuje. Ale potíže z toho můžou mít jen Rusové. Toho chlapa, který to udělal, budu muset důrazně pokárat, až zjistím jeho jméno.“ Kerim zavrtěl hlavou. „Je to velice podivné. Jen doufám, že to nemá co dělat s našim případem.“ „Bylo třeba tolik mluvit o mém příjezdu?“ řekl Bond mírně. „Ze všeho nejmíň si přeju zaplést se do nějaké války. Bylo nutné pro mě posílat rollse? Tím okamžitě vychází najevo naše spolupráce.“

Kerim se shovívavě usmál. „Příteli, musím vám něco vysvětlit. My, Rusové i Američané máme ve všech hotelích placeného člověka. A všichni jsme také podplatili nějakého toho úředníka Tajné policie a každý den dostáváme kopii seznamu všech cizinců přilétajících, přijíždějících a připlouvajících do země. Kdybychom měli pár dní navíc, mohl bych vás propašovat z Řecka. Ale k čemu by to bylo? Váš pobyt tady musí znát i druhá strana, aby vás mohla kontaktovat vaše přítelkyně. Stanovila si podmínku, že okolnosti vašeho setkání si určí sama. Možná nedůvěřuje našim bezpečnostním opatřením, kdo ví? Ale trvala na tom a říkala, jako bych to nevěděl, že její ústředí bude o vašem příjezdu okamžitě informováno.“ Kerim pokrčil širokými rameny. „Tak proč ji to ztěžovat? Mě jen zajímá, jak vám všechno usnadnit, aby se vám tu aspoň líbilo a abyste měl své pohodlí - i když to nedopadne.“

Bond se zasmál. „Beru všechno zpátky. Zapomněl jsem na balkánská specifika. A stejně tu podléhám vašemu velení. Řekněte, co mám dělat, a já to udělám.“

Kerim s velkorysým mávnutím rukou změnil téma. „Když už byla řeč o pohodlí - co ten váš hotel? Překvapilo mě, že jste si vybral Palas. Je jen o něco lepší než bordel - Francouzi tomu říkají baisodrome. A dost se tam pohybují Rusové, ale na tom zas tolik nezáleží.“

„Není zas tak špatný. Jen se mi nechtělo do Hiltonu nebo do podobného snobského hotelu.“

„Peníze?“ Kerim sáhl do zásuvky a vytáhl svazek nových zelených bankovek. „Tohle je tisíc tureckých liber. Jejich skutečná hodnota, kterou vyjadřuje černý trh, je dvacet k jedné britské libře. Oficiální poměr je sedm k jedné. Řeknete mi, až vám dojdou, dám vám tolik, kolik budete chtít. Vyúčtujeme to až po akci. Je to stejně hnůj. Od té doby, co Krésus, první milionář, vynalezl zlaté mince, ztratily peníze hodnotu. A stejně tak devalvovaly obličeje, které byly na penězích zobrazovány. Nejdřív to byli bohové. Pak králové. Pak prezidentí. A teď už tam vůbec žádné obličeje nejsou. Jen se podívejte!“ Kerim přistřelil peníze Bondovi. „Dneska je to jen papír s obrázkem nějaké budovy a podpisem pokladníka. Hnůj! Je vůbec zázrak, že se za to dá něco koupit. Tak, co dál? Cigarety? Kuřte jen tyhle. Nechám vám jich pár set poslat do hotelu. Jsou to ty nejlepší. Diplomates. Neshánějí se snadno. Většinou jdou na ministerstva a ambasády. Ještě něco, než se vrhneme do akce? S jídlem a volným časem si nedělejte starosti. Na obojí dohlédnu. Bude mě to jen těšit, a jestli dovolíte, rád bych se po dobu vašeho pobytu zdržoval ve vaší blízkosti.“

„Už nic nemám,“ řekl Bond. „Snad jen to, že jednou musíte přijet do Londýna.“

„Nikdy,“ řekl Kerim rozhodně. „Počasí a ženy jsou tam až příliš chladné. Ale jsem šťastný, že vás tu mám. Připomíná mi to válečné časy. A teď,“ zazvonil na zvonek na psacím stole, „pijete kávu hořkou nebo sladkou? V Turecku se nedá vést vážný hovor bez kávy nebo rakije a na rakiji je příliš brzy.“

„Hořkou.“ Dveře za Bondem se otevřely. Kerim vyšťekl nějaký rozkaz. Když se dveře zase zavřely, Kerim odemkl zásuvku, vytáhl jednu složku a položil ji před Bonda. Plácl na ni rukou.

„Příteli,“ řekl vážně, „nevím, co bych vám k tomu případu řekl.“ Opřel se a založil si ruce za krk. „Napadlo vás někdy, že naše práce se podobá natáčení filmu? Často se ocitnu na place a myslím si, že můžu začít točit. Jenže ono záleží ještě na počasí, na hercích, na různých drobnostech. Do natáčení filmu se může připlést cokoli. V nejhorším případě i láska mezi dvěma hvězdami. Tohle mě na tom našem případě mate nejvíc. Je do vás ta holka takhle na dálku opravdu zamilovaná? A vydrží jí to, až vás uvidí? A budete vy schopni milovat ji aspoň tak, abyste ji donutil přeběhnout?“

Bond mlčel. Ozvalo se zaklepání na dveře. Kerimův úředník před každého postavil šálek ze skořepinového porcelánu ve zlatém filigránu a odešel. Bond upil a položil šálek. Byla to dobrá káva, ale plavala v ní rozdrčená zrnka. Kerim se také napil a vložil si cigaretu do špičky.

„Jenže tady s tou láskou nemůžeme nic dělat,“ pokračoval Kerim napůl pro sebe. „Prostě počkáme a uvidíme. Zatím se podíváme na ostatní záležitosti.“ Naklonil se nad stůl a podíval se na Bonda. Oči mu náhle ztvrdly.

„V nepřátelském táboře se něco děje, příteli. Nejde jen o ten atentát na mě. Děje se něco, před čím se nedá utéct. Mám pár důkazů,“ zdvihl ukazovák a přiložil si ho k nosu, „ale především mám tohle.“ Poklepal si na nos, jako by poplácával psa. „Tohle je můj dobrý přítel a já mu věřím.“ Pomalu a významně položil ruku na stůl a tiše dodal: „Kdyby nešlo o tolik, řekl bych vám: Odjeďte domů, příteli. Odjeďte domů. Chystá se něco, od čeho je lepší utéct“

Kerim se narovnal. Z hlasu se mu vytratilo napětí. Náhle se chraplavě zasmál. „Ale nejsme staré báby a tohle je součástí naší práce. Takže zapomenem na můj nos a dáme se do práce. V první řadě - je tu něco, co nevíte a co bych vám mohl říct? Ta holka se mi od toho jediného setkání neozvala, takže další informace nemám. Ale třeba byste se chtěl zeptat na něco kolem naší schůzky.“

„Rád bych věděl jedinou věc,“ řekl Bond věčně. „Co si o té dívce myslíte? Věříte té její historce nebo ne? Věříte tomu, co říkala o mně? Na ničem jiném nezáleží. Jestli se totiž do mě nějak hystericky nezamilovala, jde nepochybně o nějakou složitou intriku MGB, které nerozumíme. Tak co? Uvěřil jste jí?“ zapátral Bond zrakem v Kerimově tváři. Jeho hlas zněl naléhavě.

„Á, příteli,“ zavrtěl Kerim hlavou a rozpráhl ruce. „To jsem se tehdy ptal sám sebe a vlastně si tu otázku kladu od té doby pořád. Ale kdo dokáže odhadnout, jestli v tomhle ženská lže? Měla takové jasné oči - takové ty krásné a nevinné. A božská ústa s vlhkými pootevřenými rty. Mluvila naléhavě a vyděšeně. Svírala zábradlí lodi, až jí zbělely kotníky. Ale co měla v srdci?“ Kerim zdvihl ruce. „To ví jen Bůh.“ Odevzdaně položil ruce na stůl a zahleděl se na Bonda. „Je jen jeden způsob, jak zjistit, jestli vás ženská opravdu miluje, a i tak to dokáže poznat jen odborník.“

„Ano,“ přitakal Bond zdráhavě. „Vím, co myslíte. V posteli.“

KAPITOLA 15 ŠPIONŮV ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH

Přišla další káva a po ní ještě jedna a v místnosti houstl dým, jak se ti dva probírali jednotlivými podrobnostmi případu. Za hodinu byli tam, kde začali. Bylo na Bondovi, aby odhadl tu dívku, a pokud jí uvěří, dostane ji i s přístrojem ze země. Kerim si vzal na starosti administrativní problémy. Nejprve telefonicky rezervoval dvě místa v každém letadle odlétajícím příští týden - u BEA, Air France, SAS i Turkairu.

„Musíte mít nový pas. Jeden bude stačit. Ona může cestovat jako vaše manželka. Jeden můj člověk si vás vyfotí a najde fotografii nějaké dívky, která je jí podobná. V podstatě by nám stačila fotografie mladé Greta Garbo. Určitá podoba tu je. Může si něco vytáhnout z archivů. Promluví si s generálním konzulem. Je to skvělý chlap, kterému se líbí mě romantické příběhy. Ten pas bude hotový dneska večer. Jak byste se chtěl jmenovat?“

„Něco si vymyslete.“

„Somerset. Odtud pochází moje matka. David Somerset. Povolání: ředitel obchodní společnosti. To je naprosto neutrální. A ta dívka? Řekněme Caroline. Vypadá jako Caroline. Mladý ztepilý anglický pár se zálibou v cestování. Formulář pro finanční kontrolu? To nechte na mně. Budete mít řekněme osmdesát liber v cestovních šecích a potvrzení z banky, že jste si padesát vyměnili v Turecku. Celníci? Ti se nikdy po ničem neptávají. Jsou jen rádi, když si tu někdo něco koupí. Můžete přiznat nějaké dárky pro své londýnské přátele. Kdybyste musel odjíždět narychlo, postarám se o hotelový účet i o vaše zavazadla. V Palasu mě dost dobře znají. Ještě něco?“

„Už mě nic nenapadá.“

Kerim se podíval na hodinky. „Dvanáct. Je čas, aby vás vůz zavezl do hotelu. Mohl byste tam mít vzkaz. A dobře si prohlédněte své věci, abyste viděl, jestli někdo nebyl příliš zvědavý.“

Kerim znovu zazvonil na zvonek a vypálil na úředníka několik pokynů. Ten mu očima visel na rtech a skláněl hlavu ke straně jako whippet.

Kerim doprovodil Bonda ke dveřím a opět mu vřele stiskl ruku. „Vůz vás přiveze na oběd,“ řekl. „Do takové malé hospůdky na Trhu koření.“ Šťastně se na Bonda podíval. „Jsem rád, že pracujeme spolu. Určitě nám to půjde.“ Pustil Bondovu ruku. „A teď musím hodně rychle zařídít spoustu věcí. Možná, že to nebude zapotřebí, ale pro všechny případy,“ usmál se od ucha k uchu, „jouons mal, mai, s jouons vite!“

Úředník, který byl zřejmě Kerimovou pravou rukou, odvedl Bonda opět na vyvýšenou plošinu. Hlavy se stále skláněly nad účetními knihami. Bond se nechal odvést krátkou chodbičkou do výtečně vybavené temné komory a laboratoře. Za deset minut už byl venku na ulici. Rolls ho vyvezl z úzké uličky na Galatský most.

V hotelu Kristal Palas měl službu nový vrátný, úslužný mužik s provinilýma očima ve žlutém obličejí. Vyšel Bondovi vstříc a omluvně rozhodil ruce. „Effendi, hluboce se omlouvám. Můj kolega vám dal nepřiměřený pokoj. Nevěděl, že jste přítelem Kerima Beje. Přestěhovali jsme vaše věci do čísla dvanáct. To je nejlepší pokoj v hotelu. Ve skutečnosti,“ usmál se poťouchle vrátný, „je vyhrazen novomanželským párům. Je velice pohodlný. Ještě jednou se omlouvám, effendi. Ten původní pokoj není určen významným hostům.“ Vrátný se podlézavě uklonil a zammul si ruce.

Jestli Bond něco nesnášel, tak to byla podlézavost. Podíval se vrátnému do očí a ten okamžitě odvrátil pohled. „Já se

na ten pokoj podívám. Třeba se mi nebude líbit. V tom původním mi bylo docela dobře.“

„Jistě, effendi.“ Muž v mírném předklonu dovedl Bonda k výtahu. „Ale ve vašem bývalém pokoji jsou instalatéri. Ta voda tam...“ Výtah popojel asi deset stop nahoru a zastavil v prvním patře.

Ta historka s instalatéry je celkem pravděpodobná, přemítal Bond. A koneckonců není zas tak špatné bydlet v nejlepším pokoji v hotelu.

Vrátný odemkl vysoké dveře a stoupil.

Proti tomuhle pokoji nemohl Bond nic namítat. Širokými dvojíty okny, za nimiž byl balkon, sem proudilo slunce.

Pokoj byl laděn do šedé a růžové a zařízen ve stylu francouzského empíru. Lety už byl omšelý, ale stále si držel eleganci přelomu století. Na parketové podlaze byly krásné bucharské koberce. Ze zdobeného stropu visel blyštivý lustr.

Napravo stála obrovská postel. Téměř celou stěnu za ní zabíralo zrcadlo ve zlatém rámu. (Bond se bavil. Pokoj pro novomanžele! V tom případě by mělo být zrcadlo i na stropě.) V přilehlé kachlíkované koupelně nechyběl bidet ani sprcha. Bondovy holící potřeby tu byly pečlivě vyrovnány.

Vrátný následoval Bonda zpět do pokoje, a když Bond řekl, že to tedy bere, s vděčnými úklony vycouval ze dveří. Proč ne? Bond znovu obešel pokoj. Tentokrát si pozorně prohlédl stěny, okolí postele a telefon. Proč to nevít? Proč by tu musely být mikrofony nebo tajné dveře? K čemu by to bylo?

Jeho kufr ležel na lavičce vedle prádelníku. Bond si klekl. Kolem zámku žádné škrábance. Chmýří, které vložil pod kovový uzávěr zámku, tam stále bylo. Otevřel kufr a vyndal aktovku. Také žádné známky násilí. Bond zamkl kufr a vstal. Umyl se a sešel dolů. Ne, effendi nemá žádné vzkazy. Vrátný se uklonil a otevřel Bondovi dveře. Co se skrývalo za těma věčně provinilýma očima? Bond se rozhodl, že se tím nebude zabývat. Tuhle partii stejně musí sehrát. Jestliže byla výměna pokojů zahajovacím tahem, taky dobře. Hra nějak začít musí.

Rolls ujížděl z kopce a Bond se v myšlenkách vrátil k Darkovi Kerimovi. Výběr šéfa stanoviště T byl nepochybně správný. Autoritu mu zajišťovala už jen jeho velikost, zvláště pak v zemi těchhle trpaslíků. A jeho nezměrná vitalita a láska k životu mu získávaly přátele, kam se podíval. Odkud asi přišel tenhle nevázaný vychytralý pirát? A jak se dostal k práci v Tajné službě? Byl to vzácný typ člověka, kterého si Bond zamiloval a kterého byl ochoten okamžitě zařadit mezi pultucet svých skutečných přátel - žádné známé neuznával.

Vůz přejel Galatský most a projížděl kolem klenutých podloubí Trhu koření. Zastavili u prošlapaného schodiště, po němž šofér vedl Bonda do prostředí exotických vůní, vzteklych nadávek žebráků a pobíhajících nosičů s pytli na ramenou. Ve vstupním průjezdu šofér vytáhl Bonda z nepřetržitě proudícího davu a ukázal mu malý oblouk v silné zdi, v němž byly spirálovité kamenné schody.

„Effendi, Kerim Bej je v poslední místnosti nalevo. Stačí se zeptat. Všichni ho znají.“

Bond vystoupal po chladném schodišti do malé vstupní haly, kde se ho beze slova ujal číšník a vedl ho bludištěm malých, pestře obložených klenutých místností ke Kerimovi, který seděl u rohového stolu nad vstupním průjezdem. Kerim ho bouřlivě uvítal, mávaje sklenicí mléčné tekutiny, v níž jiskřil led.

„Tady jste, příteli! Musíte si dát okamžitě trochu rakije. Ta vyhlídková jízda vás určitě vyčerpala.“ Vypálil na číšníka objednávku.

Bond se usadil do pohodlného křesílka a chopil se sklínky, kterou před něj číšník postavil. Pozdvihl ji směrem ke Kerimovi a ochutnal. Nápoj měl stejnou chuť jako ouzo. Bond dopil a číšník mu okamžitě dolil.

„A teď, pokud jde o oběd. V Turecku se nejí nic jiného než droby upravené na žluklém olivovém oleji. Aspoň, že tady v Misir Carsarsi je mají nejlepší.“

Usměvavý číšník přednesl nabídku.

„Říká, že dneska je obzvláště dobrý Doner kebab. Já mu nevěřím, ale kdo ví. Je to mladé jehňátko pečené na dřevěném uhlí s pikantní rýží. Spousta cibule. Nebo byste si dal něco jiného? Pilaf nebo nějaké ty plněné papriky, kterými se tu cpou? No dobře. Ale měl byste začít sardinkami smaženými en papillotte. Ty jsou docela jedlé.“ Kerim zaštekál na číšníka rozkazy, pohodlně se usadil a usmál se na Bonda. „S těmhle mizery se jinak jednat nedá. Strašně rád si nechají nadávat a kopat do sebe. Ničemu jinému nerozumějí. Mají to v krvi. Jakýkoli náznak demokracie je ničí. Chtějí sultány, války, znásilňování a podobnou zábavu. Trpí v proužkovaných oblecích a buřinkách. Cítí se v tom pod psa. Stačí se na ně podívat. Ale k čertu s nimi. Nějaké novinky?“

Bond zavrtěl hlavou. Informoval Kerima o změně hotelového pokoje a o nedotčených zavazadlech.

Kerim dopil sklenici rakije a otřel si ústa hřbetem ruky. „Hra musí někdy začít,“ řekl, jako by Bondovi četl myšlenky.

„Udělal jsem pár menších předběžných opatření. Teď nám nezbyvá než sedět a čekat. Po obědě se vydáme na průzkumný výlet do týlu nepřitele. Myslím, že vás to bude zajímat. Nikdo nás neuvidí. Budeme se pohybovat v temnotách, v podzemí.“ Kerim se potěšeně zasmál své mazanosti. „A teď si promluvíme o jiných věcech. Jak se vám líbí Turecko? Ne, nechci to vědět. A jinak?“

Vyrušil je číšník, který přinesl první chod. A Bondovy sardinky en papillotte chutnaly prostě jako smažené sardinky. Kerim měl na talíři něco, co vypadalo jako proužky syrové ryby. Všiml si Bondova zájmu. „Surová ryba,“ řekl. „Pak si dám ještě syrové maso a salát a nakonec misku jogurtu. Nejsem snob, ale kdysi jsem byl profesionálním zápasníkem. V Turecku je to výhodné zaměstnání. Veřejnost zápasníky miluje. Trenér mě nutil jíst výhradně syrové maso. Zvykl jsem si na to. Mně chutná, ale“ - mávl vidličkou - „netvrdím, že musí chutnat každému. Je mi úplně jedno, co kdo jí, pokud mu to chutná. Nesnáším lidi, které nezajímá, co jedí nebo pije.“

„Proč jste nechal kariéru zápasníka? Jak jste se dostal do téhle branže?“

Kerim si vidličkou podal pruh ryby a kus si ukousl. Sousto zapil polovinou vysoké sklenice rakije. Zapálil si cigaretu a opřel se. „Dobrá,“ ušklíbl se, „můžeme mluvit stejně dobře o mně jako o čemkoli jiném. Musí vám vrtat hlavou otázka „Jak se tenhle bláznivý velký chlap dostal k Tajné službě?“ Zkusím být stručný, i když je to dlouhý příběh. Zarazte mě, kdybyste se nudil, ano?“

„Jistě.“ Bond si zapálil a opřel se lokty o stůl.

„Pocházím z Trebizundu.“ Kerim pozoroval kouř stoupající z jeho cigarety. „Byli jsme velká rodina s mnoha matkami. Otec byl chlap, kterému žádná neodolala. Ženským se podlamovala kolena. Snily o tom, že si je přehodí přes rameno, unese je do nějaké jeskyně a tam je znásilní. A tak to taky dělal. Byl skvělý rybář, slavný po celém Černém moři. Šel hlavně po mečounech. Těžko se chytají a jsou hrozně bojovní, ale otec byl v jejich lovu nepřekonatelný. A ženské milují hrdiny. Táta pocházel z té části Turecka, kde jsou chlapi tradičně drsní. Byl to velký a romanticky založený chlap. Mohl mít každou ženskou, kterou chtěl. A on chtěl všechny a někdy zabil i nějakého toho chlapa, aby ženskou dostal. Přirozeně měl hodně dětí. Všichni jsme bydleli v takové velké polozbořené barabizně, kterou ‚tetičky‘ jakž takž zobytnily. Z těch tetiček by se dal sestavit slušný harém. Jedna z nich byla anglická vychovatelka z Istanbulu, kterou otec jednou viděl v cirkusu. Našli v sobě zalíbení a ještě ten večer ji vzal do svého rybářského člunu na okružní plavbu. Myslím, že když se vrátili do Trebizundu, nelitovala toho. Zemřela hned po válce. Bylo jí šedesát. Bráchu přede mnou měl s Italkou a ta mu říkala Bianco, protože měl světlé vlasy. Já byl tmavý, a tak mi říkali Darko. Bylo nás celkem patnáct sourozenců a měli jsme báječné dětství. Tetičky se často praly a hádaly, stejně jako my. Bylo to tam jak v cikánském táboře. Pohromadě to držel otec, který nám nazeřel, když jsme zlobili. Ženským i dětem bez rozdílu. Ale když jsme poslouchali, byl na nás hodný. Dokážete pochopit takovou rodinu?“

„Podle vašeho líčení ano.“

„Tak to u nás prostě chodilo. Vyrostl jsem skoro do velikosti táty, ale měl jsem lepší vzdělání. Na to dohlédla matka. Otec nás jen naučil, abychom se jednou denně umyli a nikdy se za nic nestyděli. Máma ve mně vypěstovala úctu k Anglii, ale to jen tak mimochodem. Když mi bylo dvacet, měl už jsem svou loď a vydělával jsem. Ale byl jsem divoký. Odešel jsem z velkého domu a žil ve dvou malých místnostech na pobřeží. Nechtěl jsem, aby mi matka mluvila do ženských. Pak se na mě přilepila smůla. Měl jsem doma takovou besarabskou dračici. Vyhrál jsem si ji ve rvačce s nějakými Cikány v kopcích za Istanbulem. Šli po mně, ale podařilo se mi dostat ji na loď. Nejdřív jsem ji musel uspat ranou pěstí. Když jsme se vraceli do Trebizundu, pořádku mě zkoušela zabít, a tak jsem si ji odnesl domů, vzal jsem ji všechny šaty a přivázal ji řetězem pod stůl. Když jsem jedl, házel jsem jí zbytky jako psovi. Musela pochopit, kdo je pánem. Ale ještě než jí to došlo, matka udělala neslýchanou věc. Bez upozornění mě navštívila. Přišla mi říct, že se mnou chce okamžitě mluvit otec. No a našla tam tu holku. Poprvé v životě se na mě rozzlobila. Co rozzlobila, byla úplně bez sebe. Byl jsem ukrutník a ničema a ona se styděla, že jsem její syn. Ta dívka se musí okamžitě vrátit ke své rodině. Matka jí přinesla z domova nějaké své šaty. Holka si je oblékla, ale odmítla ode mě odejít.“ Darko Kerim se hřmotně zasmál. „Zajímavá lekce z ženské psychologie, drahý příteli. Ale ta holka je celkem vedlejší. Zatímco kolem ní matka skákala a holka ji cikánsky nadávala, já šel za otcem, který o mém extempore nic nevěděl a nikdy se nic nedověděl. Matka už byla taková. U otce byl nějaký vysoký tichý Angličan s páskou přes oko. Mluvili spolu o Rusech. Angličan chtěl vědět, co se děje na hranicích, jak to vypadá v Batumi, jejich naftařském středisku a přístavu, který leží jen padesát mil od Trebizundu. Za informace sliboval slušné peníze. Já jsem uměl anglicky i rusky. Uměl jsem se dívat i poslouchat. Měl jsem loď. Otec usoudil, že bych pro toho Angličana mohl pracovat. Byl to major Dansey, můj předchůdce na místě šéfa stanoviště. Ten zbytek,“ Kerim opsal cigaretovou špičkou rozmáchlý oblouk, „už si můžete domyslet.“

„A ten váš výcvik na profesionálního zápasníka?“

„Á,“ řekl Kerim s mazaným úsměvem, „to bylo proto, že jako Turek jsem se mohl dostat do Ruska jen s cirkusem. Rus potřebuje cirkus k životu. Trhal jsem řetězy a zvedal v zubech závaží. V ruských vesnicích jsem zápasil s místními siláky. Největší obři jsou ale v Gruzii. Naštěstí jsou hloupí, a tak jsem skoro vždycky vyhrál. Když jsme po představení popíjeli, vždycky se hodně mluvilo. Dělal jsem hlupáka a předstíral, že nerozumím. Občas jsem utrousil nějakou nevinnou otázku a oni se smáli mé hlouposti a odpověděli mi.“

Číšník přinesl druhý chod a s nim láhev kavaklidere, plného a suchého vína burgundského typu, typického pro Balkán. Kebab byl výborný a chutnal po slanině a cibuli. Kerim měl tatarský biftek - jemně mletý syrový karbanátek, obložený papričkami a pažitkou, promísený se syrovým žloutkem. Dal Bondovi ochutnat. Bond prohlásil, že je to výborné.

„To byste si měl dát každý den,“ řekl Kerim vážně. „Je to dobré na výdrž. Ze stejného důvodu byste měl provádět určitá cvičení. Tyhle věci jsou pro chlapa důležité. Pro mě tedy rozhodně. Stejně jako otec mám spoustu ženských. Ale na rozdíl od něj ještě dost kouřím a piju, a to na potenci zrovna nejde. Stejně jako moje práce. Člověk je pořád ve stresu a musí hodně přemýšlet. Krev se hrne do hlavy místo tam, kde ji nejvíc potřebujete. Ale já život miluju. Dělán všechno naplno. Jednou mi selže srdce. Dostane mě rakovina, stejně jako dostala táta. Aspoň umřu na něco počestného. Třeba mi nechají vytesat na náhrobek ‚Tehle chlap zemřel na přemíru života‘.“

Bond se zasmál. „Ještě to trochu odložte, Darko,“ řekl. „M by z toho byl smutný. Má o vás vysoké mínění.“

„Vážně?“ Kerim zapátral zrakem v Bondově tváři, jestli mluví pravdu, a potěšeně se zasmál. „V tom případě toho raka nechám ještě chvíli hladovět.“ Podíval se na hodinky. „Půjdem, Jamesi,“ řekl, „dobře že jste mi připomněl mé povinnosti. Kávu si dáme v kanceláři. Nesmíme ztrácet čas. Každý den v půl třetí odpoledne mají Rusové válečnou poradu. Dneska jim my dva prokážeme tu čest, že se jí zúčastníme.“

KAPITOLA 16 TUNEL PLNÝ KRYŠ

Když se vrátili do chladné kanceláře a čekali na nezbytnou kávu, Kerim otevřel skříňku ve zdi a vytáhl modré dělnické kombinézy. Svlékl si kalhoty a jednu kombinézu si vzal na sebe. K ní si obul holínky. Bond ho ve všem napodobil. S kávou přinesl úředník dvě silné baterky, které položil na stůl. „Je to můj syn,“ řekl Kerim po jeho odchodu, „ten nejstarší. I ti ostatní tady jsou mé děti. Jen šofér a strážný jsou mí strýcové. Společná krev je nejlepší zárukou bezpečnosti. A obchod s kořením poskytuje nejlepší krytí pro nás pro všechny. Navedl mě na to M. Promluvil si se

svými přáteli v City a já jsem teď největší obchodník s kořením v Turecku. Peníze, které mi tehdy M půjčil, už jsem dávno splatil. Mé děti jsou akcionáři podniku. Mají se dobře. Když je zapotřebí udělat nějakou tajnou práci a já potřebuju pomoc, vyberu si z nich toho nejvhodnějšího. Každý je vycvičený v určitém druhu tajných operací. Všichni jsou chytří a stateční. Někteří už pro mě i zabíjeli. A všichni by pro mě zemřeli. Samozřejmě i pro M. Naučil jsem je, že on je hned po Bohu.“ Kerim udělal omluvné gesto. „To říkám jen proto, abyste věděl, že jste v dobrých rukách.“

„Nic jiného mě ani nenapadlo.“

Kerim vzal ze stolu baterky a jednu podal Bondovi. „Tak do práce.“

Pak došel k prosklené knihovně a sáhl za ni. Ozvalo se cvaknutí a knihovna se lehce a neslyšně odsunula podél zdi doleva. Objevily se nízké dveře. Kerim zatlačil na jednu stranu a dveře se otevřely. Bond uviděl tmavý tunel se schodištěm vedoucím někam do hlubin. Do kanceláře vevanula zatuchlina s přísadou zápachu zoologické zahrady.

„Půjdete první,“ řekl Kerim. „Počkejte dole pod schody. Musím zase zamaskovat dveře.“

Bond rozsvítil baterku, prošel dveřmi a opatrně sestupoval ze schodů. Světlo baterky klouzalo po novém zdivu. Dvacet stop hluboko se zaleskla voda. Dole Bond zjistil, že je to potůček proudící strouhou uprostřed starobylého kamenného tunelu, který se vzápětí rozdvojoval. Právý tunel stoupal příkře nahoru, levý klesal dolů. Bond odhadoval, že končí někde pod Zlatým rohem.

Mimo dosah světla se ozývalo neustálé cupitání a ze tmy obou tunelů blikaly stovky červených pohyblivých světýlek. Dvacet yardů daleko, napravo i nalevo, pozorovaly Bonda tisíce krysy. Nasávaly jeho tělesný pach. Bond si představoval, jak zvedají vousy a odhalují zuby. Na okamžik se zamyslel nad tím, co by udělaly, kdyby mu baterka vypověděla službu.

Náhle se vedle něj ocitl Kerim. „Čeká nás dlouhý výstup. Asi tak čtvrt hodinový. Doufám, že máte rád zvířata.“ Kerimův smích zaburácel v tunelu. Krysy do sebe začaly zmateně strkat. „Jsou tu krysy a netopýři. Jsou jich tu armády - celé letectvo i infanterie. A my je musíme hnát před sebou. Na konci stoupání bude trochu nával. Tak jdeme. Dýchá se celkem dobře. A je sucho. V zimě, když je hodně vody, si musíme brát potápěčské obleky. Sviťte mi baterkou na nohy. Kdyby vám vlétl do vlasů netopýr, smet'te ho rukou. Ale to se často nestává. Mají dobré radary.“

Začali stoupat do příkrého svahu. Pach krysy a netopýřích výkalů zhoustl - jako by se tu smísilo ovzduší opičího pavilonu a drůbežárny. Bonda napadlo, že mu bude trvat pár dní, než se toho zbaví.

Netopýři viseli od stropu v celých hroznech, a když o ně občas Kerim nebo Bond zavadili hlavou, rozlétneli se do tmy. Muži měli před sebou procesí kníkajících mihotavých červených světýlek, které postupně po obou stranách ústřední strouhy znatelně houstlo. Kerim občas posvítíl dopředu a zachytil šedé pole poseté blyskavými zuby a lesklými vousy. Krysy pokaždé zachvátila zvláštní zběsilost a ty nejbližší šplhaly po hřbetech ostatních pryč od světla. Zmítající se těla padala celou dobu do strouhy, jak tlak po jejích stranách sílil, a zadek krysího konvoje byl stále blíž.

Oba muži mířili baterkami jako zbraněmi na zadní řady. Po dobré čtvrt hodině výstupu se konečně dostali na místo určení.

Byl to hluboký, čerstvě vyzděný výklenek v boční stěně tunelu. Po obou stranách velkého, v plachtovině zabaleného předmětu, který visel ze stropu výklenku, byly lavičky.

Vešli dovnitř. Kdyby pokračovali ještě několik yardů, pomyslel si Bond, musela by přední řady zachvátit davová hysterie a hordy krysy by se otočily. Z pouhého nedostatku prostoru by sebraly odvahu postavit se světlům a hrnuly by se na oba vetřelce, bez ohledu na jejich oči i nebezpečný pach.

„Dívejte se,“ řekl Kerim.

Chvilí bylo ticho. V tunelu jako na povel ustalo kníkání. Náhle se šedá masa zavlnila a vydala se na zpáteční cestu. Celé minuty se tunelem před výklenkem valila kypící šedá řeka, až nakonec přívál ustával a řeka se změnila v potůček nemocných nebo zraněných krysy, které kulhavě následovaly hlavní vlnu.

Kníkání krysích hord postupně ustávalo a nakonec se rozhostilo ticho, jen občas narušené pisklavým zaštěbetáním netopýra.

Kerim neurčitě zabručel. „Jednou ty krysy začnou umírat. A pak budeme mít v Istanbulu znovu mor. Někdy mám provinilý pocit, že neřeknu úřadům o tomhle tunelu, aby ho mohly vyčistit. Jenže to nejde, dokud jsou tu Rusové.“

Ukázal hlavou ke stropu a podíval se na hodinky. „Zbývá pět minut. Pak začnou posunovat židlemi a hrabat se v papírech. Budou tam tři stálí účastníci z MGB - jeden možná bude z vojenské kontrarozvědky GRU. A pak tam pravděpodobně budou ještě další tři. Dva přijeli před čtrnácti dny, jeden přes Řecko, druhý přes Írán. Ten poslední přijel v pondělí. Bůh ví, kdo jsou a proč tu jsou. Někdy vejde s depeší ta dívka, Taťána, ale hned zase odchází. Doufáme, že ji dneska uvidíme. Udělá na vás dojem. Je to kus.“

Kerim nahoře odvázel plachtovinový kryt a stáhl ho dolů. Bond uviděl lesklý ponorkový periskop, nyní stažený. Zasmál se. „Kde jste to vzal, Darko?“

„To mám od tureckého námořnictva. Válečný přebytek.“ Kerimův hlas nepripouštěl další otázku. „Oddělení Q v Londýně se snaží vymyslet něco, aby to ozvučili. To nebude snadné. Zakončení tohohle periskopu není větší než zapalovač. Když ho vysunu, dostanu se na úroveň podlahy do jejich zasedačky. V rohu jsme udělali malou myší díru. Povedla se nám. Když jsem jednou vysunul periskop, uviděl jsem pastičku s kouskem sýra. Zvětšená vypadala hrozně.“ Kerim se uchechtl. „Jenže na vytažení citlivého mikrofonu podél periskopu není dost místa. A taky už není naděje, že bychom se znovu dostali dovnitř, abychom se jim tam mohli vrtat ve zdech. Tehdy jsem přes pár svých přátel přinutil ministerstvo veřejných prací, aby Rusy na pár dní vystěhovalo. Vymysleli jsme si, že tramvaje, které tu jezdí do kopce, narušují základy budov, a že se musí udělat průzkum. Stálo mě to pár set liber do správných kapes. Ministerstvo prohlédlo půl tuctu budov po každé straně ulice a prohlásilo, že domy nejsou narušeny. To mě rodině stačilo k tomu, abychom dokončili své dílo. Rusové byli strašně podezíraví. Řekl bych, že když se tam vrátili, pár dní hledali mikrofony a bomby. Jenže tohle se nedá zopakovat. Pokud oddělení Q nevymyslí něco strašně chytrého,

musíme se spokojit s obrazem bez zvuku. Jednou nám to ale k něčemu bude. Třeba budou vyslyšet někoho, o koho se zajímáme, nebo podobně.“

Vedle tubusu ve stropě výklenku se něco kovově blýskalo. Bylo to asi dvakrát větší než fotbalový míč. „Co je to?“ zajímal se Bond. „Spodní polovina bomby - velké bomby. Kdyby se mi něco stalo nebo kdyby vypukla válka s Ruskem, ta bomba bude dálkově odpálena z mé kanceláře. Je to smutné (Kerim nevypadal smutně), ale obávám se, že kromě Rusů by to odsákalo dost nevinných lidí. Když se začne vařit krev, člověk je stejně nelitostný jako příroda.“

Kerim přeleštil okuláry periskopu, které vystupovaly z jeho dolní části na dvě strany. Podíval se na hodinky, sklonil se, uchopil ovládací rukojeť a pomalu je zdvihl do úrovně brady. Ozvalo se zasyčení hydrauliky, jak se lesklý tubus začal vysouvat ke stropu. Kerim sklonil hlavu k okulárům a pomalu zdvihal řídítka, až stál úplně rovně. Mírně se pootočil, zaostřil a kývl na Bonda. „Je jich tam těch šest.“

Bond přikročil k periskopu a chopil se ovládání na své straně. „Dobře si je prohlédněte,“ řekl Kerim. „Já je znám, ale vy si je zapište do paměti. V čele stolu je šéfredizent. Po levici má své dva lidi. Naproti nim jsou ti tři noví. Nejdůležitější bude asi ten, který sedí hned po jeho pravé ruce. Řekněte mi, kdyby kromě mluvení dělali něco jiného.“

Bond měl nutkání říct Kerimovi, ať nemluví tak nahlas. Připadalo mu, že je v zasedací místnosti s Rusy, že sedí na židli v rohu, jako by byl nějaký tajemník a pořízoval těsnopisný zápis.

Široký kulatý objektiv určený k pozorování letadel a lodí, mu poskytoval zvláštní výhled - z myši perspektivy viděl les nohou pod deskou stolu a různě natočené hlavy, které k těm nohám patřily. Šéf rezidenta a jeho dva kolegy viděl celkem zřetelně - měli vážné ruské obličejy, které si Bond zběžně prohlédl. Šéf vypadal svědomitě a profesorsky - tlusté brýle, dlouhou, ostře řezanou bradu, vysoké čelo a řídké vlasy sčesané dozadu. Muž po jeho levici měl hranatý strnulý obličej s hlubokými rýhami po stranách nosu a světlé vlasy en brosse. Chyběl mu kousek levého ucha. Třetí muž ze stálého personálu měl prohnatý arménský obličej s chytrými jasnými mandlovými očima. Právě mluvil. Tvářil se falešně skromně. V ústech se mu lesklo zlato.

Ze tří návštěvníků toho Bond viděl méně. Byli k němu pootočení zády a zřetelně se dal pozorovat jen ten nejbližší a zřejmě nejmladší, a to ještě jen z profilu. Měl snědší plet' a zřejmě pocházel z nějaké jižní republiky. Byl špatně oholený a tupě zíral zpod hustého obočí. Nos měl masitý a pórovitý, horní ret vysoký, rozmrzelá ústa a počínající dvojitou bradu. Černé vlasy byly tak nakrátko ostříhané, že zátylek až nad uši působil modře. Zjevně vojenský sestřih mechanickým strojkem.

Z dalšího muže bylo vidět jen zanícený nežit na tlustém zátylku holé hlavy, jasně modrý oblek a naleštěné hnědé boty. Muž zůstal celou dobu pozorování nehybný a zřejmě nepromluvil.

Nejstarší návštěvník, který seděl po pravici šéfredizenta, se právě ujal slova. Měl ostře řezaný profil a vystouplou bradu pod stalinským knírem. Bond viděl jedno chladné šedé oko pod hustým obočím. Vlasy nad nízkým čelem byly silné, hnědé a prošedivělé. Tenhle muž byl jediný, kdo kouřil. Místo špičky měl titěrnou lulku, z níž trčela polovysoušená cigareta. Usilovně bafal a občas odklepl popel na podlahu. Ze všech mužů v místnosti z něj vyzařovala největší autorita a Bond se dohadoval, že je to nějaký vyšší úředník vyslaný z Moskvy.

Bonda začínaly bolet oči. Jemně pootočil periskop a rozlédl se po zasedací místnosti, pokud mu to rozplizle zubaté okraje myši díry dovozovaly. Neviděl nic zajímavého - dvě olivově zelené kartotéky, stojan na klobouky u dveří, na němž viselo šest víceméně stejných šedých diplomatů, a servisovací stolek s těžkou karafou vody a několika sklenicemi. Bond odstoupil od periskopu a promnul si oči.

„Kdybychom je tak mohli slyšet,“ posteskl si Kerim a smutně zavrtěl hlavou, „to by bylo něco.“

„Vyřešilo by to spoustu problémů,“ souhlasil Bond. „Mimochodem, Darko, jak jste přišel na tenhle tunel? K čemu byl vlastně postavený?“

Kerim se sklonil, krátce nahlédl do periskopu a zase se narovnal. „Je to zapomenutá odvodňovací stoka ze Sloupové síně,“ řekl. „Sloupová síň je teď turistickou atrakcí. Je nad námi na istanbulských vrších, poblíž Svaté Sofie. Před tisíci lety byla postavena jako rezervoár pro případ obléhání. Je to velký podzemní palác, asi sto yardů dlouhý a padesát široký. Měly v něm být miliony galonů vody.“

Asi před čtyřmi sty lety ho znovu objevil nějaký Gallius. Kdysi jsem si přečetl jeho zápis z objevení. Vzimě se prý plnil „s velkým rámušem velkou rourou“. Napadlo mě, že nějakou „velkou rourou“ se musel také vypouštět. Šel jsem tam a podplatil strážného. Celou noc jsem pak s jedním svým synem na gumovém člunu slídil mezi sloupy. Zkoumali jsme zdi kladivem a ozvěnovým hloubkoměrem. Na jednom konci, na tom nejlogičtějším místě, jsme zjistili dutinu. Podplatil jsem ministra veřejných prací a on to tam na týden zavřel „kvůli čištění“. Pár mých lidí se tam pěkně zapotilo. Prorazili jsme zeď těsně nad hladinou a objevili jsme horní část oblouku, který byl zakončením tunelu. Vlezli jsme dovnitř a šli dolů. Bylo to docela vzrušující, protože jsme nevěděli, kde vylezeme. Samozřejmě vedl dolů pod Knižní ulici, kde sídlí Rusové, a pak až do Zlatého rohu ke Galatskému mostu, dvacet stop od mého skladiště. Za rok průzkumných prací jsme se dokázali dostat přímo pod Rusy.“ Kerim se zasmál. „Jednou se sice můžou přestěhovat, ale to už tu doufám bude šéfovat někdo jiný.“

Kerim se znovu sklonil k okulárům. Bond viděl, jak ztuhl. „Dveře se otvírají,“ řekl Kerim napjatě. „Rychle. Pojdte se podívat. Přichází Taťána.“

KAPITOLA 17 UBÍJENÍ ČASU

Bylo sedm hodin večer a James Bond byl zpátky ve svém hotelovém pokoji. Dal si horkou koupel a studenou sprchu a doufal, že se mu podaří vydrhnout ze sebe ten příšerný puch.

Seděl jen v trenýrkách u okna, popíjel vodu s tonikem a pozoroval dramatický západ slunce nad Zlatým rohem. Nevnímал však rudozlatý brokát za kulisou minaretů, pod níž poprvé spatřil Taťánu Romanovovou.

Myslel na vysokou krásnou dívku, která dlouhým krokem tanečnice vešla s papírem v ruce tmavými dveřmi do zasedací místnosti. Postavila se vedle šéfredidenta a papír mu podala. Všichni muži se na ni podívali. Začervenala se a sklopila oči. Co znamenal ten výraz na mužských tvářích? Bylo v něm něco víc, než když se muži dívají na krásnou dívku. Byla v něm zvědavost. To bylo celkem přirozené. Zajímala je ta depeše, která je vyrušila z jednání. Ale co dalšího? Bylo v něm zlovolné pohrdání. Takhle se lidé dívají na prostitutky.

Byl to podivný, přízračný výjev. Ti muži patřili k vysoce disciplinované polovojské organizaci. Byli to důstojníci v činné službě, z nichž každý si musel dávat pozor na ty ostatní. A ta dívka patřila k normálnímu personálu a přišla ve zcela běžné záležitosti. Tak proč se na ni bezděčně dívali tak zkoumavě a pohrdlivě - skoro jako na přistiženou špiónku, již čeká poprava? Podezírali ji snad? Prozradila se něčím? To se však z dalšího vývoje zdálo nepravděpodobné.

Šéfredident si pročetl depeši a zraky mužů se obrátily od dívky k němu. Něco řekl, zřejmě opakoval obsah depeše, a ostatní na něj otráveně koukali, jako by je to nezajímalo. Poté se šéfredident podíval na dívku a pohledy ostatních ho následovaly. S přátelsky zvědavým výrazem se jí něco zeptal. Dívka zavrtěla hlavou a stručně odpověděla. V ostatních se probudil zájem. Šéf vyslovil jednoslovnou otázku. Dívka prudce zčervenala, přikývla a poslušně se mu dívala do očí. Ostatní muži se povzbudivě usmívali. Možná v tom byla trocha zlomyslnosti, ale rozhodně ne žádná podezřívavost nebo odsudek. Na závěr řekl šéf pár vět, na které dívka řekla něco jako „Ano, pane“, otočila se a vyšla z místnosti. Šéf nasadil ironický výraz a něco utrousil. Nato se ostatní srdečně rozesmáli a zatvářili se tak, jako by řekl něco obscenního. Pak se vrátili k práci.

Celou cestu zpátky tunelem, pak v Kerimově kanceláři, když tu scénu probírali, si Bond lámal hlavu, o co v té pitomé pantomimě mohlo jít. Teď nepřítomně zíral na západ slunce a nebyl o nic moudřejší.

Dopil sklenici a zapálil si další cigaretu. Rozhodl se, že nechá problém problémem, a vrátil se v myšlenkách k té dívce. Taťána Romanovová. Romanovci. Podle tradičních představ skutečně vypadá jako ruská princezna. Vysoká, s krásnou postavou, vznošeným držetím těla a ušlechtilými pohyby. Husté vlasy na ramena a nenápadně panovačný profil. Výraz bezelstné zvědavosti v nádherné garboovské tváři. Kontrast mezi nevinností velkých hlubokých modrých očí a příslibem vášně v plných rtech. Její červenání a zakrývání sklopeného pohledu dlouhými řasami. Byl v tom stud panny? O tom Bond pochyboval. Z jejich řader vyzařovala sebedůvěra probuzené ženy a pohybovala se také sebejistě - tohle tělo si nepochybně samo sebe uvědomovalo.

Bond uvažoval, jestli na něj působila jako dívka, která se může zamilovat jen podle fotografie a spisu. Jak by se to dalo poznat? Taková dívka musí mít hluboce romantickou povahu. Měla do dále zahleděné oči a zasněná ústa. Sovětská mašinérie z ní ani ve čtyřicetileté nedokázala vyždímat cit. Romanovovská krev v ní probouzela touhu po jiných mužích, než byli současní ruští oficiři, s nimiž se setkávala - stroží, chladní, upjatí, ale v podstatě hysteričtí a vzhledem ke stranickému vzdělání pekelně omezení.

Takže by to mohla být pravda. První dojem její verzi nevyvracel. Bond si přál, aby byl správný.

Zazvonil telefon. Volal Kerim. „Něco nového?“

„Ne.“

„Takže vás vyzvednu v osm.“

„Budu připravený.“

Bond položil sluchátko a pomalu se začal oblékat.

Už v kanceláři Kerim naplánoval večer. Bond chtěl zůstat v hotelu a počkat na první kontakt - vzkaz, telefonický hovor, cokoli. Jenže Kerim to zamítl. Ta dívka trvala na tom, že si vybere čas i místo, a bylo by špatné, kdyby jí Bond otrocky vycházel vstříc. „To je psychologicky špatné, příteli,“ tvrdil. „Žádná holka nemá ráda chlapa, který skáče, jak ona píská. Pohrdala by vámi, kdybyste byl tak poddajný. Podle fotografie i podle spisu očekává lhostejnost, možná i povýšenost. A takového vás chce. Touží po tom, aby se vám mohla dvořit, aby si vysloužila polibek“ - Kerim zamrkal - „těch krutých úst. Do téhle představy se zamilovala. Tak se podle toho chovejte. Hrajte svou roli.“

Bond pokrčil rameny. „Tak dobře, Darko. Asi máte pravdu. Co navrhuje?“

„Budete žít, jak jste zvyklý. Teď pojedete do hotelu, vykoupete se a dáte si něco k pití. Místní vodka celkem ujde, pokud ji pijete s tonikem. Když se nic nestane, vyzvednu vás v osm. Dáme si večeři v hospodě jednoho mého cikánského přítele. Jmenuje se Vavra. Je to cikánský baron. Stejně se s ním večer musím setkat. Patří k mým nejlepším informátorům. Zjišťuje mi, kdo se pokoušel vyhodit mi kancelář do povětří. Podíváte se, jak tančí jeho dívky. Intimněji se ovšem nenechte rozptylovat. Musíte si udržovat meč nabroušený. Jedno přísloví praví: Jednou králem, vždycky králem. Ale stačí být jednou rytířem.“

Když znovu zazvonil telefon, Bond se usmíval vzpomínce na ten Kerimův výrok. Zdvihl sluchátko. Volali jen, že dole čeká vůz. Když sešel po schodech a mířil ke Kerimovi v čekajícím rollsi, musel si přiznat, že je zklamaný. Taťána nezavolala.

Jeli do kopce chudšími čtvrtěmi nad Zlatým rohem. Šofér pootočil hlavu a nevzrušeně řekl něco Kerimovi.

Ten jednoslabičně odpověděl. „Říká, že nás sleduje lambretta,“ informoval Bonda. „Zase ten pohůnek. Nic důležitého. Kdybych chtěl, tak se před nimi schovám. Několikrát jsem je nechal sledovat tohle auto celé míle, než zjistili, že vzadu sedí jen figurína. Nápadné auto má své využití. Vědí, že ten Cikán je můj přítel, ale zřejmě nechápou proč. Neuškodí, když jim dáme najevo, že si chceme večer vyrazit. Je sobota večer, mám tu přítele z Anglie, a tak by cokoli jiného působilo nepřirozeně.“

Bond vyhlédl zadním okénkem a viděl přelidněné ulice. Za stojící tramvají se na okamžik vynořil skútr, který se vzápětí ukryl za taxíkem. Bond se otočil zpět. Uvědomil si, že Rusové vráží do své špiónáže spoustu peněz a veškeré dostupné technické vybavení, zatímco Tajná služba proti nim staví hrstku mizerně placených dobrodruhů, jako je Kerim s tím svým ojetým rolls-roycem a týmem sestaveným z vlastních dětí. A přesto v Turecku dominoval. Možná je lepší správný člověk než správné technické vybavení.

V půl deváté zastavili v polovině dlouhého kopce na předměstí Istanbulu u pochybné zahradní kavárny s několika prázdnými stoly. Za vysokou kamennou zdí čnely koruny stromů. Kerim s Bondem vystoupili a vůz odjel. Čekali na lambrettu, ale její vosí bzučení náhle ustalo a za okamžik už sjížděla dolů z kopce. Stačili si jen všimnout, že řidič byl podsaditý postavy a měl motocyklistické brýle.

Kerim vedl Bonda mezi prázdnými stoly. Zpoza barového pultu se náhle vynořil nějaký muž. Jednu ruku držel pod pultem. Když poznal Kerima, věnoval mu nervózní bělostný úsměv. Něco zazvonilo o podlahu. Barman obešel pult a vedl je po štěrkovém chodníku ke dveřím ve vysoké zdi. Jednou na ně klepl, odemkl a pokynul jim, aby šli dál.

Za zdí byla zahrada a pod stromy byly rozestavěny dřevěné stoly. Uprostřed byl kruhový taneční parket. Kolem něj byly mezi kůly zaraženými do země rozvěšeny lampiony, nyní zhasnuté. Vzadu u dlouhého stolu hodovalo asi dvacet lidí různého věku, ale při jejich příchodu odložili všichni nože a podívali se ke dveřím. Pár dětí si hrálo v trávě za stolem. Ty také ztichly a dívaly se k nim. Měsíc byl ve třech čtvrtích a v jeho světle bylo všechno dobře vidět, jen pod stromy byly ostrůvky stínu.

Kerim a Bond se blížili ke stolu. Muž v jeho čele řekl něco ostatním. Pak vstal a vyšel nově příchozím naproti. Stoloníci se vrátili k jídlu a děti ke hře.

Muž zdrženlivě Kerima pozdravil a chvíli něco dlouze vysvětloval. Kerim pozorně naslouchal a občas se na něco zeptal. Cikán v makedonském obleku vypadal až teatrálně - měl bílou košili s dlouhými rukávy, široké kalhoty a zdobené vysoké boty z měkké kůže. Vlasy připomínaly změt černých hadů. Obrovský povislý černý knír téměř zakrýval plné rudé rty. Oči po stranách syfilitického nosu byly divoké a kruté. Měsíční světlo zdůrazňovalo ostře řezanou čelist a vysoké lícní kosti. Pravá ruka, na jejímž palci se skvěl zlatý prsten, spočívala na jílcí krátké zakřivené dýky, zastrčené v koženém, stříbrem zdobeném pouzdře.

Cikán dokončil svou řeč. Kerim řekl pár pochvalných slov o Bondovi a současně na něj ukázal rukou jako konferenciér v nočním klubu, který uvádí nového účinkujícího. Cikán přistoupil k Bondovi, pozorně si ho prohlédl a krátce se uklonil. Bond ho napodobil. Cikán utrousil pár slov přes jízlivý úsměv. Kerim se zasmál a obrátil se k Bondovi. „Říká, že kdybyste přišel o práci, máte se zastavit - mohl byste krotit jeho ženy a zabíjet pro něj. To je pro gádže velká lichotka. Měl byste na to něco říct.“

„Nedovedu si představit, že by v těchto dvou oborech potřeboval pomoc.“

Kerim to přeložil. Cikán zdvořile odhalil zuby, něco řekl, vykročil ke stolu a ostře tleskl rukama. Od stolu se zvedly dvě ženy a vyšly mu vstříc. Něco na ně vyštěkl. Vrátily se ke stolu, vzaly velký kameninový džbán a zmizely mezi stromy. Kerim vzal Bonda za paži a odvedl ho stranou.

„Přišli jsme nevhod,“ řekl. „Restaurace je zavřená a oni si tu řeší rodinné problémy - řeší je rázně a v soukromí. Vzhledem k tomu, že jsem starý přítel rodiny, nás pozvali na večeři. Bude to nechutné, ale poslal jsem pro rakiji. Pak můžeme přihlížet, ale nesmíme se do ničeho plést. Doufám, že rozumíte, příteli.“ Kerim stiskl Bondovi paži. „Ať uvidíte cokoli, nesmíte se pohnout, ani to komentovat. Právě zasedl soud a spravedlnosti bude učiněno zadost - jejich spravedlnosti. Jde tu o lásku a žárlivost. Dvě dívky z kmene se zamilovaly do jednoho jeho syna. Ve vzduchu se vznáší smrt. Obě vyhrožují, že svou soupeřku zabijí, aby ho dostaly. Když si jednu vybere, ta druhá přísahá, že zabije jeho i tu vyvolenou. Je to impasse, bezvýchodná situace. V kmene to vě. Toho chlapce poslali do hor a ty dvě dívky se tu dneska budou bit - na život a na smrt. On souhlasil s tím, že si vezme vítězku. Ty dvě jsou teď zamčené v maringotkách. Nebude to podívaná pro slabé povahy, ale určitě bude stát za to. Je to pro nás velká pocta, že tu smíme zůstat. Rozumíte? Jsme gádžové. Zapomenete na svůj smysl pro spravedlnost? Nebudete zasahovat? Jinak by vás totiž zabili a mě zřejmě taky.“

„Darko,“ řekl Bond, „mám jednoho francouzského přítele. Jmenuje se Mathis a je šéfem Deuxième. Jednou mi řekl: „J'aime les sensations fortes.“ A já jsem stejný jako on. Neudělám vám ostudu. Kdyby se muži prali se ženami, bylo by to něco jiného. Když se budou prát ženy, dívám se na to jinak. Ale co ta bomba? Ta bomba, co měla vyhodit vaši kancelář? Co o ní říkal?“

„Byl to šéf těch jejich pěšáků. Nastražil ji tam osobně. Připluli na člunu a on vyšplhal po žebříku a plácl ji na zeď. Měl smůlu, že mě nedostal. Jinak to bylo dobře připravené. Ten chlap je gangster. Bulharský uprchlík, nějaký Krilencu. Ještě si to s ním vyříkám. Bůh ví, proč mě najednou chtějí zabit, ale takovéhle excesy nesmím připustit. Možná, že něco podniknu ještě dneska v noci. Ví, kde bydlí. Pro případ, že by se ještě Vavra dozvěděl, co za tím bylo, jsem řekl šoférovi, ať přiveze všechno potřebné.“

V tu chvíli k nim od stolu přišla nádherná dívka v bohaté tradiční sukni, s náhrdelníky ze zlatých mincí kolem krku a s deseti silnými zlatými náramky na každé ruce a před Kerimem udělala zvonivé pukle. Něco mu řekla a on odpověděl. „Jsme pozváni ke stolu,“ řekl Bondovi. „Doufám, že umíte jíst rukama. Vidím, že jsou všichni ve svátečním. Tahle dívka je na vdávání. Má na sobě spoustu zlata. Je to její věno.“

Došli ke stolu. Místa po obou stranách hlavy rodiny se okamžitě uvolnila. Kerim řekl něco, co znělo jako zdvořilý pozdrav všem kolem stolu. Stoloníci pokývli. Kerim s Bondem se usadili. Před každého postavili velký talíř nějakého ragú, které silně vonělo česnekem, láhev rakije, džbán s vodou a lacinou sklenici. Další netknuté lahve rakije stály na stole. Když si Kerim nalil půl sklenice, všichni ho následovali. Dolil si sklenici vodou a pozdvihl ji. Bond ho napodobil. Kerim pronesl krátký vášnivý připitek, všichni pozvedli sklenice a napili se. Atmosféra se uvolnila. Stařena vedle Bonda mu podala podlouhlý bochník chleba a něco řekla. Bond se usmál a poděkoval. Ulonil si kus chleba a podal bochník Kerimovi, který ze svého talíře vybíral palcem a ukazovákem maso. Kerim si jednou rukou vzal bochník a současně si druhou rukou vložil do úst velký kus masa.

Když se Bond chystal pustit do jídla, Kerim ostře zašeptal, „Pravou rukou, Jamesi. Levou ruku tihle lidé používají k jedinému účelu.“

Bond se zarazil a usměrnil pohyb levé ruky k nejbližší lahvi rakije. Nalil si půl sklenice a dal se do jídla pravou rukou.

Ragú bylo skvělé, ale ještě příliš horké. Bond ucukl, kdykoli sáhl do talíře. Všichni je pozorovali a stařena mu občas sáhla do omáčky a vybrala pro něj kousek masa.

Když Bond s Kerimem dojedli, postavili mezi ně stříbrnou mísu s vodou, v níž plavaly růžové lístky, a dali jim čistý plátěný ubrousek. Bond si opláchl prsty a mastnou bradu, obrátil se k hostiteli a pronesl krátkou zdvořilou děkovnou řeč, kterou Kerim překládal. Stůl pochvalně zahučel. Vavra se Bondovi uklonil a řekl, v Kerimově překladu, že nenávidí všechny gádže kromě Bonda, kterého si s hrdostí dovolí nazývat svým přítelem. Pak ostře zatleskal a všichni vstali od stolu a začali rozestavovat lavice kolem tanečního parketu.

Kerim došel kolem stolu k Bondovi. „Jak se cítíš? Teď přivedou ty dvě dívky.“

Bond přikývl. Večer se mu líbil. Nádherná scenerie voněla vzrušením - bílý měsíc nasvěcoval postavy rozesazené na lavicích do kruhu, tu a tam se zablýsklo zlato nebo šperk, když se někdo pohnul, stromy kolem bílé svítícího parketu stály nehybně jako strážce.

Kerim dovedl Bonda k lavičce, na níž seděl jen Vavra. Usadili se po jeho pravici.

Přes parket zvolna přecházela černá kočka se zelenýma očima a připojila se ke skupině dětí, které tiše seděly, jako by čekaly, že je někdo začne učit tancovat. Kočka se usadila mezi ně a začala si olizovat hrud'

Za vysokou zdi zařehotal kůň. Dva Cikáni se ohlédlí přes rameno, jako by rozuměli koňské řeči. Nějaký cyklista zvonil na zvonek, jak se řítí dolů z kopce.

Do napjatého ticha se ozval zvuk odstrkované závory. Dveře se otevřely a dovnitř se vřítily dvě dívky. Plivaly po sobě a rvaly se jako divoké kočky, až se dostaly přes trávník k parketu.

KAPITOLA 18 SILNÉ CITY

Ticho prořízl Vavrův hlas. Dívky zdráhavě zanechaly rvačky a postavily se čelem k němu. Cikán začal mluvit a z jeho hlasu znělo příkré odsouzení.

Kerim si přiložil ruku k ústům a zašeptal Bondovi: „Vavra jim říká, že tohle je velký cikánský kmen a že ony do něj vnesly rozbroje. Nenávist uvnitř kmene však nemá co dělat, ta je určena výhradně lidem zvenčí. Aby mohl kmen dál pokojně žít, musí být od vzniklé nenávisti očištěn. Dívky budou bojovat. Jestliže poražená nebude zabita, bude navždy zavržena a vyhnána. To pro ni bude znamenat totéž co smrt. Tihle lidé bez svého kmene chřadnou a umírají. Nedokážou žít v našem světě. Jsou pak jako divoká zvířata donucená žít v kleci.“

Bond poslouchal a prohlížel si dvě nádherná podrážděná zvířata ve středu tanečního parketu.

Obě dívky byly cikánsky snědé, měly hrubé černé vlasy na ramena a na sobě potřhané a záplatované hadry, které by člověk očekával spíše u černochů z chudých čtvrtí. Jedna byla lépe stavěná a zjevně silnější, ale vypadala těžkopádně a poněkud neobratně. Připomínala lvici a pod těžkými víčky žhnul rudý pohled, jak netrpělivě naslouchala Vavrovi.

Teoreticky by měla vyhrát, pomyslel si Bond. Je o půl palce vyšší a silnější.

Jestliže první dívka byla lvice, druhá připomínala panterici - působila mrštně a pohotově, měla lživý, ostrý a uhýbavý pohled, takže se i při Vavrově projevu dívala kamsi stranou a prsty na rukou svěšených podél těla ohýbala jako drápy. Svaly na hezky tvarovaných nohou vypadaly vypracované jako mužské. Její malá prsa - na rozdíl od velkých ňader soupeřky - sotva vzdouvala hadrnický oděv. Ta malá mrcha vypadá nebezpečně, usoudil Bond. Určitě zasadí první úder. Na tu druhou bude asi až příliš rychlá.

Okamžitě se však ukázalo, že se mýlil. Jakmile Vavra domluvil, velká dívka, která se jmenovala Zora, jak Kerim Bondovi pošeptal, prudkým kopem zasáhla soupeřku do břicha, až se zapotácěla. Vzápětí inkasovala úder pěsti na tvář, který ji poslal k zemi.

„Oj, Vida,“ zanaříkala nějaká žena v davu. Nemusela se však obávat. I Bond viděl, že Vida jen předstírá a je zjevně při síle. Oči pod ohnutou paží se jí zablýskly, když ji Zora kopla do žeber.

Vida chňapla po soupeřčině kotníku a udeřila hlavou do jejího nártu. Zora záupěla bolestí a divoce se snažila vyprostit uvězněnou nohu. Bylo však pozdě. Druhá dívka už klečela na jednom kolenu a vzápětí stála a prudce zdvihla Zořinu nohu. Ta ztratila rovnováhu a padla k zemi.

Parket se zatřásl. Zora zůstala na okamžik nehybně ležet. Vida se na ni vrhla se zvířecím zavřením a začala jí trhat šaty.

Bože, to je dračice, pomyslel si Bond. Kerimův dech vzrušeně hvízdal skrz zuby.

Velká dívka se však bránila lokty a koleny a nakonec se jí podařilo Vidu odkopnout. S námahou vstala a ucouvla.

Hadry jí visely v cárech z nádherného těla. Okamžitě se vrhla do útoku. Menší dívka uskočila stranou, ale Zora ji chytila za šaty u krku a natrhla jí je. Vida se však vykroutila a pěsti a koleny se pustila do útočící soupeřky.

Tímhle bojem zblízka však udělala chybu. Zora ji sevřela v náručí, aby jí nedosáhla rukama na oči, a začala zesilovat stisk. Vida se jen bezmocně zmítala.

Bond si pomyslel, že teď už ta velká dívka musí zvítězit. Stačilo položit soupeřku a padnout na ni plnou vahou. Vida by se musela praštit do hlavy a Zora by si s ní mohla dělat, co by chtěla. Jenže ta zničehonic začala vriskat. Bond viděl, že Vida má hlavu zabořenou v soupeřčiných ňadrech a kouše ji. Zora uvolnila sevření, aby za vlasy odtáhla Vidinu hlavu, ale tím jí uvolnila ruce, které se opět proměnily v nebezpečné drápy.

Dívky se od sebe odtrhly a couvly jako kočky. Těla pod zbytky hadrů se jim leskla potem a obnažená ňadra velké dívky byla potřísněna krví.

Začaly kolem sebe obezřetně kroužit a strhávat si zbytky hadrů, které házely mezi diváky. Byly zjevně rády, že se vymanily jedna druhé.

Bondovi se při pohledu na ta dvě lesklá nahá těla krátil dech. Cítil, že Kerim je také celý napjatý. Kruh Cikánů okolo obou bojovnic jakoby se zúžil. Jejich oči se blýskaly v měsíčním světle a bylo slyšet jejich vzrušený dech.

Obě dívky se stále obcházely v kruhu, cenily na sebe zuby a sípaly. Jejich dmoucí ňadra, plochá břicha i chlapecké

zadky se leskly potem v bílém světle. Na bílém kamenném parketu po nich zůstávaly mokré stopy.

A znovu zaútočila Zora. S napřaženými rukama se vrhla na soupeřku jako zápasnice. Vida však zůstala stát. Vymrštila pravou nohu v zuřivém kopu. Úder zazněl jako rána z pistole. Velká dívka vykřikla a chytila se rukama za poraněné místo. Vida ji kopla druhou nohou do břicha a vrhla se na ni.

V davu to zahučelo, jak Zora klesla na kolena. Kryla si rukama obličej, ale bylo příliš pozdě. Menší dívka už na ní obkročmo seděla, držela ji zápěstí a celou vahou těla ji tlačila k zemi. Přitom se jí snažila zahryznout do krku.

BUM! Napjaté ticho rozbil mohutný výbuch. Za tanečním parketem bleskl plamen a za Bondovým uchem se do zdi zavrtala kulka. Zahrada náhle ožila pobíhajícími lidmi. Vavra se plížil přes kamenný parket se zahnutou dýkou v

napřažené ruce. Kerim ho následoval s připravenou pistolí. Když cikán míjel obě dívky, které se po sobě už jen divoce dívaly a třásly se, něco na ně vyštěkl a ony se rozeběhly mezi stromy, kde už mizely ve stínech poslední ženy a děti.

Bond nejspíše sevřel berettu a vydal se za Kerimem k široké trhlíně ve zdi. Neměl ponětí, co se děje.

Trávník mezi trhlínou ve zdi a tanečním parketem vřel pobíhajícími a bojujícími postavami. Až z bezprostřední blízkosti rozeznal Bond pomenší, civilně oblečené Bulhary od svátečně oděných Cikánů. Vypadalo to, že ruští pěšáci mají téměř dvojnásobnou převahu. Z klubka rváčů náhle vyletěl cikánský mladík. Držel se za břicho, kašlal a potácel se k Bondovi. Následovali ho dva malí muži s napřaženými noži.

Bond instinktivně ustoupil stranou, aby neměl za oběma muži dav, a dvakrát vystřelil. Mířil nad kolena. Oba muži bezhlesně padli obličejem do trávy.

Dvě kulky jsou pryč. Zbývá jich jen šest. Bond se přiblížil ke klubku rváčů.

Kolem hlavy mu zasvištěl nůž a zazvonil o kamenný parket. Byl určen Kerimovi, který vyběhl ze stínů s dvěma muži v patách. Druhý muž se zastavil a napřáhl se k hodů. Bond vystřelil od boku a viděl, že muž padl. Ten druhý se otočil a utekl mezi stromy. Kerim si klekl na jedno koleno vedle Bonda a zápolil se svou zbraní. „Kryjte mě,“ zařval. „Hned při první ráně se mi vzpřičil náboj.

Jsou to ti prašiví Bulhaři. Bůh ví, jestli vědí, co dělají.“

Bondovi náhle zakryla ústa nějaká ruka a zvrátila ho dozadu. Když se skládal k zemi, stačil si uvědomit pach karbolového mýdla a nikotinu. Vzápětí ucítil, jak ho do zátylku zasáhla těžká bota. Překulil se v trávě na bok a očekával bodnutí nožem. Ti muži - a byli tři - však šli po Kerimovi. Když se Bond zvedal do kleku na jedno koleno, uviděl, jak se na Kerima sesypali. Ten se jen stačil ohnat nefunkční zbraní a šel pod jejich vahou k zemi.

V tom okamžiku se Bond vrhl dopředu a zasáhl pažbou beretty kulatou oholenou hlavu. Koutkem oka zahlédl záblesk Vavrových zahnutých dýk a vzápětí už Cikán vstával z druhého Bulhara. Pak se zvedl Kerim a třetí útočník vzal nohy na ramena. U průrvy ve zdi stál další Bulhar a opakovaně vykřikoval na ostatní jedno slovo. Ti jeden po druhém ustávali v boji, utíkali k němu a vybíhali na ulici.

„Střílejte, Jamesi, střílejte!“ zařval Kerim a rozběhl se ke zdi. „To je Krilencu.“

Bond vystřelil, ale na třicet yardů a v noci se s automatickou zbraní střílil špatně. Muž se hbitě ukryl za zeď. Bond sklonil horkou hlavu a uslyšel vosí bzukot lambrett odjíždějících z kopce dolů.

Do ticha se ozývalo úpění raněných. Bond vyčerpaně sledoval Kerima s Vavrou, kteří se vraceli průrvou ve zdi a cestou k němu procházeli mezi ležícími těly. Občas nějaké obrátili nohou. Za nimi se z ulice trousili další Cikáni. Ze stínů se nořily starší ženy, aby ošetřily své muže.

Bond se zachvěl. Co to k čertu mělo znamenat. Víc než deset lidí bylo zabito. A proč? Koho se snažili dostat? Jeho asi ne. Když ležel bezmocně na zemi, nechali ho na pokoji a šli po Kerimovi. Takže se ho snažili zabít už podruhé. Mělo to nějakou spojitost s tou Romanovovou? Jak by to mohlo souviset?

Bond byl náhle ve střehu a dvakrát vypálil od boku. Nůž směřující na Kerimova záda neškodně spadl na zem. Postava, která předtím vstala z mrtvých, udělala pomalý taneční obrat a složila se k zemi. Bond vystartoval právě včas. V měsíčním světle se zabýskla čepel nože a Bond zamířil a vypálil. Kerim se podíval na tělo, které se mu svíjelo u nohou. Pak se obrátil k Bondovi.

„Vy zatracený blázne,“ řekl Bond vztekle, „to nemůžete dávat větší pozor? Měl byste si pořídit pečovatelku.“ Jeho hněv pramenil do značné míry z vědomí, že to byl on, kvůli kterému se teď nad Kerimem vznášel oblak smrti.

Darko Kerim se zahanbeně usmál. „Tohle není dobré, Jamesi. Příliš často mi zachraňujete život. Mohli jsme být přátelé, ale teď jsme se příliš vzdálili. Odpusťte mi to, ale tohle vám nikdy nebudu schopen splatit.“

„Nebudte blázen, Darko,“ odbyl ho Bond. „Mně to střílelo, vám ne. Měl byste si pořídit funkční zbraň. Ale řekněte mi proboha, o co vlastně šlo. Dneska už té krve bylo moc. Je mi z toho zle. Chci se napít. Pojdte, dopijeme tu rakiji,“ vzal Kerima pod paži.

Když došli ke stolu se zbytky večeře, odněkud z nitra zahrady se ozval pronikavý výkřik. Bond sevřel pažbu beretty. Kerim zavrtěl hlavou. „Brzy se dozvíme, o co jim šlo,“ řekl pochmurně. „Mí přátelé to zjišťují. Myslím, že tuším, s čím přijdou. Jedno vím ale jistě - nikdy mi neodpustí, že jsem za nimi dneska přišel. Pět jejich mužů je mrtvých.“

„Mohla být mrtvá i jedna žena,“ řekl Bond drsně. „Aspoň jí jste zachránil život. Nebudte hlupák, Darko. Ti Cikáni věděli, do čeho se pouští, když pro vás začali sledovat ty Bulhary. Tohle už je válka gangů.“ Nalil dvě sklenice rakije a doplnil je vodou.

„Na vaše zdraví, Jamesi.“

„Tvoje.“

„Dobře, tak na tvoje.“

„Na zdraví.“

Oba vypili své sklenice jedním douškem. V tu chvíli k nim došel Vavra a otíral si špičku zahnuté dýky hrstí trávy.

Posadil se a vzal si od Bonda sklenici rakije. Vypadal docela vesele. Bond měl pocit, že ta rvačka na něj byla moc krátká. Vavra něco posměšně utrousil.

Kerim se zasmál. „Říká, že jeho odhad byl správný. Zabíjíš dobře. Chce ti za to teď nabídnout ty dvě ženské.“ „Řekni mu, že i jedna by na mě byla moc. Ale taky mu řekni, že podle mě jsou to dobré ženy. Prokázal by mi laskavost, kdyby ten jejich boj prohlásil za nerozhodný. Dneska už padlo dost jeho lidí. Ty dvě dívky bude potřebovat, aby pro kmen rodily děti.“

Kerim překládal. Cikán při tom Bonda nevrle pozoroval a nakonec něco rozmrzele odpověděl.

„Říká, že jsi po něm tohle neměl chtít, že je to příliš těžké rozhodování. A že na dobrého bojovníka máš moc měkké srdce. Nicméně prý udělá, oč ho žádáš.“

Cikán ignoroval Bondův děkovný úsměv. Začal něco povídat Kerimovi, který pozorně naslouchal a občas se na něco zeptal. Mnohokrát padlo Krilencuovo jméno. Pak mluvil chvíli Kerim. Mluvil zkroušeně a nenechal se zarazit

Cikánovými protesty. Ještě jednou se zmínil o Krilencuovi. Pak se obrátil k Bondovi.

„Příteli,“ řekl, „je to zvláštní případ. Bulhaři měli zřejmě zabít Vavru a co nejvíc jeho lidí. Je to jednoduché. Rusové věděli, že Cikáni pracují pro mě. Zvolili tohle drastické řešení, ale se zabíjením oni si nikdy moc hlavu nelámou. Milují masové zabíjení. Jejich hlavním cílem byl Vavra. Já jsem byl dalším. Celkem chápu i to, že mi vyhlásili válku. Ale zdá se, že tobě vůbec ublížit nesměli. Měli tvůj přesný popis, aby nemohlo dojít k omylu. To je divné. Ale možná si jen nepřáli žádné diplomatické ohlasy. Kdo ví? Ten útok byl pečlivě naplánovaný. Na kopec se dostali objížděnou a sem k nám sjeli s vypnutými motory, abychom nic neslyšeli. Na míle daleko není jediný policista. Dávám si za vinu, že jsem vůči těmhle lidem byl tak lehkomyšlný.“ Kerim vypadal zmateně a nešťastně. Zdálo se, že se k něčemu rozhoduje. „Ale už je půlnoc. Za chvíli pro nás přijede rolls. Než se dostaneme do postele, musíme ještě něco zařídit. Ale především musíme nechat tyhle lidi o samotě. Do rána mají co dělat. Musí naházet mrtvolky do Bosporu a opravit zed'. Do rána tu nesmí zůstat jediná stopa. Náš přítel ti přeje hodně štěstí. Prý se musíš vrátit - Zora i Vida ti budou k dispozici, dokud jim nepovadnou prsa. Vavra odmítá mou zodpovědnost za to, co se tu stalo. Prý mu mám poslat další Bulhary. Dneska jich vyřídili deset a chtělo by to ještě pár dalších. A teď si potřese rukama a půjdeme. Nic víc od nás nechce. Jsme dobří přátelé, ale jsme gádžové. Určitě nechce, abychom viděli, jak jejich ženy oplakávají mrtvé.“

Kerim podal Vavrovi obrovskou ruku. Cikán ji podržel a zahleděl se mu do očí. Divoký pohled mu na okamžik zmatněl. Pak se obrátil k Bondovi. Jeho suchá a drsná ruka působila jako zvířecí tlapa. Znovu mu zmatněly oči. Pustil Bondovu ruku a něco naléhavě vychrlil na Kerima. Pak se obrátil a zamířil ke stromům.

Nikdo ani nevzhlédl, když Kerim s Bondem procházeli průrvou ve zdi. Rolls se blyštěl v měsíčním světle o několik yardů dál naproti vchodu do kavárny. Vedle šoféra seděl nějaký mladík. Kerim na něj ukázal. „To je můj desátý syn, jmenuje se Boris. Myslel jsem, že bych ho mohl potřebovat. A taky že ho budu potřebovat.“

„Dobrý večer, pane,“ pozdravil mladík Bonda. Ten v něm poznal jednoho z úředníků, které viděl ve skladišti. Byl vysoký a štíhlý stejně jako hlavní úředník a měl také modré oči.

Vůz se rozjel z kopce. Kerim promluvil na šoféra anglicky. „Je to zastrčená ulička u Varietního náměstí. Až se tam dostaneme, jed' pomalu. Řeknu ti, kde zastavíš. Máš uniformy a všechno ostatní?“

„Ano, Kerime.“

„Dobře. Teď na to šlápní. Už bychom měli být všichni v posteli.“ Kerim se zabořil do sedadla a vytáhl cigaretu. Všichni si zapálili. Bond se díval na špinavé ulice a napadlo ho, že mizerné pouliční osvětlení je znakem chudého města.

Trvalo nějakou chvíli, než Kerim znovu promluvil. „Cikán říkal, že se nad námi oběma vznášejí křídla smrti. Já se mám prý vyvarovat muže z kraje sněhu a ty zase muže, který je v moci měsíce.“ Chraplavě se zasmál. „Oni mluví v takových hádankách. Nicméně žádný z těch nebezpečných chlapů není Krilencu. To je dobré.“ „Proč?“

„Protože já pořádně neusnu, dokud toho chlapa nezabiju. Nevím, jestli události dnešního večera měly nějakou souvislost s tebou a s tvým posláním, a je mi to jedno. Z nějakého důvodu mi Rusové vyhlásili válku. Když nezabiju Krilencua, on na třetí pokus určitě zabije mě. Takže teď si s ním jedeme ujednat schůzku do Samary.“

KAPITOLA 19 ÚSTA MARYLIN MONROEOVÉ

Vůz uháněl opuštěnými ulicemi podél stinných mešit, z nichž proti měsíci čněly oslnivé minarety, podjel trosky akvaduktu a zamířil přes Atatiirkův bulvár na sever k zamřížovaným branám Velkého bazaru. U Konstantinova sloupu zahnul doprava do chudých klikatých uliček, kde to páchlo odpadky, a nakonec se vynořil na krásném podlouhlém náměstí, na němž trčely k hvězdnaté obloze tři kamenné sloupy jako nějaké vesmírné rakety.

„Zpomal,“ řekl Kerim tiše. Projížděli kolem náměstí ve stínu lip. Pod Seragliovým palácem na konci ulice, která na východním konci ústila na náměstí, na ně žlutě mrkl maják.

„Zastav.“ Vůz zajel k chodníku do stínu lípy. Kerim sáhl po klice. „Nezdržíme se dlouho, Jamesi. Sedni si na přední sedadlo, a kdyby přišel policajt, řekni jen ‚Ben Bey Kerim'in ortagiyim'. Zapamatuješ si to? Znamená to ‚Jsem partner Kerima Beje'. Nechají tě na pokoji.“

Bond odfrkl. „Děkuju pěkně, ale zřejmě tě překvapí, že půjdu s vámi. Viš přece, že beze mě bys mohl mít potíže. V žádném případě tu nehodlám sedět a bavit se s policisty. Nejhorší na tom je, že když se dobře naučíš jednu větu, vypadá to, že umíš jazyk. Ten policista by na mě spustil turecky, a kdybych nedokázal odpovědět, začal by tušit podraz. Nehádej se se mnou, Darko.“

„Ale pak mi nevyčítej, jestli se ti to nebude líbit,“ řekl Kerim rozpačitě. „Bude to sprostá chladnokrevná vražda. V mé zemi se nechávají spící psi na pokoji, ale když se vzbudí a koušou, zastřelíš je, aniž bys je vyzval na souboj.“

„Já se podřídím,“ řekl Bond. „Zbývá mi ještě jeden náboj, kdybys minul.“

„Tak tedy pojď,“ řekl Kerim stále váhavě. „Je to ještě kus cesty. Druzí dva půjdou jinudy.“

Kerim si vzal od šoféra vycházkovou hůl a kožený kufřík. Hodil si je přes rameno a vydali se po ulici k žlutému světlu majáku. Jejich kroky se dutě odrážely od stažených rolet obchodů. Všude bylo liduprázdno, nikde ani kočka, a Bond

byl rád, že po té dlouhé ulici s uhrančivým okem majáku na konci nejde sám.

Poprvé mu Istanbul připadal jako město, z jehož kamenných zdi jde v noci hrůza, jako město staletími tak zkoupané v krvi a násilí, že po soumraku byli jeho jedinými obyvateli duchové zemřelých. Instinkt mu podobně jako mnoha jiným cestovatelům našeptával, že bude rád, když se odsud dostane živý.

Došli k úzké páchnoucí uličce, která vedla z hlavní ulice vpravo dolů z kopce. Kerim se opatrně vydal po její hrbolaté dlažbě. „Dívej se pod nohy,“ řekl tiše. „Odpadky jsou zjemnělým označením pro to, co mí draží spoluobčané vyhazují do ulic.“

Měsíc bíle nasvěcoval vlhkou dlažbu. Bond měl zavřená ústa a dýchal nosem. Našlapoval opatrně a s pokrčenými koleny, jako by šel po zasněženém svahu. Myslel na svou postel v hotelu a na pohodlné čalounění auta pod vonícími lipami a přemýšlel, kolik zápachů bude ještě nucen poznat během svého současného poslání.

Zastavili se na konci uličky. Kerim se na Bonda široce zazubil a ukázal nahoru na černošedý stín budovy. „Mešita sultána Ahmeta. Slavné byzantské fresky. Škoda, že jsem ti nestihl ukázat víc památek.“ Aniž vyčkal Bondovy odpovědi, zabočil doprava na prašný bulvár s lacinými obchody, na jehož konci se vzdáleně lesklo Marmarské moře. Deset minut šli beze slova. Pak Kerim zpomalil a pokynul Bondovi, ať jde za ním do stínu.

„Bude to jednoduché,“ řekl tiše. „Krilencu bydlí tamhle, hned vedle železniční trati.“ Neurčitě mávl rukou směrem k červeným a zeleným světlům. „Má tam takovou chatrč ukrytou za plakátovací stěnou. Je tam normální vchod a potom tajný únikový východ tou plakátovací stěnou. Krilencu si myslí, že o tom nikdo neví. Mí dva muži počkají u vstupních dveří. On se bude snažit vyklouznout na ulici. Tady ho zastřelím.“

„Jak myslíš.“

Šli dál po bulváru a drželi se při zdi. Po deseti minutách se dostali na dohled dvacet stop vysoké plakátovací stěny, za níž už byla jen trať a pobřeží. Souběžně s ohradou vedla ulice, která s bulvárem tvořila křižovatku ve tvaru písmene T. Měsíc se vznášel za ohradou, takže plakáty byly ve stínu. Kerim opatrně a tiše našlapoval. Křižovatka byla zaplavena bílým světlem. Kerim se zastavil v posledním stinném vchodu do domu asi sto yardů od křižovatky a přitáhl si Bonda proti sobě. „Teď musíme čekat,“ zašeptal.

Slyšel, jak si Kerim s něčím hraje. Ozvalo se klapnutí, jak odskočilo víko kufříku. Bond ucítil v ruce těžkou ocelovou trubku, asi dvě stopy dlouhou a na obou koncích vydutou. Puškový dalekohled, německý model,“ zašeptal Kerim. „S infračerveným objektivem pro zaměřování ve tmě. Podívej se tamhle na ten velký filmový plakát. Ten obličej. Hned pod nosem uvidíš obrys dveří. Je to v přímé linii k tomu strážnímu domku u trati za tou ohradou.“

Bond si opřel předloktí o ostění dveří a zdvihl puškohled k pravému oku. Zahleděl se do temného stínu. Čerň se zvolna rozpustila v šedi a objevil se velký ženský obličej a nějaká písmena. Za okamžik už je Bond dokázal přečíst:

NIYAGARA. MARILYN MONROE VE JOSEPH COTTEN. Pod tím byla postavička z kresleného filmu s nápisem

BONZO FUTBOLOU. Bond zaměřil objektiv na bohaté hereččiny vlasy, zvolna sjel po čele a dvě stopy dlouhým nose k temným nozdram. Vtom uviděl matný obdélníkový obrys. Jeho vrchní okraj se táhl pod nosem a protínal svůdnou křivku rtů. Byl asi tři stopy široký.

Za Bondem se ozvalo tiché zacvakání. Kerim zdvihl vycházkovou hůl. Jak Bond předpokládal, byla to hlaveň pušky, k níž se bajonetovým uzávěrem připojila skeletová pažba. Na hlaveň nasadil Kerim tlumič.

„Je to hlaveň z osmaosmdesátky winchesterovky,“ zašeptal pyšně. „Tu pušku mi postavil jeden chlápek z Ankary. Je na tři třistaosmičkové náboje. Ty krátké. Půjč mi ten puškohled. Chci se zaměřit, než chlapi dorazí ke dveřím té boudy. Můžu si to opřít o tvé rameno?“

„Jistě.“ Bond podal Kerimovi puškohled. Ten ho upevnil na hlaveň a opřel si zbraň o Bondovo rameno.

„Už to vidím,“ zašeptal. „Přesně jak říkal Vavra. Ten chlap ví všechno.“ Když se na pravém rohu křižovatky objevili dva policisté, Kerim sklonil pušku. Bond ztuhl.

„Nic se neděje,“ zašeptal Kerim. „To je můj syn a šofér.“ Přiložil si dva prsty k ústům a kratince hvízdal. Jeden policista zdvihl ruku ke krku. Pak se oba policisté otočili a šli pryč. Jejich vysoké boty duněly po dláždění.

„Ještě pár minut,“ zašeptal Kerim. „Musejí obejít tu ohradu.“ Bond opět ucítil na pravém rameni těžkou hlaveň.

Do měsíčního ticha se ozvalo kovové řinčení návštěvidel za ohradou. Rameno jednoho semaforu spadlo. Ve shluku červených světél se rozsvítilo jedno zelené. Zleva od zastávky Seraglio bylo slyšet dunění příjíždějícího vlaku. Po chvíli se dalo rozpoznat těžké supění lokomotivy a lomoz nedbale pospojovaných nákladních vagonů. Zleva se blížilo matné žluté světlo. Po další chvíli se objevila těžkopádná lokomotiva.

Vlak se pomalu sunul na stomílové cestě k řecké hranici, kostrbatá černá silueta proti stříbrnému moři, nad níž se ve stojatém vzduchu vznášel těžký oblak kouře z laciného uhlí. Když zablikalo a zmizelo červené světlo brzdařského vagonu, ozvalo se temnější dunění lokomotivy po výhybkách a dvojí drsné, smutné zahoukání, jak vlak vjížděl do malé stanice Buyuk, vzdálené asi míli po pobřeží.

Rachot vlaku ustal. Bond cítil, jak mu puška tlačí do ramene. Upíral oči do stínu, kam mířila. Zdálo se mu, že rozpoznává tmavší obdélník.

Opatrně zdvihl levou ruku, aby si zaclonil oči od měsíčního světla. „Už jde,“ vydechl za ním Kerim.

Z extaticky pootevřených úst obrovského plakátu vylezla temná postava. Loď vjíždějící do Bosporu zavyla do noci jako zvíře v zoo. Bond ucítil na čele kapičky potu a na rameni tlak hlavně. Muž vykročil směrem k nim.

Až se ocitne na hranici stínu, dá se do běhu, pomyslel si Bond. Ty blázne, připrav se na to, pobízěl v duchu Kerima. Teď. Muž se sklonil ke krátkému sprintu přes bíle ozářenou ulici. Vyšel ze stínu. Nakročil pravou nohu a vytočil rameno.

Bondovi to znělo jako zatnutí sekery do kmene stromu. Muž se zlomil a rozhodil ruce. Když bradou nebo čelem narazil do chodníku, ozval se dutý zvuk.

Bondovi zazvonila pod nohami prázdná nábojnice. Pak uslyšel cvaknutí, jak se další náboj posunul do komory.

Muž krátce zaškrábal prsty po dlažbě a zakopal nohama. Pak zůstal nehybně ležet.

Kerim vzdychl a odlehčil Bondovi rameno. Zatímco Bond naslouchal zvukům noci, Kerim složil pušku a uložil puškohled do koženého kufříku.

Bond odvrátil zrak od ležící postavy mrtvého muže. Na okamžik pocítil odpor k životu, který ho nutil být svědkem podobných událostí. Nebyl to odpor vůči Kerimovi, který už se měl dvakrát stát obětí toho člověka. Svým způsobem šlo o dlouhý souboj, v němž měl Krilencu dva výstřely oproti jednomu Kerimovu. Kerim však byl chytřejší, chladnokrevnější a snad i šťastnější. Jenže Bond nikdy takhle nezabíjel a nelíbilo se mu někomu u toho asistovat. Kerim ho beze slova vzal za paži. Odcházeli stejnou cestou, jakou přišli.

Kerim zřejmě vycítil Bondovy myšlenky. „Život je samá smrt,“ začal filozofovat, „a člověk je někdy jejím nástrojem. Nemrzí mě, že jsem ho zabil, stejně jako by mě nemrzelo, kdybych zabil nějakého toho Rusa, které jsme dneska viděli v té zasedačce. Jsou to bezcitní lidé. Nedostatek síly nahrazují nedostatkem soucitu. Rusové jsou všichni stejní. Byl bych rád, kdyby si to vaše vláda uvědomila a podle toho s nimi jednala. Dneska večer jsem jim dal jen takovou malou lekci.“

„V nátlakové politice neexistuje tak čistě a rychlé řešení, jaké jsi zvolil dneska ty, Darko,“ řekl Bond. „A nezapomínej, že jsi potrestal jen jednoho jejich nohsleda, jakých si na špinavou práci najdou vždycky dost. Pokud jde o můj názor na Rusy, celkem s tebou souhlasím. Oni nechápou metodu cukru a biče, protože nechápou cukr. Platí na ně jen bič. Jsou to v podstatě masochisté. Milují knutu, proto byli pod Stalinem tak šťastní. Nejsem si jistý, jak budou reagovat na drobečky cukru, které jim trusí Chruščov a spol. Pokud jde o Anglii, potíž je v tom, že cukr pro všechny se stal určitou módou. Doma i směrem do zahraničí. Už neukazujeme zuby, jen dásně.“

Kerim se chraplavě zasmál, ale nic k tomu neřekl. Stoupali vzhůru páchnoucí uličkou a na hovor jim chyběl dech. Nahoře si odpočinuli a pak se pomalu vydali ke stromům Varietního náměstí.

„Takže mi ten dnešek odpustíš?“ Bylo zvláštní slyšet prosebný tón v obvykle hřmotném Kerimově hlase.

„A co bych ti měl odpouštět? Nebuď směšný, Darko,“ řekl Bond dotčeně. „Měl jsi práci a odvedl jsi ji. Udělal jsi na mě dojem. To já bych se měl omluvit. Způsobil jsem ti spoustu potíží. A ty sis s nimi poradil. Já jsem byl jen u toho. A se svým hlavním posláním jsem vůbec nepokročil. M už bude pěkně netrpělivý. Snad už budu mít v hotelu nějaký vzkaz.“ Když však Kerim odvezl Bonda do hotelu a doprovodil ho do recepce, žádný vzkaz tam nebyl. Kerim poplácal Bonda po zádech. „Nedělej si starosti, příteli,“ řekl vesele. „Ráno se pořádně nasnídej a já pro tebe pošlu vůz. Vymyslím nějakou zábavu, abychom si ukrátili dlouhou chvíli. Vyčisti si pistoli a dej si ji pod polštář. Oba si zasloužíte odpočinek.“

Bond vyšel do schodů, odemkl si svůj pokoj, zamkl za sebou a zajistil dveře zástrčkou. Záclonami sem pronikalo tlumené měsíční světlo. Bond přešel pokoj a rozsvítil lampičku s růžovým stínidlem na toaletním stolku. Pak si svlékl šaty, odešel do koupelny a několik minut strávil pod sprchou. Napadlo ho, jestli sobota čtrnáctého bude rušnější než pátek třináctého. Vyčistil si zuby, vykloktal ostrou ústní vodou, aby se zbavil pachuti prožitého dne, zhasl v koupelně a vrátil se do pokoje.

Odhrnul záclonu, otevřel okno a zahleděl se na bumerangově zakřivené pobřeží zalité měsícem. Noční vánek mu příjemně ochlazoval nahé tělo. Podíval se na hodinky. Ukazovaly dvě.

Bond trhaně zazíval a pustil záclonu. Sklonil se, aby zhasl lampičku na toaletním stolku, ale náhle ztuhl a srdce se mu zastavilo. Ze tmy pokoje se ozvalo nervózní zahihňání. „Chudáčku pane Bonde,“ řekl dívčí hlas. „Musíte být unavený. Pojdte si lehnout.“

KAPITOLA 20 ČERNÁ NA RŮŽOVÉ

Bond se otočil. Podíval se k posteli, ale byl ještě oslněný měsícem. Došel k nočnímu stolku a rozsvítil růžovou lampičku. Pod pokrývkou se rýsovalo dlouhé tělo. Na polštáři byly rozhozené hnědé vlasy. Zpod prostěradla vyčnívaly špičky prstů, jimiž si dívka přetáhla přikrývku přes obličej. O něco níže čněla ňadra jako vrcholky hor pod sněhem.

Bond se zasmál. Sklonil se a něžně ji zatahal za vlasy. Dívka pod přikrývkou vypískla. Bond si sedl na pelest. Po chvíli ticha se nesměle nadzdvihl růžek přikrývky a na Bondovi spočinul pohled jednoho modrého oka.

„Vy ale vypadáte,“ zahuhňala přes přikrývku. „Jak jste se sem dostala?“

„Sešla jsem dvě patra. Taky tu bydlím.“ Měla hluboký vyzývavý hlas a mluvila téměř bez přízvuku.

„Docela rád bych se dostal do postele.“

Dívka si stáhla přikrývku pod bradu a posadila se. „Ale ne. To nesmíte,“ začervenala se.

„Jenže tohle je moje postel. A vy jste mi do ní vlezla.“ Dívka měla neuvěřitelně krásný obličej. Bond si ho chladně prohlížel. Dívka zrudla ještě víc.

„Nějak jsem se vám představit musela.“ „Velice mě těší. Já jsem James Bond.“

„Já Taťána Romanovová. Přátelé mi říkají Táňa.“

Chvilí mlčeli a vzájemně se prohlíželi. Dívčin pohled byl zvědavý a snad v něm byla i úleva. Bond se na ni díval s chladnou podezíravostí.

„Vypadáte přesně jako na fotografiích,“ řekla do ticha a znovu zčervenala. „Ale měl byste si něco obléct. Jsem z vás trochu nervózní.“

„Já z vás taky. Tomu se říká sex. Kdybych si k vám vlezl, tak by to přestalo vadit. A co máte na sobě vy?“

Dívka nepatrně poodtáhla přikrývku a ukázala mu černou sametovou stuhu kolem krku. „Tohle.“

Bond se podíval do těch vyzývavých modrých očí, které se ptaly, jestli ta stuha není nevhodná. Cítil, že přestává ovládat tělesné funkce.

„Krucinál, Táno, kde máte oblečení? Nebo jste sem přišla nahá?“

„To ne. To by bylo nekulturní. Všechno mám pod postelí.“

„Jestli si myslíte, že odsud odejdete bez...“

Bond nechal větu nedokončenou. Vstal a šel si obléct tmavomodrý hedvábný kabátek, který nosil místo pyžama.

„To by bylo nekulturní.“

„To ano,“ řekl Bond jízlivě. Vrátil se k posteli a přitáhl si židli. „Teď vám řeknu něco kulturního,“ usmál se na ni. „Jste jedna z nejkrásnějších žen na světě.“

Dívka se znovu začervenala a upřela na něj vážný pohled. „Mluvíte pravdu? Zdá se mi, že mám moc velkou pus. Jsem stejně krásná jako západní dívky? Kdysi mi říkali, že vypadám jako Greta Garbo. Co si o tom myslíte?“

„Jste ještě krásnější,“ řekl Bond. „Máte takový duchovnější výraz. A vůbec nemáte velkou pus. Máte správnou velikost. Alespoň pro mě.“

„Co znamená duchovnější výraz? Jak to myslíte?“

Bond to myslel tak, že nevypadá jako ruská špiónka. Neměla špiónský odstup, nevypadala chladně ani vypočítavě. Z očí ji vyzařovala srdečnost a veselí. „Máte veselý pohled,“ řekl váhavě.

„To je zvláštní,“ řekla vážně. „V Rusku si moc legrace neužijeme. Tohle mi ještě nikdo neřekl.“

Veselý pohled? pomyslela si. Po těch dvou měsících? Jak by mohla mít veselý pohled? Ale ano, bylo jí lehký u srdce.

Je snad od přírody lehkovážná? Nebo to má nějakou souvislost s tímhle mužem, kterého vidí poprvé v životě? Nebo je jí veselo, že už nemusí přemýšlet o tom, co ji čeká? Rozhodně to vypadá snadněji, než očekávala. A usnadnil to on - vzal to jejich setkání v legraci. Byl neuvěřitelně hezký. Vypadal téměř dokonale. Odpustí jí, až mu v Londýně řekne, že ji vyslali, aby ho svedla? Že ji dokonce přesně určili datum, hodinu a číslo pokoje? Určitě mu to nebude moc vadit.

Vlastně mu to vůbec neuškodí. Pro ni to je jen způsob, jak se dostat do Anglie a posílat odtud ta hlášení. Veselý pohled. No, proč ne? Je to možné. Prožívala si úžasný pocit svobody z toho, že je s ním sama a že ji za to nikdo nepotrestá. Bylo to pro ni nesmírně vzrušující.

„Jste moc hezký,“ řekla. Zapátrala v paměti po nějakém přirovnání, které by ho potěšilo. „Jste jako americká filmová hvězda.“

Jeho reakce ji překvapila. „Proboha, to je pro chlapa ta největší urážka!“

Rychle přemýšlela, jak chybu napravit. To je zvláštní, že ho ta lichotka nepotěšila. Copak všichni na Západě nechtějí vypadat jako filmové hvězdy? „Lhala jsem,“ řekla, „chtěla jsem vám udělat radost. Ve skutečnosti se podobáte mému oblíbenému hrdinovi z jednoho románu od Lermontova. Někdy vám o něm budu vyprávět.“

Někdy? Bond si pomyslel, že je čas začít pracovat. „Poslouchejte, Táno.“ Pokoušel se nevnímat krásný obličej na polštáři a upřel zrak na špičku její brady. „Musíme začít mluvit vážně. Co tohle všechno vlastně znamená? Skutečně se mnou chcete odjet do Anglie?“ Podíval se jí do očí. To byla osudová chyba. Znovu je doširoka otevřela s tím neuvěřitelně bezelstným výrazem.

„Ale samozřejmě!“

Bonda zaskočila upřímnost té odpovědi. „Jste si tím jistá?“

„Ano.“ Ty oči nelhaly. Flirt se z nich vytratil.

„A nebojíte se?“

Bond si všiml, že se zarazila. Bylo to však z jiného důvodu, než si myslel. Vzpomněla si, že musí hrát svou roli. Měla mít obavy z toho, co má udělat. Měla být vyděšená. Ta role jí připadala tak snadná. Až teď zjišťovala, jak je těžká.

Rozhodla se pro kompromis.

„Ano, bojím se. Ale teď už ne tolik. Vy mě ochráníte. Aspoň doufám.“

„Samozřejmě.“ Bond pomyslel na její příbuzné v Rusku, ale vzápětí ty myšlenky zapudil. Co to vlastně dělá? Zkouší ji odradit? Raději přestal myslet na následky, které by to pro ni mohlo mít. „Není se čeho bát. Postarám se o vás.“ Teď jí však musel položit otázku, které se až dosud vyhýbal. Cítil se trapně. Ta dívka byla úplně jiná, než čekal. Ta otázka mohla všechno zkazit. Ale zeptat se musí. „Co ten přístroj?“

Samozřejmě. Zapůsobilo to stejně, jako by ji dal facku. Do očí ji vhrkly slzy.

Přetáhla si pokrývku přes ústa a oči ji zledověly. „Tak o ten vám jde.“

„Poslyšte,“ řekl Bond nenuceně, „ten přístroj nemá se mnou a s vámi co dělat. Chtějí ho mí zaměstnavatelé v Londýně.“ Vzpomněl si na bezpečnostní opatření a dodal: „Není zas tak důležitý. Vědí o něm všechno a myslí si, že je to skvělý ruský vynález. Jen ho prostě chtějí mít, aby ho mohli okopírovat. U vás se taky takhle kopírují zahraniční kamery a jiné věci.“ Samotnému mu to znělo nepřesvědčivě.

„Teď lžete.“ V jednom oku se jí zaleskla velká slza, skulila se jí po tváři a spadla na polštář. Přetáhla si příkrývku přes oči.

Bond ji přes příkrývku položil ruku na paži. Uraženě se odtáhla. „Zatracený přístroj,“ řekl znechuceně. „Ale proboha, Táno, vždyť musíte vědět, že to patří k mé práci. Řekněte něco a zapomeneme na to. Máme si přece o čem povídat. Musíme se připravit na cestu a tak. Samozřejmě že mí lidé ten přístroj chtějí, když mě sem pro vás a pro něj poslali.“ Taťána si osušila oči do příkrývky a znovu si ji stáhla k ramenům. Věděla, že zapomněla na pracovní stránku věci. To všechno proto... No dobře. Kdyby byl aspoň řekl, že mu na tom přístroji nezáleží, hlavně když pojede ona. Ale to by asi chtěla příliš. On má pravdu. Má svou práci. A ona taky.

Klidně se na něj podívala. „Přinesu ho. Nemějte obavy. Ale už o něm nebudeme mluvit. A teď poslouchejte.“ Posadila se ještě více zpřima. „Musíme odjet dneska večer.“ Už zase byla v roli. „Je to jediná možnost. Od šesti mám službu a budu v kanceláři sama. Spektor vezmu s sebou.“

Bond zúžil oči a překotně přemýšlel nad tím, co všechno bude muset zařídít. Kde ji ukryje? Jak se s ní dostane do prvního letadla, až Rusové zjistí její zmizení? Bude to pěkně riskantní. Rusové se nezastaví před ničím, aby ji i s

přístrojem dostali zpátky. Mohou zablokovat silnici k letišti. Nebo dát bombu do letadla. Mohou udělat cokoli.

„To je skvělé, Táno,“ řekl Bond. „Schováme vás a odletíme zítra ráno prvním letadlem.“

„Nebudte blázen.“ Taťanu varovali, že se mohou vyskytnout těžkosti. „Pojedeme vlakem. Orient Expressem. Odjíždí v devět večer. Myslíte, že jsem to nepromyslela? Nezůstanu v Istanbulu ani o minutu déle, než je nezbytně nutné. Do rána budeme za hranicemi. Musíte obstarat lístky a pas. Budu cestovat jako vaše manželka.“ Šťastně se na něj podívala. „To se mi bude líbit. Četla jsem o vybavení toho vlaku. Pojedeme v pohodlném kupé. Bude to takový náš malý domek na kolech. Ve dne si budeme povídat a číst si a v noci budete stát na chodbě před domem a hlídat.“

„Jistěže vás budu hlídat,“ řekl Bond, „ale takhle to nepůjde, Táno. To je šílený nápad. Do Londýna to trvá čtyři dny a pět nocí, mohli by nás kdykoli po cestě dopadnout. Musíme vymyslet něco jiného.“

„Já nechci,“ řekla umíněně. „Jinak cestovat nebudu. Jestli jste chytrý, jak by to mohli zjistit?“

Panebože, pomyslela si. Proč trvali na tom vlaku? Ale nic jiného nechtěli. Prý je to výborné místo pro milování. Bude mít čtyři dny na to, aby ho přiměla se do ni zamilovat. Až se potom dostanou do Londýna, čeká ji nádherný život. On ji bude chránit. Kdyby do Londýna odletěli, odvedou ji přímo do vězení. Ty čtyři dny jsou důležité. A taky ji varovali, že budou mít ve vlaku své lidi, kteří dohlédnou na to, aby někde nevystoupila. Varovali ji, aby byla opatrná a poslouchala rozkazy. Ach Bože. Bože. A přesto toužila strávit s ním ty čtyři dny v malém domku na kolech. Připadalo jí to zvláštní. Přestože ho k té cestě vlakem měla přinutit, sama po ní vášnivě toužila.

Pozorovala Bondův zamyšlený obličej. Toužila natáhnout ruku a ujistit ho, že se nic nestane, že je to jen taková neškodná konspirace, která jí má dostat do Anglie: že se nikomu nic nestane, protože o tohle tady vůbec nejde.

„Já si pořád myslím, že je to šílený nápad,“ řekl Bond a přemýšlel, co tomu asi řekne M. „Ale snad by to mohlo vyjít. Váš pas už mám. Budu potřebovat jugoslávské vízum,“ podíval se na ni přísně. „Nemyslete si, že s vámi pojedou přes Bulharsko, to bych si musel myslet, že mě chcete unést.“

„To chci,“ zahihňala se Taťána. „Přesně to chci udělat.“

„No tak, Táno. Tohle musíme promyslet. Zajistím lístky a jednoho muže, který s námi pojede. Pro všechny případy. Je to dobrý člověk, bude se vám líbit. Vy se jmenujete Caroline Somersetová. Zapamatujte si to. Jak se chcete dostat do vlaku?“

„To je hezké jméno,“ řekla. „Takže vy jste pan Somerset,“ zasmála se šťastně. „To je legrační. Se mnou si nedělejte starosti. Nastoupím do vlaku těsně před odjezdem. Odjíždí z nádraží Sirkeci. Víím, kde to je. Takže to by bylo všechno. A už se tím nebudeme trápit, ano?“

„A co když ztratíte nervy? Co když vás chytí?“ Bonda udivovala dívčina sebedůvěra. Jak si může být tak jistá? Pojal náhlé podezření, až ho zamrazilo v zádech.

„Bála jsem se, než jsem vás poznala. Teď už se nebojím.“ Taťána se pokoušela namluvit si, že je to pravda. Vždyť to vlastně skoro byla pravda. „Teď už nemůžu ztratit nervy. A nemohou mě chytit. Nechám si věci v hotelu a do práce si vezmu jen kabelku. Ale nehodlám tu nechat kožich, na to ho mám moc ráda. Naštěstí je neděle, takže v něm klidně můžu přijít do práce. V půl osmé odsud vypadnu a vezmu si taxík na nádraží. A teď už se přestaňte tvářit tak ustaraně.“ Bezděčně k němu natáhla ruku. „Řekněte, že máte radost.“

Bond si přesedl na kraj postele. Vzal dívku za ruku a podíval se jí do očí. Bože, pomyslel si, snad za tím nic není. Snad ten bláznivý plán vyjde. Je tahle nádherná dívka podvodnice? Je vůbec skutečná? Viděl jen to, že je šťastná, že chce, aby ji miloval a že je sama překvapená, co se to s ní děje. Taťána ho druhou rukou vzala kolem krku a strhla ho na sebe. Nej dřív se trochu chvěla, ale pak se vášnivě oddala nekonečnému polibku.

Bond si lehl na postel a vzal jí do dlaně levé nadloží. Cítil, jak ji bradavka tuhne touhou. Pohlídl ji po plochem břiše a ona malátně pokrčila nohy. Tiše zaúpěla a odtrhla od něj rty. Rasy zavřených očí se jí chvěly jako ptačí křídla.

Bond vzal roh přikrývky a odhodil ji na konec obrovské postele. Dívka na sobě neměla nic než černou stuhu kolem krku a černé hedvábné punčochy. Vztáhla k němu ruce.

Za zrcadlem nad postelí seděli dva kameramani ze SMĚŘŠ namačkani v pozorovatelské kabině a jako už mnozí majitelovi přátelé před nimi tu s otevřenými ústy sledovali dění v novomanželském pokoji hotelu Kristal Palas. Kamery za tichého vrčení chladně snímaly vášnivé arabesky, v nekonečných obměnách vytvářené dvěma těly, a oba muži přerývané oddechovali vzrušením a pot jim stékal z vykulených obličejů za límce laciných košil.

KAPITOLA 21 ORIENT EXPRESS

Tyhle úžasné vlaky jezdí dnes už po celé Evropě, ale třikrát týdně stále vyjíždí na čtrnáct set mil dlouhou cestu původní Orient Express na trati mezi Istanbulem a Paříží.

Pod obloukovými lampami funěla jako drak umírající na astma dlouhá německá lokomotiva. Každé zafunění vypadalo jako poslední. Z potrubí mezi vagony unikaly chuchvalce páry a rychle se rozplývaly v horkém srpnovém vzduchu. Orient Express byl jediný živoucí vlak v ošklivé, architektonicky laciné boudě istanbulského hlavního nádraží. Vlaky stojící na ostatních kolejích byly bez lokomotivy a bez dozoru - čekaly na zítřek. Jen nástupiště u třetí koleje žilo tragickou poetikou odjezdu.

Nápis na masivní bronzové tabulce na tmavomodrém vagonu oznamoval COMPAGNIE INTERNATIONALE DES WAGON-LITS ET DES GRANDS EXPRESS EUROPÉENS. Nad ním byla bílá plechová cedule s černým nápisem ORIENT EXPRESS a jmény měst ve třech řádcích:

ISTANBUL THESSALONIKI BEOGRAD VENEZIA MILAN LAUSANNE PARIS

James Bond bezvýrazně zíral na jednu z nejromantičtějších cedulí světa. Pak se už asi podesáté podíval na hodinky a vrátil se pohledem k ceduli. Všechna jména měst byla napsána původním pravopisem, až na MILAN. Proč ne MILANO? Bond vytáhl kapesník a otřel si obličej. Kde ta holka vězí? Chytili ji snad? Nebo si to rozmyslela? Nebyl na

ni v noci, nebo spíše ráno v té velké posteli příliš drsný?

8.55. Tiché funění lokomotivy ustalo. Ozvalo se zasyčení, jak tlaková pojistka povypustila páru. Přes dav lidí viděl Bond asi sto yardů od sebe přednostu stanice, jak zdvihá ruku k strojvůdci a topiči, pomalu prochází odzadu podél vlaku a zavírá dveře vagónů třetí třídy. Cestující, převážně řeční rolníci, kteří byli na víkendové návštěvě u příbuzných v Turecku, stáhli okna a pokřikovali na usmávající se dav pod sebou.

Za obloukovými světly bylo v půlkruhovitém výjezdu z nádraží vidět namodralou hvězdnatou noc, do níž zářilo červené světlo, které se teď změnilo v zelené.

Přednosta stanice se blížil k Bondovi. Průvodčí lůžkového vozu v hnědé uniformě poklepal Bondovi na rameno. „En voiture, s'il vous plait.“ Dva na pohled bohatí Turci políbili na rozloučenou své milenky - na manželky byly příliš hezké - vychrlili na ně několik úsměvných příkazů a přes kovové stupátko vystoupili po dvou vysokých schodech do vagónu. Průvodčí se netrpělivě podíval na vysokého Angličana, pak vzal kovové stupátko a sám si nastoupil.

Přednosta stanice postupoval podél vlaku. Ještě dva vagony první a druhé třídy, než se dostane ke služebnímu vozu a zdvihne špinavý zelený praporek.

Bond neviděl nikoho, kdo by spěchal po nástupišti k vlaku. Na velkých osvětlených hodinách u stropu nádražní haly poskočila velká ručička o palec a oznámila devátou hodinu.

Nad Bondovou hlavou se hlučně otevřelo okno. Podíval se nahoru. Okamžitě ho napadlo, že ten černý závoj je příliš řídký, takže úmysl zakryt ta nádherná ústa a vzrušené modré oči se zcela míjí účinkem.

„Rychle.“ Vlak se dal do pohybu. Bond se chytil kovového zábradlí a vyhoupl se na schůdek. Průvodčí mu stále přidržoval otevřené dveře a Bond jimi beze spěchu vešel.

„Madam se opozdila,“ poznamenal průvodčí. „Přišla chodbičkou. Zřejmě nastoupila do posledního vagónu a prošla až sem.“

Bond došel chodbičkou po koberci k prostřednímu kupé. Na bílé kosočtverečné tabulce byla černá sedmička nad černou osmičkou. Dveře byly otevřené. Bond vešel a zavřel je za sebou. Dívka už si sundala závoj i černý slaměný klobouk. Seděla v rohu u okna. Dlouhý elegantní sobolík kožich měla rozevřený, takže bylo vidět nebarvené šantungové šaty, plisovanou sukni a medové nylonky. Boty i pásek byly z černé krokodýlí kůže.

„Tys mi nevěřil, Jamesi,“ řekla poklidně.

Bond se usadil vedle ní. „Táňo,“ řekl, „kdyby tu bylo trochu víc místa, tak si tě ohnu přes koleno a nařežu ti. Málem jsem z tebe dostal infarkt. Co se stalo?“

„Nic,“ odpověděla Taťána nevinně. „Co by se mělo stát? Řekla jsem, že tu budu, a taky tu jsem. Tys mi prostě nevěřil. A protože tě určitě zajímá víc mé věno než já sama, podívej se tamhle.“

Bond lhostejně vzhédl. Vedle jeho kufru ležely dva menší kufříky. Vzal ji za ruku. „Díky Bohu, že se ti nic nestalo,“ řekl. Přesvědčilo ji něco v jeho očích, snad provinilý záblesk, který ho usvědčil, že myslí víc na ni než na ten přístroj.

Podržela jeho ruku v dlaních a zabořila se do rohu.

Vlak skřipavě objížděl Seraglio. Maják osvětloval střechy smutných chatrčí podél trati. Bond volnou rukou vytáhl cigaretu a zapálil si. Uvědomil si, že za chvíli pojedou kolem plakátové stěny, u níž žil ještě před necelými čtyřiceti hodinami Krilencu. Znovu se mu podrobně vybavila celá scéna. Osvětlená křižovatka, dva muži ve stínu, temný obrys vystupující z purpurových úst.

Dívka něžně pozorovala jeho tvář. Na co ten muž myslí? Co se děje za těma chladnýma šedomodráma očima, které někdy změknou a jindy, jako minulou noc, než ji vyhořel vášní v náručí, ztvrdnou jako diamanty? Teď je měl zastřené myšlenkami. Bála se snad o ně o oba? O jejich bezpečnost? Kdyby mu tak jen mohla říct, že není čeho se bát, že on je pouhým zprostředkovatelem její cesty do Anglie - spolu s těžkým kufříkem, který jí večer dal šéfredident. „Tohle je váš pas do Anglie,“ řekl vesele. „Podívejte se.“ Otevřel kufřík. „Zbrusu nový Spektor. Postarejte se o to, aby kufřík zůstal celou dobu zavřený a aby neopustil kupé, dokud nebudete v Paříži. Ten Angličan by vám ho mohl vzít a zbavit se vás. Jde jim o ten přístroj. Nenechte si ho vzít, jinak porušíte služební povinnosti. Rozumíte?“

Z modré tmy za oknem se vynořil hradlařský domek. Taťána sledovala Bonda, jak vstává, otvírá okno a vyklání se ven. Byl tak blízko. Pohnula kolenem a dotkla se ho. Znovu se jí zmocnil pocit něžné vášně, který ji pronásledoval od minulé noci, kdy ho uviděla nahého zatahovat závěsy v okně hotelového pokoje. Byl rozčuchaný a v obličejí bledém měsíčním světlem měl soustředěný výraz. A pak to mimořádné splnutí pohledů i těl, ten náhle vzplanuvší plamen vášně - vášně mezi dvěma tajnými agenty, vyslanými ze dvou velice vzdálených nepřátelských táborů, protivníků, z nichž se na rozkaz jejich vlád stali milenci.

Taťána natáhla ruku a zatahala Bonda za sako. Bond vytáhl okno, otočil se a usmál se na ni. Pak se jí zahleděl do očí, sklonil se, položil jí ruce na kožich nad řadry a vášnivě ji políbil. Taťána se opřela a strhla ho na sebe.

V tu chvíli se ozvalo dvojí tiché klepnutí na dveře. Bond vstal, vytáhl kapesník a otřel si ústa od rtěnky. „To bude můj přítel Kerim,“ řekl. „Musím si s ním promluvit. Řeknu průvodčímu, ať nám rozestele. Zůstaň tu s ním. Nezdřím se dlouho. Budu hned za dveřmi.“ Sklonil se, pohládl ji po ruce a sklouzl pohledem od udivených očí k smutně pootevřeným rtům. „Budeme na sebe mít celou noc. Nejdřív se musím postarat o to, abys byla v bezpečí.“ Odemkl dveře a vyklouzl ven.

Chodbičku přehrazovala obrovská postava Darka Kerima. Opíral se o mosazné zábradlí, kouřil a zamyšleně vyhlížel z okna na Marmarské moře, které se jim vzdalovalo, jak vlak mířil od pobřeží do vnitrozemí a dál na sever. Bond si stoupl k zábradlí vedle něj. Kerim uviděl jeho tvář v okně. „Nemám moc dobrou zprávu,“ řekl tiše. „Ve vlaku jsou tři.“

„Mhm.“ Bonda zamrazilo v zádech.

„Jsou to ti tři cizinci, které jsme viděli v té zasedačce. Zjevně jdou po tobě a po té dívce.“ Kerim prudce odvrátil pohled.

„Takže to bude dvojité agentka. Nebo ne?“

Bond zůstal klidný. Tak Táňa je návnada. Ale to snad není možné, tohle nemohla nahrát. A co ten šifrovací přístroj?

Třeba v tom kufříku vůbec není. „Počkej chvilku,“ řekl, otočil se a tiše zaklepal na dveře kupé. Slyšel, jak odmyká a uvolňuje řetěz. Vešel a zavřel za sebou. Dívka vypadala překvapeně. Myslela si, že přišel průvodčí, aby jim rozestlal. Zářivě se usmála. „Už jsi skončil?“

„Posaď se, Taťáno. Musíme si promluvit.“

Vycítila jeho chlad a její úsměv se vytratil. Poslušně se posadila a složila ruce do klína.

Bond stál nad ní a přemýšlel, jestli se tváří provinile nebo vystrašeně. Ne, je jen překvapená a snaží se tvářit stejně klidně jako on. „Tak poslouchej, Taťáno,“ řekl vážně, „něco se stalo. Musím se podívat do toho kufříku a přesvědčit se, jestli tam ten přístroj skutečně je.“

„Klidně ho sundej a podívej se do něj,“ řekla lhostejně. Pozorovala své ruce v klíně. Tak teď to přijde. Přesně jak říkal šéfredigent. Vezmou si ten přístroj a zbaví se jí. Možná ji vyhodí z vlaku. Panebože! Tenhle člověk je toho schopen.

Bond sejmul z police těžký kufřík a položil ho na sedadlo. Otevřel ho a nahlédl dovnitř. Ano, byl v něm šedě nalakovaný kovový přístroj s třemi řadami kláves. Vypadal skoro jako psací stroj. Ukázal jí otevřený kufřík. „Je to Spektor?“

Lhostejně se podívala dovnitř. „Ano.“

Bond zapnul kufřík a dal ho zpátky nahoru k ostatním zavazadlům. Pak se posadil vedle Taťány. „Ve vlaku jsou tři chlapi z MGB. Víme, že jsou to ti tři, kteří v pondělí přijeli do vaší centrály. Co tady dělají, Taťáno?“ Bond mluvil tiše a bedlivě ji pozoroval.

Podívala se na něj. V očích měla slzy. Byly to slzy nalezeného dítěte? Ale vůbec se netvářila provinile. Spíš jako by se něčeho bála. Zdvihla ruku, ale vzápětí ji nechala klesnout. „Nevyhodíš mě z vlaku, když teď máš ten přístroj, že ne?“

„Jistěže ne,“ řekl Bond netrpělivě. „Nebud' hloupá. Musíme ale zjistit, co tu ti chlapi chtějí. O co tu jde? Věděla jsi, že budou ve vlaku?“ Snažil se jí něco vyčíst z obličeje, ale viděl v něm jen výraz obrovské úlevy. Nebo ještě něco?

Vypočítavost? Obezřetnost? Ano, něco před ním skrývala. Ale co?

Zdálo se, že se k něčemu odhodlala. Prudce si přejela hřbetem ruky přes oči a položila mu ruku na koleno. Pak se mu zahleděla do očí, aby ji uvrhl.

„Jamesi,“ řekla. „Nevěděla jsem, že budou ve vlaku. Dozvěděla jsem se, že dneska odjíždějí do Německa. Myslela jsem, že poletí. To je všechno, co ti k tomu můžu říct. Dokud nedorazíme do Anglie, kde budu z dosahu našich lidí, nesmíš se mě už na nic ptát. Udělala jsem to, co jsem slíbila. Jsem tady i s tím přístrojem. Věř mi. Neboj se o nás. Jsem si jistá, že ti lidé nám nechtějí ublížit. Naprosto jistá. Věř mi.“ (Taťánu napadlo, jestli si je skutečně tak jistá. Řekla jí ta Klebbová celou pravdu? Ale ona přece taky musí věřit - věřit v rozkazy, které dostala. Ti muži mají zřejmě dohlédnout na to, aby někde nevystoupila. Nemůžou být nebezpeční. Až dojedou do Londýna, Bond ji ukryje před SMÉRS a ona mu řekne všechno, co bude chtít vědět. K tomu už se rozhodla. Ale Bůh ví, co by se stalo, kdyby Je zradila teď. V tom případě by určitě dostali ji i jeho. To věděla. Tím se nikdy netajili. A rozhodně neznají slitování. Dokud bude hrát svou roli, nic se jim nestane.) Taťána se snažila z Bondova výrazu vyčíst, že jí věří.

Bond pokrčil rameny a vstal. „Nevím, co si o tom mám myslet, Taťáno,“ řekl. „Něco přede mnou skrýváš a zřejmě si vůbec nejseš vědoma toho, jak je to důležité. A taky máš zřejmě pocit bezpečí. Třeba je oprávněný. Ti tři muži opravdu můžou být ve vlaku náhodou. Musím se poradit s Kerimem, co dělat. Netrap se, postaráme se o tebe. Ale musíme být hodně opatrní.“

Bond se rozhlédl kolem sebe a zkusil spojovací dveře s vedlejší kupé. Byly zamčené. Rozhodl se, že je zajistí klímem, jen co odejde průvodčí. Totéž udělá s dveřmi do chodbičky. A bude muset zůstat vzhůru. Takové to budou líbanky.

Bond se v duchu trpce usmál a zazvonil na průvodčího. Taťána ho úzkostně pozorovala. „Nedělej si starosti, Táno,“ uklidňoval ji. „Vůbec s ničím. Až odejde průvodčí, jdi si lehnout. Neotvírej dveře, pokud si nebudeš jistá, že jsem to já. Budu celou noc hlídat. Zítřka to už možná bude snadnější. Něco s Kerimem vymyslíme. On je vážně dobrý.“

Zaklepal průvodčí. Bond ho pustil dovnitř a vyšel na chodbičku. Kerim se stále díval z okna. Vlak nabral rychlost a řítit se nocí. Jeho teskné houkání se odráželo od stěn hloubeného průkopu, na nichž mihotavě tančila okna vagónů. Kerim se ani nepohnul, ale jeho oči v zrcadle okna byly ostražité.

Bond mu řekl o rozhovoru s Tánou. Nebylo snadné mu vysvětlit, proč té dívce tak důvěřuje. Když se mu snažil popsat, co viděl v jejích očích a co mu říká intuice, viděl ve skle, jak se Kerim uculuje.

Nakonec však odevzdaně vzdychl. „Jamesi,“ řekl, „ty tady velíš. Tohle je především tvoje práce. Už jsme se o tom dneska bavili - o nebezpečí cesty vlakem, o možnosti dopravit přístroj domů v diplomatickém zavazadle, o poctivých úmyslech té dívky. Je téměř jisté, že se ti bezpodmínečně vzdala. Ale zároveň připouštíš, že si tě získala. Alespoň do jisté míry. A ty ses rozhodl jí důvěřovat. M ráno říkal, že tvé rozhodnutí respektuje. Nechal to na tobě. Jenže to nevěděl, že nás budou doprovázet tři chlapi z MGB. To jsme ostatně nevěděli ani my. A myslím si, že to změnilo naše stanoviska, ne?“

„Ano.“

„Takže nám zbývá jediné - ty chlapy vyřadit. Dostat je z vlaku. Bůh ví, proč jsou tady. Nevěřím na náhody o nic víc než ty. Jedno je ale jisté. S těmi chlapy cestovat nebudeme, ne?“

„Jistěže ne.“

„Takže to nech na mně. Aspoň pro dnešek. Jsme stále v mé zemi, kde mám určité pravomoci. A taky spoustu peněz. Nemůžu si dovolit je zabít. Vlak by nabral zpoždění. Ty s tou dívkou byste do toho mohli být zataženi. Ale já už to nějak zařídím. Dva z nich mají lůžka - ten nejstarší s knírem a tou malou dýmku hned vedle vás, na šestce,“ ukázal hlavou za sebe. „Cestuje na německý pas jako Melchior Benz, obchodník. Ten snědý Armén je na dvanáctce. Má také německý pas - Kurt Goldfarb, stavební inženýr. Mají jízdenky až do Paříže.“

Viděl jsem jejich doklady. Mám policejní průkaz. Průvodčí nedělal potíže. Má ve svém kupé všechny jízdenky i pasy.

Ten třetí chlap, s tím nežitem na zátylku, má boláky i na obličeji. Vypadá jako zvíře. Jeho pas jsem neviděl. Cestuje první

třídou, v kupé hned vedle mého. Až na hranice nemusí pas odevzdat. Ale odevzdal mi svou jízdenku.“ Kerim vytáhl kouzelnickým gestem z kapsy saka žlutou jízdenku první třídy, zastrčil ji zpátky a hrdě se usmál.

„Jak jsi to dokázal?“

Kerim se uchechtl. „Než se ten pitomec uložil na noc, zašel si na záchod. Stál jsem na chodbě a zničehonic jsem si vzpomněl, jak jsme kradli lístky na vlak, když jsme byli kluci. Chvilí jsem ho tam nechal a pak jsem šel, zabušil na dveře a zalomcoval klikou. ‚Kontrola jízdenek,‘ řekl jsem hlasitě. ‚Vaši jízdenku, prosím!‘ Mluvil jsem francouzsky a opakoval jsem to německy. Něco tam vevnitř zamumlal a mně bylo jasné, že se pokusí otevřít dveře. Pevně jsem je přidržel, aby si myslel, že se zablokovaly. ‚Nenechte se vyrušovat, monsieur,‘ řekl jsem zdvořile. ‚Podstrčte jízdenku pode dveřmi.‘ Ještě chvíli se snažil lomcovat klikou. Slyšel jsem, jak funí. Pak byl chvíli klid a nakonec se pode dveřmi objevil ten lístek.

‚Merci, monsieur,‘ povídám zdvořile. Sebral jsem lístek a odešel s ním do vedlejšího vagonu.“ Kerim povzneseně mávl rukou. „Ten blbeček si teď klidně spí. Myslí si, že na hranicích dostane jízdenku zpátky. Jenže to se mylí. Z té už bude jenom popel, který vítr roznese do všech stran,“ ukázal Kerim do tmy za oknem. „Dohlédnu na to, aby ho vysadili z vlaku bez ohledu na to, kolik má peněz. Bude mu řečeno, že se celý případ musí důkladně prošetřit a jeho tvrzení ověřit u cestovní kanceláře, kde jízdenku koupil. Bude moct pokračovat dalším vlakem.“

Bond se usmál, když si představil Kerima, jak si opakuje svůj klukovský figl. „Ty jsi číslo, Darko. A co ti druzí dva?“

Darko Kerim pokrčil mohutnými rameny. „Něco už mě napadne,“ řekl sebevědomě. „Rus se dá nacytat jedine tak, že z něj člověk udělá pitomce. Ztrapní ho a vysměje se mu. Tohle Rus nesnáší. Nějak ty chlapy znemožníme. Pak už necháme na MGB, aby je potrestalo za nesplnění povinnosti. Nepochybně je zastřelí jejich vlastní lidé.“

Zatímco mluvili, z kupé číslo sedm vyšel průvodčí. Kerim se obrátil k Bondovi a položil mu ruku na rameno. „Žádný strach, Jamesi,“ řekl vesele. „My jim zatopíme. Vrať se ke své dívce. Uvidíme se ráno. Dneska toho moc nenaspíme, ale to se nedá nic dělat. Každý den je jiný. Zítra to možná dospíme.“

Bond pozoroval obrovskou postavu, jak lehce prochází uličkou, a uvědomil si, že i přes houpání vlaku se Kerimova ramena nikdy nedotknou stěn vozu. Ten drsný a veselý profesionální špión se mu líbil čím dál víc.

Kerim zmizel v kupé průvodčího. Bond se otočil a jemně zaklepal na dveře číslo sedm.

KAPITOLA 2 ZA TURECKÝMI HRANICEMI

Vlak burácel nocí. Bond pozoroval ubíhající měsícem ozářenou krajinu a snažil se neusnout.

Okolní zvuky ke spánku přímo vybízely - kovový klapot kol, uspávající svist stříbrných telegrafních drátů, občasný zádumčivý hvizd parní pišťaly, ospalé řinčení spřáhel, ukolébávající vrzání dřevěných stěn malého kupé. I to fialové noční světlo nade dveřmi jako by mu našeptávalo: „Dávám na tebe pozor; dokud svítím, nemůže se ti nic stát. Zavři oči a spi, spi.“

Do klína mu sálalo teplo dívčiny hlavy. Bylo by tak snadné vklouznout k ní pod pokrývku, zezadu se k ní přitisknout, zabořit obličej do jejích vlasů.

Bond sevřel víčka a znovu je otevřel. Opatrně se podíval na hodinky. Čtyři hodiny. Ještě hodinu na turecké hranice. Třeba si bude moct zdřímnout ve dne. Zaklíní dveře a dá jí pistoli, aby ho hlídala.

Podíval se na její krásný profil. Jak nevinně vypadala, ta dívka z sovětské tajné služby - dlouhé řasy položené na oblých tvářích, pootevřené rty, zbloudilý pramen vlasů spadlý do čela, pomalý pravidelný tep na obnaženém krku. Pocítil nával něhy a touhu vzít ji do náručí a pevně ji k sobě přitisknout, vzbudit ji ze sna, políbit ji, ujistit ji, že je v bezpečí, a pozorovat, jak znovu šťastně usíná.

Trvala na tom, že bude spát s hlavou na jeho klíně. „Neusnula bych, kdybych tě necítila,“ řekla mu, když se ukládala ke spánku, „musím celou dobu vědět, že jsi tu. Bylo by hrozné vzbudit se tu bez tebe. Prosím, Jamesi, nech mě u sebe, prosím.“

Bond si svlékl sako a kravatu a usadil se do rohu. Nohu si položil na kufr a berettu zasunul pod polštář na dosah ruky. Taťána to nijak nekomentovala. Svlékla si všechno kromě černé sametové stuhy a s předstíranou nevinností vlezla do postele a stočila se do klubíčka. Když k němu natáhla ruce, Bond si ji přitáhl za vlasy a dlouze ji políbil. Pak jí řekl, ať už spí, opřel se a trpělivě čekal, až odezní vzrušení. Dívka něco ospale zamumlala a uložila se mu do klína.

Bond se soustředil na to, co je čeká. Brzy budou na turecko-řeckých hranicích. Ale bude to v Řecku snadnější? Řecko a Anglie neměly nejlepší vztahy. A co v Jugoslávii? Na které straně vůbec stojí Tito? Zřejmě na obou. A ti chlapi z MGB bez ohledu na své skutečné poslání brzy zjistí, že Bond s Taťánou cestují stejným vlakem, pokud už to nevědí. Nepochybně to z nějaké zastávky zatelefonují do Istanbulu a ráno Rusové zjistí, že jim zmizel Spektor. Co pak? Spěšná zpráva na ruské velvyslanectví do Athén nebo Bělehradu? Zajistí dívku ve vlaku jako zlodějkou? Není to všechno příliš jednoduché? A kdyby to bylo trochu složitější - kdyby tohle všechno bylo součástí nějakého ďábelského ruského plánu - dokázal by uniknout? Podařilo by se mu vystoupit s dívkou na nějaké zapadlé stanici na druhou stranu vlaku, sehnat auto a z nejbližšího letiště odletět do Londýna?

Za oknem se nad vrcholky stromů a skal začalo modrat úsvitem. Bond se podíval na hodinky. Pět. Za chvíli budou v Uzunkopru. Co se mezitím odehrálo ve vlaku? Podařilo se něco Kerimovi?

Bond se uvolněně opřel. V podstatě je to jednoduché. Jestliže se jim podaří rychle se zbavit těch chlapů z MGB, budou pokračovat v cestě podle původního plánu. Když se jim to nepodaří, Bond s dívkou a přístrojem vystoupí někde v Řecku a pokusí se dostat do Londýna jinou cestou. Víc by se mu ale líbila první možnost, pokud se jejich vyhlídky jen trochu zlepší. S Kerimem vždycky něco vymyslí, a kromě toho Kerim zajistil, že v Bělehradě k nim přistoupí jeho člověk. A nakonec se vždycky mohou obrátit na velvyslanectví.

Bond probíral všechny možnosti a musel si chladně přiznat, že už by si přál tu hru ukončit a dozvědět se, co za tím vším vězí. Chtěl ty chlapy dostat, vyřešit tu záhadu. M mu nechal volnou ruku. Dívku i přístroj má po ruce, tak proč

panikařit? Je vůbec nějaký důvod k panice? Bylo by nesmyslné utéct z jedné pasti a naběhnout si do druhé.

Vlak dlouze zahvízdal a začal zpomalovat.

Nastává první kolo. Jestli Kerim neuspěl, jestli ti tři zůstanou ve vlaku...

Míjeli supějící nákladní vlak. Orient Express kodrcavě přešel výhybku a se skřípěním spřáhel odbočil z hlavní trati. Bond uviděl z okna čtvero kolejí zarostlých trávou. Dlouhé nástupiště bylo liduprázdné. Někde zakokrhá kohout. Jeli krokem. Nakonec se ozval vzdech hydraulických brzd a vlak s pronikavým zasyčením páry zastavil. Dívka se zavrtěla ze spánku. Bond jí jemně položil hlavu na polštář a vyklouzl z kupé.

Bylo to typické balkánské nádraží - několik strohých kamenných budov, prašné nevyvýšené nástupiště, které při vystupování z vlaku vyžadovalo hodně dlouhý poslední krok, pár zobajících slepic a pár špinavých neoholených nádražáků, kteří nečinně postávali a ani se nesnažili vypadat důležitě. U levnější poloviny vlaku čekal na celní a pasové odbavení hlučný dav rolníků s ranci a proutěnými košíky.

Proti Bondovi přes nástupiště byly v nádražní budově zavřené dveře s označením POLIS. Zdálo se mu, že špinavým oknem vedle dveří zahlédl Kerima.

„Passeports. Douanes!“

Do chodbičky vešel jeden civilista a dva policisté v tmavozelených uniformách s pistolemi v pouzdrech na černých opascích. Před nimi šel průvodčí lůžkového vozu a klepal na dveře. Před kupé číslo dvanáct pronesl průvodčí rozhorlený projev v turečtině a mával při tom vějířem jízdenek a pasů. Když skončil, civilista pokývl směrem ke dveřím kupé, rázně zaklepal, a když se dveře otevřely, vešel dovnitř. Dva policisté zůstali stát na stráži u dveří.

Bond proklouzl chodbičkou co nejbliž. Muži v kupé se o něčem dohadovali špatnou němčinou. Jeden hlas byl chladný, druhý vylekaný. Pas a jízdenka pana Kurta Goldfarba chyběly. Odnesl si je snad ze služebního kupé? To jistě ne.

Skutečně je předal průvodčímu? Přírozně. Pak tedy šlo o nějakou nešťastnou náhodu; která se musí vyšetřit. Německé vyslanectví v Istanbulu nepochybně uvede věci na pravou míru (tomu se Bond musel usmát). Za daných okolností však Hen Goldfarb bohužel nemůže pokračovat v cestě, ale do zítřka se vše jistě vysvětlí. Kdyby se laskavě oblékl, zavazadla mu budou přenesena do čekárny.

Nešťastník vyběhl do uličky. Byl to ten nejmladší z trojice mužů z MGB, onen snědý Armén. Měl obličej sinalý strachy, byl rozčuchaný a oblečený jen do kalhot od pyžama. Jeho zoufalý spěch chodbičkou však nepůsobil komicky. Protáhl se kolem Bonda a přede dveřmi kupé číslo šest se zastavil, aby si vydechl a uklidnil se. Pak napjatě zaklepal. Dveře se pootevřely na délku řetězu a Bond zahlédl nos a část kníru. Pak se řetěz uvolnil a Goldfarb vešel do kupé. V nastalém tichu zkontroloval civilista doklady dvou postarších Francouzů v kupé devět a deset a přešel k Bondovi.

Nedbale nahlédl do Bondova pasu, zaklapl ho a podal průvodčímu. „Vy cestujete s panem Kerimem?“ zeptal se francouzsky s nepřítomným pohledem.

„Ano.“

„merci, monsieur. Bon voyage.“ Muž zasalutoval, zabušil na kupé číslo šest a vešel.

O pět minut později se dveře rozlétly a civilista důležitě vykráčel ven. Pokynul hlavou oběma policistům a něco jim úsečně řekl turecky. Pak se obrátil zpět do kupé. „Jste zatčen, Mein Herr. Pokus o podplácení je v Turecku vážným zločinem.“ Goldfarb začal něco blekotat německy, ale jeho nadřizený ho přerušil jedinou úsečnou ruskou větou. Goldfarb s pohledem šilence vyšel z kupé a nepřítomně zamířil k číslu dvanáct. Jeden policista na něj čekal přede dveřmi.

„A teď vaše doklady, Mein Herr. Pojd'te prosím blíž. Musím si vás porovnat s fotografií.“ Civilista si přidržel zelený německý pas proti světlu. „Ještě blíž, prosím.“

Muž, který si říkal Benz, vztekle poslechl a vyšel z kupé v lesklém modrém hedvábném županu. Jeho nelítostné oči spočinuly na okamžik přezíravě na Bondovi.

Civilista zaklapl pas a podal ho průvodčímu. „Vaše doklady jsou v pořádku, Mein Herr. A teď, když dovolíte, zavazadla.“ Vešel do kupé, následován druhým policistou. Muž z MGB ukázal Bondovi modrá záda a sledoval prohlídku.

Bond si všiml boule v levém podpaží županu a rýsujícího se opasku. Napadlo ho, jestli na to nemá civilistu upozornit, ale nakonec se rozhodl mlčet, aby nebyl do celé záležitosti zatažen jako svědek.

Prohlídka skončila. Civilista chladně zasalutoval a odešel. Muž z MGB se vrátil do svého kupé a práskl za sebou dveřmi.

Škoda, pomyslel si Bond. Jeden jim unikl.

Vrátil se k oknu. Ze dveří označených nápisem POLIS zrovna vyváděli tlustého muže s diplomatem na hlavě a zaníceným nežitem na zátylku. Na konci chodbičky klaply venkovní dveře. Z vlaku vystoupil Goldfarb provázený dvěma policisty. Se skloněnou hlavou prošel po prašném nástupišti a zmizel ve dveřích, z nichž před okamžikem vyšel jeho kolega.

Lokomotiva pronikavě zahoukala, aby důrazně oznámila nástup řeckého stroje. Dveře lůžkového vagónu se s klapnutím zavřely. Civilista a druhý policista odcházeli k nádražní budově. Výpravčí na konci vlaku se podíval na hodinky a zdvihl praporek. Vlak sebou trhl, lokomotiva postupně zrychlila dech a vydala se na cestu s jeho první polovinou. Druhá polovina, již byla určena severní cestou přes Dragoman na bulharské hranici a dále za železnou oponu, zůstala stát u prašného nástupiště.

Bond stáhl okno a naposledy pohlédl na tureckou hranici, kde v holé místnosti nádražní budovy seděli dva muži, z nichž jeden byl v podstatě odsouzen k smrti. Tak to by byli dva, pomyslel si Bond. Dva ze tří. Situace už vypadala mnohem lépe.

Pozoroval vzdalující se špinavé nástupiště se slepicemi a černou postavičkou výpravčího, dokud vlak nepřešel přes výhybku na jedinou kolej hlavní trati. Přehlédl osklivou vyprahlou krajinu, na jejímž obzoru nad tureckými plány se

začínalo ukazovat zlatavé slunce. Začínal nádherný den.
Bond se ještě jednou nadýchl svěže chladného ranního vzduchu a vytáhl okno.
Rozhodl se, že zůstane ve vlaku a uvidí, co se bude dít.

KAPITOLA 23 ZA ŘECKÝMI HRANICEMI

Po horké kávě ve skromném bufetu v Pithionu (jídelní vůz měli přibrat až v poledne) a hladké kontrole řeckých celních a pasových úředníků složil průvodčí lůžka a vlak zamířil k Enezskému zálivu Egejského moře. Barevná krajina se koupala v slunci. Vzduch byl sušší. Lidé na malých nádražích i na polích byli hezčí. Všude zrály slunečnice, kukuřice, vinná réva a tabák. Jak řekl Darko, byli v jiném světě.

Bond se za pobavených pohledů Taťány umyl a oholil. Pochválila ho, že si nenaolejoval vlasy. „To je příšerný zvyk,“ řekla. „Prý to dělá spousta Evropanů. Nás v Rusku by to ani nenapadlo. Špiní to polštáře. Ale připadá mi divné, že vy na Západě nepoužíváte parfém. U nás je používají všichni.“

„My se myjeme,“ odušil Bond.

Do jejich vášnivých protestů se ozvalo zaklepání na dveře. Bond otevřel a Kerim vešel a uklonil se dívce.

„Úžasný domácí výjev,“ poznamenal vesele a složil mohutné tělo do kouta u dveří. „Takový hezký špiónský pár se jen tak nevidí.“ Taťána se na něj zamračila. „Na takové západní vtípky nejsem zvyklá,“ řekla chladně.

Kerimův smích byl odzbrojující. „Rychle si zvyknete. Angličané jsou velice vtipní. Považuji za zcela normální dělat si legraci úplně ze všeho. Já jsem se to taky naučil. Se smíchem jde všechno snadněji. A já se dneska ráno nasmál až až. Těm chudákům v Uzunkopru. Rád bych byl u toho, až bude policie telefonovat na německý konzulát v Istanbulu. Ty jejich padělané pasy jsou dost hrozné. Ono není těžké padělat pas, ale je téměř nemožné padělat také rodný list, aby vypadal věrohodně. Obávám se, že vaše dva soudruhy čeká truchlivý konec, paní Somersetová.“

„Jak jsi to udělal?“ utáhl si Bond kravatu.

„Peníze a známosti. Pět set dolarů průvodčímu. Delší pohovor s policií. Bylo štěstí, že se náš přítel pokusil je podplatit. Škoda, že se mi nepodařilo dostat toho mazaného Benze odvedle,“ ukázal na stěnu. „Tu fintu s pasem jsem nemohl udělat dvakrát. Budeme ho muset vyšachovat jinak. Ten s těmi nežity šel snadno. Neuměl německy a neměl jízdenku. No, to nám ten den hezky začal. První kolo jsme vyhráli, ale náš přítel z vedlejšího kupé bude opatrný. Ví, s kým má tu čest a s čím může počítat, ale možná je to tak lepší. Byla by to otrava, kdybyste se museli celou dobu skrývat. Takhle máme volnější pohyb - můžeme se dokonce společně naobědvat, pokud si s sebou ovšem vezmete rodinné klenoty. Musíme dávat pozor, jestli se z nějakého nádraží nepokusí zavolat, ale pochybuju, že by to zkoušel v Řecku. Zřejmě s tím počká až do Jugoslávie, jenže tam mám své lidi. Kdybychom potřebovali posily, můžeme je mít. Čeká nás velice zajímavá cesta. Jízda Orient Expressem je vždycky vzrušující.“ Kerim vstal a otevřel dveře. „A romantická,“ usmál se na Bondu s Taťánou. „Zastavím se pro vás na oběd. Řecká kuchyně je horší než turecká, ale i můj žaludek je ve službách královny.“

Bond vstal a zavřel za ním dveře. „Tvůj přítel je nekulturní! Takhle se o královně nežertuje,“ rozčilila se Taťána.

Bond si sedl vedle ní. „Táno,“ řekl trpělivě, „je to skvělý chlap a dobrý přítel. Pokud jde o mě, může si říkat, co chce. On na mě žárlí. Chtěl by mít dívku, jako jsi ty. Proto si z tebe utahuje. Je to takový jeho způsob flirtu. Mělo by ti to lichotit.“

„Myslíš?“ podívala se na něj velkým modrým očima. „Ale jak mohl mluvit o svém žaludku v souvislosti s hlavou státu? To byla urážka královny. V Rusku takové způsoby odsuzujeme.“

Ještě se hádali, když vlak zastavil na prosluněném nádraží v Alexandropolis. Vzduch se chvěl bzučením much. Bond vyšel na chodbičku a zahleděl se na lesklou hladinu moře, která téměř plynule přecházela do modré oblohy barvy řecké vlajky.

Při obědě měl Bond pod nohama těžký kufřík. Kerim se s dívkou rychle sprátelil. Benz se jídelnímu vozu vyhnul. Viděli ho, jak si na nástupišti kupuje u pojízdného stánku s občerstvením chlebičky a pivo. Kerim navrhl, aby ho přizvali jako čtvrtého do bridže. Na Bondu náhle padla únava a s ní i pocit, že si z téhle nebezpečné cesty dělají piknik. Taťána si všimla jeho zamlklosti. Vstala a řekla mu, že si musí odpočinout. Když vycházeli z jídelního vozu, slyšeli Kerima, jak si vesele objednává brandy a doutníky.

„A teď budeš spát ty,“ řekla Taťána přísně, když se vrátili do kupé. Zatáhla žaluzii a výhled na nekonečná vyprahlá pole kukuřice, tabáku a povadlých slunečnic zmizel. Z kupé se stala temná podzemní sluj. Bond zaklínal dveře a dal jí svou zbraň. Natáhl se, položil si hlavu do jejího klína a okamžitě usnul.

Dlouhý vlak se plazil severním Řeckem po úpatí Rodop. Projeli Xanthi, Drama a Serrai a ocitli se v Makedonské vysočině, kde se trat' stáčela k jihu na Soluň.

Za soumraku se Bond vzbudil v měkké kolébce jejího klína. Jako by na tu chvíli čekala, vzala mu Taťána hlavu do dlaní a podívala se mu do očí. „Důška,“ řekla naléhavě, „jak dlouho nám tohle vydrží?“

„Dlouho.“ Bond byl ještě příjemně ukolébán spánkem. „Ale jak dlouho?“

Bond se podíval do těch nádherných ustaraných očí a zaplašil spánek. Nedokázal dohlédnout za ty tři dny ve vlaku, které je ještě čekaly, nedovedl si představit příjezd do Londýna. Stále musel čelit skutečnosti, že ta dívka je nepřátelská agentka. Vyšetřovatelé z jeho Tajné služby a z ministerstev se na nějaké city nebudou ohlížet. I jiné zpravodajské služby bude zajímat, co by jim ta dívka mohla říct o mašinérii, pro kterou pracovala. Zřejmě už z Doveru ji odvezou do „Klece“, dobře střeženého soukromého domu poblíž Guildfordu, kde dostane útulný, ale dobře odposlouchávaný pokojík, kam za ní budou jeden po druhém chodit výkonní muži v civilu a klást jí různé otázky. O patro níže se budou otáčet cívky magnetofonu a její výpovědi budou přepisovány a zkoumány z hlediska utajených skutečností a přirozeně i rozporů. Možná jí nastrčí i udavačku - milou ruskou dívku, která s ní bude cítit a navrhopvat ji způsoby útěku, bude ji přemlouvat, aby se stala dvojitou agentkou, bude z ní lákat „neškodné“ informace o jejich rodičích. Tohle může trvat

týdny i měsíce. Bonda budou takticky držet stranou, dokud neziskají jistotu, že už jen on z ní může vytáhnout další tajné informace. A pak co? Změna jména, nabídka začít znovu v Kanadě, tisíc liber ročně z tajných fondů? A kde bude on, až Taťána vším tímhle projde? Možná na druhém konci světa. A i kdyby byl v Londýně, bude k němu po absolvování všech těch výsledků vůbec ještě něco cítit? Nakolik bude nenávidět Angličany nebo jimi pohrdat, až to bude mít za sebou? A nakonec, co zbyde z jeho vlastní vášně?

„Důška,“ opakovala Taťána netrpělivě. „Jak dlouho?“

„To záleží na nás. Bude se nám do toho plést moc lidí. Oddělí nás od sebe. Nebude to stále taková romantika, jako v tomhle malém kupé. Za pár dní z tohoto vlaku vystoupíme. Nebude to snadné. Bylo by ode mě nezodpovědné namlouvat ti něco jiného.“

Taťaně se rozjasnil pohled. „Máš pravdu,“ usmála se na něj. „Už se nebudu takhle hloupě vyptávat. Ale v tom případě nesmíme promarnit ani den.“ Nadzdvihla mu hlavu a lehla si vedle něj.

Když za hodinu nato Bond postával na chodbičce, náhle se vedle něj objevil Darko Kerim a důkladně si ho prohlédl.

„Neměl jsi tak dlouho spát,“ řekl potměšile. „Utekla ti historická krajina severního Řecka. A kromě toho je čas na premier service.“

„Myslíš jen na jídlo,“ pokáral ho Bond. „A co náš přítel?“ pokývl hlavou za sebe.

„Ani se nepohnul. Hlídá mi ho průvodčí. Ten chlap skončí jako nejbohatší průvodčí na lůžkových vozech. Dostal pět set dolarů za Goldfarbovy papíry a teď mu dávám sto dolarů denně,“ zasmál se Kerim. „Řekl jsem mu, že za služby Turecku dostane možná medaili. Myslí si, že jdeme po pašeráckém gangu. Tímhle vlakem se totiž pašuje turecké opium do Paříže. Nijak ho nepřekvapuje, že ho tak dobře platím, jen ho to těší. A co ty, zjistil jsi něco od tě tvé ruské princezny? Pořád ve mně něco hlodá. Je moc velký klid. Ti dva chlapi, kteří tam zůstali, mohli docela nevině cestovat do Berlína, jak říká Taťána. A Benz se možná drží v kupé jen proto, že se nás bojí. Cesta probíhá hladce. Ale přesto...“ zavrtěl Kerim hlavou. „Rusové jsou výborní šachisté. Když chtějí sehrát nějakou složitou partii, tak ji sehrají skvěle. Všechno mají do podrobnosti naplánované, dokážou předvídat každý soupeřův tah. Jsou prozíraví a vypočítaví. Mám pořád takový neodbytný pocit,“ zachmuřil se Kerim do okna, „že ty a já a ta dívka jsme jen pěšci na nějaké obrovské šachovnici - a že se zatím smíme pohybovat podle svého, protože Rusům nijak nepřekážíme v jejich hře.“

„Ale o co by jim mohlo jít?“ promluvil Bond ke svému odrazu v okenním skle. „Čeho chtějí dosáhnout? To jsou stále základní nezodpovězené otázky. Samozřejmě všichni cítíme nějaké spiknutí, ale Taťána vůbec nemusí vědět, jakou roli v něm hraje. Ví, že před námi něco tají, ale je to jen nějaké malé tajemství, které sama nepovažuje za důležité. Prý mi všechno řekne, až budeme v Londýně. Všechno? Co tím myslíš? Jen mě utvrzuje v tom, že jí musím věřit - podle ní nám žádné nebezpečí nehrozí. Musíš uznat, Darko,“ zapátral po souhlasu v Kerimových očích, „že se zatím chová přesně podle toho, co říká.“

Kerim se netvářil nijak nadšeně a mlčel.

Bond pokrčil rameny. „Přiznám se ti, že jsem se do ní zamiloval, ale neztratil jsem rozum, Darko. Hledal jsem nějakou stopu, rozpor, cokoli, co by nám pomohlo. Sám musíš vědět, co člověk dokáže říct, když padnou určité zábrany. A když padly, mluvila pravdu. V každém případě aspoň z devadesáti procent. Jsem přesvědčený, že podle ní na těch zbývajících deseti procentech nezáleží. Jestliže nás podvádí, je zároveň sama podváděna. Podle tvé šachové analogie by to bylo možné. Ale znovu se nám vrací otázka, o co tu vlastně jde. A jestli chceš něco vědět,“ dodal rozhodným hlasem „já chci v té partii pokračovat, dokud to nezjistím.“

Kerim se usmál Bondovu zarputilému výrazu a pak se zachechtal. „Být tebou, příteli, tak se v Soluni vypařím z vlaku s tím přístrojem, a jestli chceš, i s tou holkou, i když ta není tak důležitá. Odjel bych půjčeným autem do Athén a nejbližším letadlem odletěl do Londýna. Mě totiž k žádnému frajerství nevychovali.“ Z Kerimových slov zazněla ironie. „Tohle pro mě není hra, ale zaměstnání. U tebe je to něco jiného. Ty jsi hazardní hráč, stejně jako M. On totiž musí být hazardní hráč, když ti nechal volnou ruku. A taky by rád znal řešení téhle hádanky. No dobře, ale já chci hrát bezpečně a snažit se nenechat nic náhodě. Myslíš, že máme dobré vyhlídky, že všechno hraje v náš prospěch?“ Darko Kerim se obrátil čelem k Bondovi a do hlasu se mu vloudila naléhavost. „Poslyš, příteli,“ položil obrovskou ruku Bondovi na rameno, „představ si kulečnickový stůl. Normální zelený kulečnickový stůl. Šťouchl jsi do bílé koule, která se poklidně sune k červené. Díra je v jedné linii. Bílá nevyhnutelně trefí červenou a ta spadne do díry. To je zákon kulečnickového stolu, zákon kulečnickové herny. Ale někde venku mohl omdlít pilot letadla, které se řítí na hernu, chystá se vybuchnout plynové vedení nebo udeřit blesk. A herna se ti zřítí na hlavu i na kulečnickový stůl. A co se stane s tou bílou koulí, která nemohla minout červenou, a s tou červenou, která nemohla minout díru? Ta bílá nemohla minout podle všech zákonů kulečnickového stolu. Jenže tyhle zákony nejsou jediné, stejně jako zákony ovlivňující jízdu tohoto vlaku a tvé směřování na místo určení nejsou jedinými zákony téhle hry.“

Kerim se odmlčel a zlehčil svůj projev pokrčením rameny. „Ale tohle všechno ty víš, příteli,“ řekl omluvně. „A mně z těch mých řečí vyschlo v krku. Popožeň Taťanu a půjdeme se najíst. Ale dávej pozor na možná překvapení.“ Pokřikoval se. „Nekřičuju se přes srdce, ale přes žaludek, aby bylo jasné, jak je to pro mě důležité. Oba nás čekají překvapení. Cikán nás varoval a já teď jeho slova připomínám. Můžeme si hrát kulečnick, ale musíme dávat pozor i na to, co se děje mimo hernu.“ Poklepal si na nos. „To mi radí můj nos.“

Kerimovi rozhořčeně zakručelo v břiše, jako když se ozve telefon, na jehož druhém konci je někdo hodně rozčilený.

„Vidíš,“ řekl ustaraně, „co jsem ti říkal? Musíme se jít najíst.“

Večeři dojedli právě ve chvíli, kdy vlak vjížděl na moderní soluňské nádraží. Bond vzal kufřík se Spektorem a popřáli si dobrou noc. „Brzy nás vyruší,“ upozornil je Kerim. „V jednu hodinu budeme na hranicích. Řekové nebudou dělat potíže, ale Jugoslávci rádi každého vzbudí. Kdyby vás moc obtěžovali, pošlete pro mě. I v té jejich zemi znám pár jmen, o kterých se můžu zmínit. Mám druhé kupé ve vedlejší vagonu. Sedím v něm sám. Zítra se přestěhuju na dvanáctku do postele našeho přítele Goldfarba, ale prozatím je pro mě první třída tím nejvhodnějším stanovištěm.“

Vlak uháněl Vardarským údolím k jugoslávským hranicím. Bond neklidně podřimoval a Taťána mu opět spala s hlavou v klíně. Přemýšlel o tom, co řekl Darko. Uvažoval, jestli ho nepošle zpátky do Istanbulu, když se dostanou bezpečně do Bělehradu. Nechtěl ho vláčet přes celou Evropu za dobrodružstvím, které bylo mimo oblast jeho zájmů. Darko měl zřejmě pocit, že Bond se do té dívky příliš zamiloval a že ztratil obezřetnost. Bylo v tom zrůna pravdy. Určitě by bylo bezpečnější vystoupit z vlaku a zvolit jinou cestu domů. Bond si však přiznával, že nechce utéct ze hry, pokud se tu nějaká hra vůbec hrála. A pokud se nehrála, nechtěl oželeť tři dny s Taťánou. A M nechal rozhodnutí na něm. Jak říkal Darko, M je také zvídavý na vyřešení téhle hádanky, chce vědět, o co v tomhle tajemném spiknutí běží. Bond celý problém pustil z hlavy. Cesta probíhá hladce, takže proč panikařit?

Deset minut poté, co dorazili na řeckou pohraniční stanici Idomeni, ozvalo se naléhavé zaklepání. Taťána se vzbudila.

Bond jí opatrně položil hlavu na polštář, vstal a přiložil ucho ke dveřím. „Ano?“

„Le conducteur, monsieur. Došlo k nehodě. Váš přítel Kerim Bej.“

„Počkejte,“ vyštěkl Bond. Nacpal si berettu do pouzdra, oblékl si sako a rozrazil dveře.

„Co se stalo?“

Průvodčí měl v osvětlení chodby žlutý obličej. „Pojďte,“ vyzval Bonda a rozběhl se k vagónu první třídy.

V otevřených dveřích druhého kupé byli namačkáni další průvodčí a zírali dovnitř.

Průvodčí lůžkového vozu udělal Bondovi cestu. Bond se chytil rámu dveří a nahlédl dovnitř.

Pocítil mrazení u kořínků vlasů. Na pravém sedadle byli dva mrtví muži, strnulí v děsivém smrtelném zápasu. Celá scéna vypadala jako filmová fotografie.

Ten spodní byl Kerim. Kolena měl zdvižená v zoufalém úsilí vstát. Jilec dýky mu čněl z krku poblíž krční tepny. Hlavu měl zvrácenou dozadu a krví zalité oči prázdně zíraly do noci. Ústa byla zkroucená v úšklebku, po bradě stékal tenký pramínek krve.

Na něm leželo těžké tělo muže zvaného Benz, uvězněného Kerimovou levou rukou, která ho držela za krkem. Bond viděl cípek stalinského kníru a zčernalou tvář. Pravou rukou svíral Kerim rukojeť nože vnořeného do Benzových zad. Sako v okolí rány bylo zakrvácené.

Bond popustil uzdu představivosti. Připadalo mu, že se dívá na film. Darko spí, do jeho kupé tiše vchází muž, udělá dva rychlé kroky a zabodne mu dýku do krku. Umírající ve smrtelné křeči vymrští ruku, popadne útočníka za krkem a vrazí mu nůž pod páté žebro.

Takový nádherný chlap, který rozdával pohodu. A teď byl vyhaslý, neodvolatelně mrtvý.

Bond se rychle obrátil a odešel ze zorného pole muže, který pro něj zemřel.

Opatrně a neosobně začal odpovídat na otázky průvodčích.

KAPITOLA 24 MIMO NEBEZPEČÍ

Orient Express pomalu přisupěl do Bělehradu s půlhodinovým zpožděním ve tři hodiny odpoledne. Zde čekal šest hodin na svou druhou polovinu, která jela přes Bulharsko.

Bond se díval z okénka na davy cestujících a čekal, až na dveře zaklepe Kerimův agent. Taťána se choulila v sobolím kožichu vedle dveří, pozorovala Bonda a přemýšlela, jestli s ní zůstane.

Viděla všechno z okénka - vynášení dlouhých proutěných košů z vlaku, blesky policejních fotografů, gestikulujícího vlakvedoucího, který se snažil uspišit formality, i vysokou postavu Jamese Bonda, který k němu s tvrdým a chladným výrazem přišel a s tímž výrazem odešel.

Když se vrátil, posadil se a podíval se na ni. Kladl jí přímé, nešetné otázky. Zoufale se bránila a úporně trvala na své původní verzi, přesvědčena o tom, že kdyby mu teď například řekla o účasti SMĚŘŠ, ztratí ho navždy.

Teď tu seděla a bála se, bála se sítě, v níž sama uvízla, bála se, co všechno může být na pozadí těch lží, kterými ji nakrmili v Moskvě - a nejvíce se bála toho, že by mohla ztratit muže, který ji dal nový smysl života.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Bond vstal a otevřel. Do kupé vpadl svižně vyhlížející atlet. Měl Kerimovy modré oči, rozčuchané světlé vlasy a snědý obličej.

„Stefan Tempo k vašim službám,“ zakřenil se na oba. „Říkají mi Tempo. Kde je šéf?“

„Posaďte se,“ řekl Bond. Bylo mu jasné, že je to další Darkův syn. Muž si oba změřil pronikavým pohledem a opatrně se usadil mezi ně. Náhle vypadal vyčerpaně. V pohledu jeho bystrých očí byl strach a podezřívavost. Pravou rukou nenápadně sáhl do kapsy saka.

Když Bond domluvil, muž se postavil. Na nic se neptal. „Děkuji vám, pane,“ řekl jen. „Zajeli byste prosím se mnou do mého bytu? Musím toho hodně zařídit.“ Vyšel na chodbičku a zůstal stát otočený zády, s pohledem upřeným ven.

Když vyšla z kupé Taťána, bez ohlednutí vykročil. Bond s těžkým kufíkem a se svou aktovkou následoval dívku.

Vyšli přes nádraží. Začínalo mrholit. Pár otlučených taxiků na pozadí nudných moderních budov působilo sklíčovícím dojmem. Tempo jim otevřel zadní dveře kdysi luxusního, nyní omšelého vozu Morris Oxford, a sám se usadil za volant. Přes dláždění se dokodrcali na kluzký asfalt a asi čtvrt hodiny pokračovali v jízdě širokými prázdnými ulicemi. Potkali jen pár chodců a několik aut.

Zastavili uprostřed dlážděné vedlejší ulice. Prošli širokými dveřmi činžáku a po dvojích schodech se dostali k jeho bytu. Chodba páchla balkánsky - zatuchlým potem, cigaretovým kouřem a zelím. Tempo odemkl dveře dvoupokojového bytu s nepopsatelným nábytkem a těžkými červenými plyšovými závěsy, které byly roztažené a skýtalý výhled na temná okna protějšího domu. Na servírovacím stolku stálo několik neotevřených lahví, sklenic a talířů s ovocem a sušenkami - na uvítanou Darkovi a jeho přátelům.

Tempo neurčitě ukázal k nápojům. „Poslužte si, pane. Buďte tu s madam jako doma. Tamhle je koupelna. Určitě se oba budete chtít opláchnout. A teď mě prosím omluvte, musím si zavolat.“ Bylo vidět, že jen stěží udržuje kamenný výraz.

Rychle odešel do ložnice a zavřel za sebou dveře.

Následovaly dvě dlouhé hodiny, v nichž Bond zíral z okna na protější dům, občas vstal, prošel se po pokoji a zase se posadil. Taťána první hodinu předstírala, že si listuje v časopisech. Pak náhle odešla do koupelny a Bond slyšel, jak si napouští vodu do vany.

Asi v šest hodiny vyšel Tempo z ložnice a řekl Bondovi, že si musí odběhnout ven. „V kuchyni je jídlo. Vráťím se v osm a odvezu vás k vlaku. Chovejte se prosím jako doma.“ Aniž vyčkal Bondovy odpovědi, vyšel z bytu a tiše za sebou zavřel dveře. Bond slyšel jeho kroky na schodech, klapnutí vchodových dveří a zvuk startéru.

Odešel do ložnice a sedl si na postel. Zdvihl sluchátko, objednal si meziměstský hovor a dlouho mluvil německy.

Za půl hodiny uslyšel tichý hlas M.

Bond mluvil jako obchodní cestující, který podává zprávu řediteli společnosti Universal Export. Řekl, že jeho partner vážně onemocněl, a zeptal se na instrukce.

„Je to hodně vážné?“

„Ano, pane, velice.“

„A co ta druhá firma?“

„Jednali jsme se třemi jejími zástupci, pane. Jeden zřejmě onemocněl stejnou nemocí. Ostatním dvěma nebylo dobře už po cestě z Turecka. Vystoupili si v Uzunkopru, to je na hranicích.“

„Takže odstoupili od kontraktu?“

Bond v duchu viděl šéfa, jak se soustředěným výrazem zpracovává informace. Přemýšlel, jestli má v ruce dýmku, jestli se na stropě pomalu otáčí ventilátor, jestli hovor poslouchá také šéf operačního.

„Jaký navrhuje další postup?“ vyptával se dál M. „Zvolíte s manželkou jinou cestu domů?“

„To bych rád nechal na vás, pane. Manželka je zdravá a vzorek je v dobrém stavu. Nemyslím, že by se zkazil. Rád bych svou cestu dokončil, jinak tahle oblast zůstane neprobádaná a my nebudeme vědět, jaké jsou tu možnosti.“

„Chcete, abychom vám poslali některého kolegu?“

„Zřejmě to nebude nutné, pane, ale nechám to na vás.“

„Ještě to promyslím. Skutečně chcete tuhle obchodní cestu dokončit?“

Bond si představil, jak se šéfovi zvědavě blýská v očích, jak shodně s ním úporně touží tenhle problém vyřešit. „Ano, pane. Když už jsem v polovině cesty, bylo by škoda ji nedokončit.“

„Tak tedy dobře. Popřemýšlím o tom, jestli za vámi nevyšlu ještě jednoho cestáka.“ M se na chvíli odmlčel. „Ještě něco?“

„Ne, pane.“

„Tak tedy na shledanou.“

„Na shledanou, pane.“

Bond položil sluchátko, posadil se a zahleděl se na telefon. Náhle zalitoval, že přímo nepožádal o posily. Vstal z lůžka. Ještě že už brzy vypadnou z toho zatraceného Balkánu do Itálie. Pak do Švýcarska a Francie - mezi přátelské lidi, pryč od těch zlodějských zemí.

Ale co Taťána? Mohla za Kerimovu smrt? Bond se vrátil do obývacího pokoje, postavil se k oknu a přemýšlel o ní. Promítl si každý její výraz a každé její gesto od chvíle, kdy v hotelu Kristal Palas poprvé uslyšel její hlas. Ne, věděl, že z Kerimovy smrti ji vinit nemůže. Jako agentka toho moc nevěděla. Žádná dívka jejího věku by tu roli takhle nesehrála, aniž by se prozradila - pokud vůbec nějakou roli hrála. Kromě toho ji měl rád a věřil v její instinkt. Kerimovou smrtí se jen přiblížili rozuzlení. V tu chvíli si byl jistý, že Taťána je pouze nevědomou součástí tohoto spiknutí.

Došel ke koupelnovým dveřím a zaklepal. Když vyšla, objal ji a políbil. Přivinula se k němu. Stáli a vnímali živočišné teplo, které z nich sálalo a v němž se rozpouštěla mrazivá vzpomínka na Kerimovu smrt.

Taťána se odtrhla a podívala se Bondovi do očí. Natáhla ruku a odhrnula mu černý pramen vlasů z čela.

Celá zářila. „Jsem ráda, že ses mi vrátil, Jamesi,“ řekla a vzápětí věcně dodala: „A teď se musíme najíst a napít a začít nový život.“ Po slivovici, uzeném a broskvích se vrátil Tempo a odvezl je na nádraží k čekajícímu vlaku. Ve studeném osvětlení haly se s nimi rychle a chladně rozloučil a zmizel někam do svého tajemného světa.

Přesně v devět vyjela nová lokomotiva s vlakem na celonoční cestu údolím Sávy. Bond zašel do kupé průvodčího, aby mu zaplatil místo Kerima a prohlédl si pasy nových cestujících.

Věděl, jak rozpoznat falešný pas - podle rozmazaného písma, příliš ostrých razítek, zaschlého lepidla na okrajích fotografie, podle zeslabeného papíru v místech, kde padělatel měnil písmeno nebo číslo. Všech pět nových pasů - tři americké a dva švýcarské - však vypadalo nevinně. Švýcarské pasy, oblíbené u ruských padělatelů, patřily manželskému páru sedmdesátníkům, a tak je Bond odložil, vrátil se do kupé a připravil se na další noc s Taťáninou hlavou na klíně.

Projeli stanicemi Vincovci a Brod a planoucím úsvitem se blížili k osklivému panoramatu Záhřebu. Vlak zastavil mezi odstavenými zrezivělými lokomotivami zabavenými Němcům, které stály na travou a plevellem zarostlých vedlejších kolejích. Ještě když projížděli tím železným hřbitovem, Bond si stačil přečíst cedulku na jedné z nich - BERLINER MASCHINENBAU GMBH. Dlouhý trup měla poznamenaný stopami po kulkách kulometu. Bond si představil řev štuky a rozhozené ruce mašiníry. Na okamžik si nostalgicky vzpomněl na válečnou vřavu, která ho vzrušovala nesrovnatelně víc než drobné podzemní půtky, jimiž procházel od vypuknutí studené války.

Vlak těžce supěl do slovinských hor. Jabloně a salaše připomínaly sousední Rakousko. Když vlak projížděl Lublaní, Taťána se probudila. Posnidalí smažená vejce s černým chlebem a kávou, v níž byla většina cikorky. Jídelní vůz byl plný rozjásaných anglických a amerických turistů, kteří se vraceli od Jadrana. Bond si při pohledu na ně radostně uvědomil, že odpoledne už budou za hranicemi v západní Evropě a že třetí nebezpečnou noc už mají za sebou.

Spal až do Sezany. Do vlaku přistoupil nepřijemný Jugoslávce v civilních šatech. A pak už Jugoslávie zmizela a byli v

Poggiorale. Při pohledu na bezstarostně tlachající italské celníky a usměvavé tváře cestujících na nádraží pocítil Bond první závan svobodného života. Nová dieselelektrická lokomotiva vesele zahoukala, na nástupišti se zatřepotal les rukou a vlak se vydal na cestu ke vzdálené záři Terstu, veselé modři Jadranu a do Benátek.

Tak jsme to dokázali, napadlo Bonda. Skutečně si myslím, že jsme to dokázali. Zaplašil vzpomínky na poslední tři dny. Taťána si všimla, jak se mu uvolnily napjaté rysy. Vzala ho za ruku. Bond se k ní přisunul. Pozorovali hezké vesnice na pobřeží a plachetnice a vodní lyžaře.

Vlak přešel nějaké výhybky a vjel do ozářeného terstského nádraží. Bond vstal a stáhl okno. Taťána se postavila vedle něj a společně se dívali ven. Bond pocítil náhlý nával štěstí. Vzal dívku kolem pasu a přivinul ji k sobě.

Byl čas dovolených a slunce pronikalo vysokými čistými okny nádraží ve zlatých rámech. Ten výjev prudce kontrastoval s temnotou a špinou zemí, z níž vlak přijel. Bond s téměř smyslným potěšením pozoroval pestře oblečené lidi, kteří odcházeli prosluněnou halou k východu, i ty opálené, kterým už dovolená skončila a kteří teď spěchali po nástupišti zaujmout svá místa ve vlaku.

V davu si všiml jednoho muže, který se nijak nelišil od ostatních. Na okamžik zahlédl záblesk zlatých vlasů pod čepicí a mladistvý světlý knírek. Do odjezdu vlaku zbývalo dost času. Muž kráčel zcela beze spěchu. Bonda napadlo, že je to Angličan. Snad ho k tomu přivedl důvěrně známý tvar tmavozeleného baretu nebo poměrně obnošený běžový plášť do deště, nezaměnitelný znak anglického turisty, možná to byly šedé flanelové kalhoty nebo ošoupané hnědé boty. Od chvíle, kdy vstoupil na nástupiště, Bonda něčím přitahoval, jako by to byl někdo známý.

V jedné ruce si nesl odřený starý kufr značky Revelation, v podpaží druhé ruky nějakou tlustou knihu a noviny. Bondovi připadal jako sportovec. Měl široká ramena a byl dobronozova opálený jako profesionální tenista, který se vrací ze zahraničních turnajů.

Když se přiblížil, pohlédl přímo na Bonda. Poznal ho? Bond znovu zapátral v paměti. A zná on jeho? Ne. Ty chladné oči pod světlými řasami by si zapamatoval. Byly zamžené, téměř neživé. Jako oči utopence. Ale něco se z nich vyčistilo. Poznání? Varování? Nebo to byla jen obranná reakce na Bondův pohled?

Muž míjel lůžkový vagon a díval se nahoru do oken vlaku. Na podrážkách ze surové gumy kráčel naprosto neslyšně.

Bond ho pozoroval, jak lehce vystupuje na schůdky vagónu první třídy.

A najednou věděl, kdo ten člověk je a co znamenal jeho pohled. No jistě! M se nakonec rozhodl poslat mu pomocníka. Tohle se dalo vyčíst z těch zvláštních očí! Bond by se vsadil, že s ním brzy naváže kontakt.

M už prostě chtěl mít jistotu.

KAPITOLA 25 KRAVATA S WINDSORSKÝM UZLEM

Bond vyšel na chodbičku, aby svému kolegovi usnadnil kontakt. Probral si podrobnosti hesla, jež sestávalo z několika nevinných vět a měnilo se prvního každého měsíce. Sloužilo jako kontaktní signál mezi anglickými agenty.

Vlak se s trhnutím rozjel do slunečného dne. Na konci chodbičky klaply spojovací dveře. Bond neslyšel žádné kroky, a přesto náhle uviděl v okně rudý, zlatě orámovaný obličej.

„Promiňte, nepůjčil byste mi zápalky?“

„Používám zapalovač.“ Bond vytáhl odřený ronson a podal ho druhému muži.

„To je ještě lepší.“

„Pokud se nerozbije.“

Bond se na muže podíval. Na zakončení toho dětinského rituálu očekával úsměv, ale dočkal se jen jakéhosi šklebu bez odezvy v tmavě modrých očích.

Muž si svlékl plášť. K flanelovým kalhotám měl hnědočervené tvídové sako, světležlutou bavlněnou letní košili a ženistickou tmavomodrou kravatu s rudými klikyháky, uvázanou na windsorský uzel. Bond nedůvěřoval každému, kdo si vázal kravatu na windsorský uzel. Považoval to za přílišnou marnivost. Tenhle uzel často používali hulváti a nevzdělanci. Bond se však rozhodl na svůj předsudek zapomenout. Jak se ten člověk držel zábradlí, Bond si na jeho maličku všiml zlatého pečetního prstenu. Rychle dokončil prohlídku: z kapsičky saka čněl cípek červeného hedvábného kapesníku, na levém zápěstí se matně leskly stříbrné hodinky se starým koženým řemínkem.

Tenhle typ Bond znal - nižší střední škola a pak válka. Nechal se naverbovat a po válce nevěděl co, a tak zůstal u okupačních jednotek. Zpočátku sloužil u vojenské policie, a jak služebně starší odcházeli domů, vypracoval se k jedné z bezpečnostních služeb. Byl přeložen do Terstu a vedl si dobře. Nechtěl se vrátit do nevlídné Anglie. Možná tam měl dívku, nebo se oženil s Italkou. Tajná služba potřebovala muže na celkem nevýznamné místo, jimž se Terst stal po stažení okupačních jednotek, a on byl po ruce. Pověřovali ho rutinními záležitostmi - získávat zdroje v řadách italské a jugoslávské policie a v jejich zpravodajských službách. Tisíc do roka. Pohodlný život, nenáročná práce. A pak zčistajasna tohle. Muselo ho překvapit, když dostal tuhle rychlovku. Možná se teď trochu ostýchá. Má divný obličej, oči šilence. Ale u člověka, který slouží v zahraničí, to není nic neobvyklého. Musí být trochu šilený, když vezme takovou práci. Je udělaný, možná trochu hloupý, ale pro svou práci použitelný. M prostě hrábl po tom, kdo byl nejbližší, a poslal ho za Bondem do vlaku.

Tohle všechno proběhlo Bondovi hlavou při krátké prohlídce mužova oblečení a vzhledu. „Rád vás poznávám. Jak jste se k tomu dostal?“

„Včera v noci mi přišla depeše od M. Dost mě to překvapilo, to vám řeknu, starouši.“

Podivný přízvuk. Odkud je? Že by Ir? Ale z hodně nízkých vrstev. A ještě nějaká příměs v tom byla. Asi žil příliš dlouho v zahraničí a celou dobu mluvil cizími jazyky. A to příšerné „starouši“ na konci. Maskovaná ostýchavost.

„To věřím,“ přitakal Bond. „Co vám napsal?“

„Jen že mám dopoledne nastoupit do Orient Expressu a kontaktovat muže s dívkou v lůžkovém voze. Přibližně mi

popsal, jak vypadáte. Mám vás doprovodit do veselé Paříže. To je všechno, starouši.“

Byl v tom hlase omluvný tón? Bond se podíval vedle sebe. Bledé oči okamžitě uhnuly. Bond ještě stačil zahlédnout, jak se v nich rudě zablýsklo. Jako když zavře dvířka pece. Plamen zmizel. Ten chlap se uzavřel do sebe a jeho oči znovu zmatněly. Byly to oči introverta, který zřídka vyhlíží do světa, zato se stále zaobírá sám sebou.

Je to jasné, pomyslel si Bond. Nervový otřes po výbuchu granátu nebo schizofrenie. Chudák, jednou se to šílenství provalí a ovládne ho. Bond se bude muset podívat na osobní do jeho zdravotní dokumentace. Jak se vlastně jmenuje?

„Jsem rád, že jste tu, i když asi nebudete mít moc práce. Vyjeli jsme s třemi Rudochy v patách. Zbavili jsme se jich, ale ve vlaku mohou být další. Nebo ještě přistoupí. A já musím tu dívku bez problémů dopravit do Londýna. Prostě se držte nablízku. V noci budeme radši spolu a rozdělíme si hlídky. Je to poslední noc a já nechci nic nechat náhodě.

Mimochodem, jmenuju se James Bond a cestuju jako David Somerset. Tamhle je Caroline Somersetová.“

Muž zalovil v náprsní kapse a vytáhl ošoupanou náprsní tašku, v níž bylo zřejmě dost peněz. Vydoloval z ní navštivenku a podal ji Bondovi. Stálo na ní: „Kapitán Norman Nash“ a v levém dolním rohu „Královský automobilový klub“.

Když si Bond zasunoval navštivenku do kapsy, přejel po ní prstem. Písmo bylo vytlačené. „Díky,“ řekl. „No, teď bych vás mohl seznámit s pani Somersetovou. Stejně budeme cestovat víceméně společně,“ usmál se povzbudivě.

Zase ten rudý záblesk v očích, zase ten úšklebek místo úsměvu. „Bude mi potěšením, starouši.“

Bond se otočil ke dveřím, tiše zaklepal a prohlásil se jménem. Dveře se otevřely. Bond pokynul Nashovi, aby vešel, a zavřel za nimi.

Taťána vypadala překvapeně.

„Tohle je kapitán Nash, Norman Nash. Má na nás trochu dávat pozor.“

„Těší mě,“ podala mu zdráhavě ruku. Nash se jí sotva dotkl, jen na ni upíral pohled a mlčel. Taťána se rozpačitě zasmála. „Neposadíte se?“

„Jo, díky.“ Nash se toporně usadil na okraj lavice. Zdálo se, že si na něco vzpomněl. Sáh do kapsy a vytáhl balíček playersek. „Nedáte si cigaretu?“ Otevřel víčko celkem čistým nehtem palce, stáhl staniol a nabídl. Taťána si vzala. Nash druhou rukou vytáhl zapalovač a škrtl s rychlostí a úslužností prodavače aut.

Bond se opíral o dveře a přemýšlel, jak by tomu člověku mohl pomoci. Nash držel cigarety a zapalovač, jako by nabízel domorodému náčelníkovi skleněné korálky. „A co vy, starouši?“

„Díky,“ řekl Bond. Nesnášel viržinský tabák, ale byl připraven udělat cokoli, aby toho člověka zbavil rozpaků. Vzal si cigaretu a zapálil si. Dnes si zřejmě v tajné službě musí vystačit s kdekým. Jak se sakra tenhle chlap dokázal pohybovat v polodiplomatické terstské společnosti.

„Vypadáte dost vysportovaně, Nashi,“ řekl Bond nepřesvědčivě. „Tenis?“

„Plavání.“

„Jste už v Terstu dlouho?“

Opět ten rudý záblesk. „Asi tři roky.“

„Zajímavá práce?“

„Někdy. Víte, jak to chodí, starouši.“

Bond se zamyslel, jak by mu zatřhl toho ‚starouše‘, ale nic ho nenapadlo. V kupé se rozhostilo ticho.

Nash zřejmě nabyt dojmu, že je to na něm. Zalovil v kapse, vytáhl výstřížek z titulní strany Corriere de la Sera a podal ho Bondovi. „Četl jste tohle, starouši?“ Oči blýskly a zmatněly.

Černý tisk byl ještě vlhký. Velký titulek oznamoval:

TERRIBLE ESPLOSIONE IN ISTANBUL UFFICIO SOVIETICO DISTRUTTO

TUTTI I PRESENTI UCCISI

Zbytku Bond nerozuměl. Složil výstřížek a vrátil ho Nashovi. Kolik toho ten chlap ví? Nejlepší bude jednat s ním jako s pěšákem, který toho má víc ve svazech než v hlavě. „Nechtěl bych to vidět,“ řekl. „Asi bouchl plyn.“ Bond si vybavil obscénní břicho bomby na stropě výklenku a dráty, které vedly tunelem až k roznětce v Kerimově psacím stole. Kdo asi tu bombu odpálil, když tam Tempo zavola? Nejstarší syn? Nebo losovali a pak stáli v půlkruhu a sledovali jednu ruku, jak odpaluje bombu. Když vzápětí uslyšeli výbuch, v očích se jim zablýskalo nenávistí. Slzy si šetřili na noc. Nejdrív odplata. A co ty krysy? Kolik tisíc jich ten výbuch dostal? A kolik asi bylo hodin? Tak kolem čtvrté. Měli zrovna pravidelnou schůzku? Tři mrtví v zasedačce. A kolik v budově? Možná to byli Taťánini přátelé. Radši jí nic neřekne. Sledoval to Darko z oken Valhally? Bond si představil jeho huronský vítězný smích. V každém případě jich Kerim vzal spoustu s sebou.

Nash se na něj díval. „Jo, nejspíš to byl plyn,“ řekl bez zájmu.

Z chodby se k nim blížilo cinkání zvonku. „Deuxième Service. Deuxième Service. Prenez vos places, sil vous plait.“

Bond se podíval na Taťanu. Byla bledá a měla v očích prosbu, aby ji zbavil toho neohrabaného, nekulturního člověka.

„Co takhle oběd?“ řekl a ona okamžitě vstala. „A vy, Nashi?“

Kapitán Nash už stál. „Už jsem jedl, díky, starouši. A taky bych se rád porozhlídl po vlaku. Je průvodčí - no víte co...?“ zamnul si prsty.

„Jistě, bude spolupracovat,“ řekl Bond. Sundal těžký malý kufřík a otevřel Nashovi dveře. „Tak zatím.“

Kapitán Nash vyšel na chodbičku. „Jo, brzo se uvidíme, starouši,“ řekl. Vykročil doleva a s rukama v kapsách se pohyboval tak lehce, jako by vlak stál. Tuhé zlaté kudrny na zátylku zářily přišedřím chodbičky.

Bond se vydal za Taťanou k jídelnímu vozu. Vozy byly přeplněny lidmi, kteří se vraceli z dovolené. V chodbičkách třetí třídy seděli lidé na zavazadlech, klevetili, jedli pomeranče a tvrdé rohlíky, z nichž vyčnívaly kousky salámu. Muži si pozorně prohlíželi Taťanu, ženy se s uznáním dívaly na Bondu a přemýšlely, jestli to s ní v posteli umí.

V jídelním voze objednal Bond americanos a láhev Chianti Broglio. Přinesli jim báječný evropský předkrm. Taťána se

trochu rozveselila.

„Je to zvláštní chlap,“ řekl Bond a pozoroval ji, jak vybírá sousta. „Ale jsem rád, že je tu. Aspoň se můžu trochu vyspat. Až se dostaneme domů, budu spát týden.“

„Mně se nelíbí,“ řekla Taťána chladně. „Je nekulturní. Nevěřím jeho očím.“

Bond se zasmál. „Pro tebe není nikdo dost kulturní.“

„Znal jsi ho předtím?“

„Ne. Ale je z mé firmy.“

„Jak jsi říkal, že se jmenuje?“

„Nash. Norman Nash.“

„N - a - š,“ hláskovala. „Je to tak správně?“

„Ano.“ Dívka vypadala zmateně. „Víš asi, co to znamená rusky. Náš. V našich službách. Když je náš, je jedním z nás. Kdyby byl jedním z ‚nich‘, tedy nepřítel, byl by svoj. A on si říká ‚Naš‘. To není dobré.“ Bond se zasmál. „Tedy Táňo, to je prapodivné zdůvodnění nesympatií. Nash je běžné anglické jméno. Ten chlap je naprosto neškodný. Ale k našim účelům se hodí dokonale.“

Taťána se ušklíbala a vrátila se k jídlu.

Přinesli jim tagliatelli verdi a víno a pak vynikající řízek. „To je tak dobré,“ řekla. „Co jsem odjela z Ruska, pořád bych jen jedla.“ Oči se jí rozšířily. „Nesmíš mě nechat ztloustnout, Jamesi. To bych se pak s tebou nemohla milovat. Musíš na mě dávat pozor, jinak budu jen jíst a spát. Zbiješ mě, když budu moc jíst?“ „Samozřejmě.“

Taťána svařila nos a něžně ho pohladila. Podívala se na něj a pomalu sklopila víčka. „Zaplať, prosím,“ řekla, „cítím se hrozně ospalá.“

Vlak vjížděl do Maestre, kde začínaly kanály. Po jednom z nich se pomalu sunula do města nákladní gondola plná zeleniny.

„Ale za chvíli budeme v Benátkách,“ namítl Bond. „Ty je nechceš vidět?“

„Je to ještě jednu stanici. A Benátky můžu vidět jindy. Teď se s tebou chci milovat. Prosím, Jamesi.“ Taťána se k němu naklonila a vzala ho za ruku. „Udělej to pro mě. Máme tak málo času.“

A opět byli v malém kupé, kam pootevřeným oknem přes zataženou žaluzii chvějící se ve větru doléhala vůně moře. Na podlaze byly opět dvě hromádky šatů, na lůžku opět leželi muž s ženou, kteří si šeptali a ohledávali se rukama. Dvě těla opět splynula, a když vlak přejížděl výhybky před benátským nádražím, ozval se v kupé výkřik vyvrcholení.

Zvenčí sem slabě dolehla změt' výkřiků a kovového řinčení a šouravých kroků, které postupně utichaly.

Projeli Padovou a Vicenzou a u Verony pronikl žaluzii do kupé pohádkový zlatorudý západ slunce. Z chodbičky se opět ozvalo cinkání zvonku. Probudili se. Bond se oblékl, vyšel ven a opřel se o zábradlí. Díval se z okénka na blednoucí růžový přísvit nad Lombardskou nížinou a myslel na Taťánu a budoucnost.

Náhle se v temném okenním skle objevila Nashova tvář. Nash si stoupl tak těsně k Bondovi, že se dotýkali lokty.

„Myslím, že jsem jednoho viděl, starouši,“ řekl tiše.

Bonda to nepřekvapilo. Předpokládal, že pokud k tomu dojde, bude to tuto noc. „Kdo je to?“ řekl téměř lhostejně.

„Nevím, jak se doopravdy jmenuje, ale už jsem ho zahlídl v Terstu. Má něco s Albánií. Možná je tam šéfredaktorem.

Cestuje na americký pas pod jménem Wilbur Frank. Údajně bankéř. Je na devíce, hned vedle vás. Nemyslím, že bych se v jeho případě pletl, starouši.“

Bond se podíval do očí v té velké opálené tváři. Dvířka pece se znovu na okamžik pootevřela. Plamen zablikal a zmizel.

„To je dobře, že jste si ho všiml. Zřejmě nás čeká perná noc. Radši se odted'ka držte nablízku. Nesmíme nechat tu dívku o samotě.“

„Moje řeč, starouši.“

Při večeři mlčeli. Nash seděl vedle Taťány a upřeně se díval do svého talíře. Nůž držel jako pero a často ho otíral o vidličku. Působil velmi neohrabaně. Asi uprostřed jídla se natáhl pro slánku a převrhl Taťáně skleničku s chianti.

Mnohokrát se omluvil, halasně poslal pro další sklenici a obřadně ji naplnil.

Při kávě ho vystřídala Taťána, která si převrhla šálek. Velice zbledla a začala rychle oddychovat.

„Taťáno!“ vyskočil Bond, ale Nash ho předešel.

„Nic se neděje,“ řekl stroze. „Dovolte.“ Objal dívku kolem ramen a pomohl jí na nohy. „Odvedu ji do kupé. Vy radši dávejte pozor na kufík. A je tu účet. Postarám se o ni, než přijdete.“

„Nic mi není,“ protestovala Taťána ochable, „neboj se, Jamesi, já si lehnu.“ Hlava jí sklesla na Nashovo rameno. Nash ji svalnatou rukou objal kolem pasu a obrátě ji odváděl z jídelního vozu zalidněnou uličkou.

Bond netrpělivě luskl prsty na číšníka. Chudinka. Musí být úplně vyčerpaná. Proč nepomyslel na to napětí, kterému byla vystavena? Proklel se za své sobectví. Ještě že je tu Nash. Umí si poradit, i když je trochu neohrabaný.

Bond zaplatil, vzal kufík a co možná nejrychleji se prodíral plným vlakem.

Tiše zaklepal na kupé číslo sedm. Nash otevřel a přiložil si prst ke rtům. „Asi trochu omdlela,“ řekl a zavřel dveře.

„Nechal jsem rozestlat. Spí nahoře. Nejspíš toho na ni bylo trochu moc, starouši.“

Bond neznatelně přikývl a odešel do svého kupé. Zpod sobolího kožichu mdle visela Taťánina ruka. Bond si stoupl na spodní lůžko a něžně ruku zastrčil pod kožich. Připadala mu chladná. Dívka spala velice tiše.

Bond sestoupil. Radši ji nechá odpočívat. Vyšel na chodbičku. Nash na něj pohlédl prázdnými očima. „Tak se asi uložíme, ne? Já mám knížku. Vojna a mír,“ zdvihl tlustý svazek. „Už léta se tím snažím prokousat. Schrupněte si první, starouši. Vypadáte dost vyřízeně. Vzbudím vás, až nebudu moct udržet oči.“ Ukázal hlavou na kupé číslo devět. „Ještě se neukázał. Nejspíš něco kuje.“ Na chvíli se odmlčel. „Mimochodem, máte bouchačku, starouši?“

„Ano. Proč, vy ne?“

„Bohužel,“ řekl Nash omluvně. „Doma mám lugera, ale ten je na takovouhle práci trochu nápadný.“

„No,“ zaváhal Bond, „tak si vemte mou. Pojděte dovnitř.“

Vešli do kupé a Bond zavřel dveře. Vytáhl berettu a podal ji Nashovi. „Osm ran,“ řekl tiše. „Automatická. Je zajištěná.“ Nash převzal zbraň a znalecky ji potěžkal. Pak ji zkusmo odjistil a zase zajistil.

Bond nesnášel, když mu někdo sahá na zbraň. Cítil se bez ní jako nahý. „Není to žádné dělo,“ řekl rozmrzele, „ale dokáže zabít, když zasáhnete to správné místo.“

Nash přikývl. Posadil se k oknu na konec spodního lůžka. „Zůstanu tady,“ zašeptal. „Dobře se odsud mříí.“ Položil si knihu na klín a udělal si pohodlí.

Bond si svlékl sako a společně s kravatou je odložil na lůžko vedle sebe. Opřel se o polštáře a položil si nohy na kufřík se Spektorem, který stál na podlaze vedle jeho aktovky. Vzal si Amblera a zkusil číst. Po několika stránkách zjistil, že se nemůže soustředit. Byl příliš unavený. Odložil knihu na klín a zavřel oči. Může si dovolit spát? Nezapomněli na něco? Klíny! Bond je nahnátl v kapse saka. Sklouzl z lůžka, klekl si a pevně zaklínova dveře. Pak se znovu usadil a zhasl lampičku.

Do tmy nevtrávil světlo jen fialové noční osvětlení. „Díky, starouši,“ řekl kapitán Nash tiše.

Vlak zahoukal a vburácel do tunelu.

KAPITOLA 26 V PASTI

Bonda probudilo lehké šťouchnutí do kotníku. Ani se nepohnul. Všechny smysly měl rázem ve střehu.

Nic se nezměnilo. Bylo slyšet jen zvuky vlaku - klapot kol odměřující kilometry, povrzávání dřeva, cinkání sklenice ze skřínky nad umyvadlem.

Co ho vzbudilo? Přízračné oko noční lampičky sametově osvětlovalo malé kupé. Z horního lůžka se neozýval žádný zvuk. Kapitán Nash seděl na svém místě u okénka. Na klíně měl rozevřenou knihu, na niž dopadalo mihotavé měsíční světlo pronikající mezírkou vedle žaluzie.

Upřeně se díval na Bonda. V pohledu těch fialových očí se zračilo soustředění. Černé rty se rozevřely a do tmy blýskly bílé zuby. „Promiňte, že ruším, starouši, ale chtěl bych si trochu popovídat.“

Neozval se v tom hlase nějaký nový tón? Bond neslyšně položil nohy na podlahu a napřímil se. V kupé bylo cítit nebezpečí.

„Proč ne?“ řekl Bond opatrně. Z čeho mu mohl přeběhnout mráz po zádech? Byl to příchod nadřazenosti v Nashově hlase? Bonda napadlo, že Nash už možná zešílel. Třeba v kupé není cítit nebezpečí, ale šilenství. Odhadl toho chlapa zcela správně. Na příští stanici se ho musí nějak zbavit. Kam teď vlastně přijedou? A kdy budou na hranicích?

Bond natočil zápěstí, aby se podíval na hodinky. Ve fialovém světle však nebylo na ciferník vidět. Posunul ruku do úzkého proužku měsíčního světla.

Od Nashe se ozvalo ostré cvaknutí a Bond ucítil prudký úder na zápěstí. Střípky skla se mu rozprskly do obličeje. Ruka mu odlétla ke dveřím. Svěsil ji a ohnul prsty, aby zjistil, jestli nemá zlomené zápěstí. Všechny prsty se hýbaly.

Na Nashově klíně stále odpočívala rozevřená kniha, ale z otvoru v jejím hřbetě se vinul úzký proužek kouře a v kupé bylo cítit střelný prach.

Bondovi vyschlo v ústech, jako by spolkl kamenec.

Takže to byla nastražená past, která teď sklápá. Kapitána Nashe na něj poslala Moskva, nikoli M. A agent MGB na devítce, ten muž s americkým pasem, byl pouhým výmyslem. A Bond dal Nashovi svou zbraň. Dokonce zaklínova dveře, aby se Nash cítil bezpečněji.

Bond se zachvěl. Ne strachem. Znechucením.

Nash promluvil. Teď už nešeptal, nevtrávil se. Jeho hlas byl zvučný a sebevědomý.

„To nám ušetří spoustu dohadů, starouši. To byla jen taková malá ukáзка. Docela to s tím umím. Je v tom deset kulek dum-dum odpalovaných baterií. Musím přiznat, že Rusové jsou v těchhle hračkách velmistři. Škoda, že vy máte knihu jen ke čtení, starouši.“

„Přestaňte mi probíhat říkat ‚starouši‘.“ Zrovna když potřeboval tolik se toho dovědět, tolik toho promyslet, chytil se Bond v bezvýchodné situaci takové maličkosti. Byla to reakce člověka, který z hořícího domu zachraňuje tu nejméně podstatnou věc.

„Promiňte, starouši. To už je takový zvyk, snaha napodobovat starosvětské džentlmeny. Stejně jako tyhle šaty. Ty jsou z naší kostymérny. Odborníci říkali, že to v nich s vámi uhráju. A taky jsem to uhrál, ne, starouši? Ale zpátky k věci. Zřejmě byste rád věděl, o co tu vlastně jde. S radostí vám to řeknu. Zbývá vám ještě půlhodina života. Bude mi obzvláštním potěšením vysvětlit v té půlhodině slavnému panu Bondovi z Britské tajné služby, jaký je pitomec. Víte, starouši, nejste tak dobrý, jak si myslíte. Jste jen takový vycpaný panák a já dostal za úkol ty piliny z vás dostat.“ Nash mluvil jednotvárně, jako by ho to nudilo.

„Ano,“ řekl Bond, „skutečně bych rád věděl, o co tu jde. Jinak bych vám tu půlhodinu nedaroval.“ Zoufale přemýšlel: dá se ten chlap nějak vykořistit? Nějak vyvést z rovnováhy?

„Nic si nenamlouvejte, starouši.“ Nashe jako by nezajímal ani Bond, ani jeho skrytá výhrůžka. Bond pro něj byl pouhým odsouzencem. „Do půl hodiny zemřete, o tom není pochyb. Ještě jsem neudělal chybu, jinak bych nebyl v téhle funkci.“

„V jaké funkci?“

„Vrchního popravčího SMĚŘŠ.“ Hlas trochu ožil pýchou, ale vzápětí znovu sklouzl do znučeného tónu. „Tu organizaci nejspíš znáte.“

SMĚŘŠ. Takže tohle byla odpověď. Ta nejhorší možná odpověď. Tak tohle je jejich vrchní zabiják. Bond si vzpomněl na rudé záblesky matných očí. Vrah. Psychopat. Zřejmě depresivní maniak. Ten chlap skutečně zabíjí rád. SMĚŘŠ si

uměla najít toho pravého. Bond si najednou připomněl Vavrova slova. Zkusil riskantní protiútok. „Neovlivňuje vás měsíc, Nashi?“

Černé rty se zkroutily v úšklebku. „Vy jste nějak chytřej. Tak podle vás jsem magor. Bez obav. Kdybych byl magor, tak svou funkci nedostanu.“

Zlostný tón v jeho hlase napověděl Bondovi, že se dotkl citlivého místa. Ale čeho dosáhne tím, že ho rozzuří? Radši se mu přizpůsobí a získá trochu času. Možná Tat'ána...

„A jak se do toho zapletla ta dívka?“

„Návada,“ vrátil se Nash k znučenému tónu. „Buďte klidný, ta nás neuslyší. Když jsem jí naléval to víno, nasypal jsem jí tam trochu chloralhydrátu. Ta je do rána vyřízená. Ostatně i potom. Půjde hned za vámi.“

„Skutečně?“ Bond pomalu zdvihl bolavou ruku na klín a začal ohýbat prsty, aby si je prokrvil. „To si rád poslechnu.“

„Opatrně, starouši. Nic na mě nezkoušejte. Z tohohle by se nevysekal ani Bulldog Drummond. Když se mi nebude líbit nějaký váš pohyb, prostřelím vám srdce jedinou kulkou. Takhle skončíte. S prostřeleným srdcem. Když se pohnete, přijde to jen o trochu dřív. A nezapomínejte na to, kdo jsem. Vzpomeňte si na svoje hodinky. Já neminu cíl. Nikdy.“

„Nemáte špatnou mušku,“ řekl Bond. „Ale bát se mě nemusíte, máte přece mou pistoli. Vyprávějte dál.“

„No dobrá, starouši, ale nepokoušejte se při tom podrbat se za uchem, jinak vám ho ustřelím. Takže SMĚŘŠ se rozhodla vás zabít - ale asi to vzešlo odněkud seshora, možná z těch úplně nejvyšších míst. Zřejmě chtěli zasadit pořádný úder vaši Tajné službě, trochu jí srazit hřebínek.“

„Ale proč si vybrali zrovna mě?“

„To se mě neptejte, starouši. Ale říká se, že v naší branži máte celkem slušnou pověst. Proto se rozhodli vás trochu zesměšnit. Pracovali na tom tři měsíce a je to nádhera. Musí být. SMĚŘŠ udělala v poslední době pár chyb. Třeba ta aféra s Chochlovem. Vzpomínáte si na tu výbušnou tabatěrku a ostatní okolnosti? Vybrali si nesprávného muže. Měli to dát mně. Já bych k Amíkům nepřeběhl. Ale abych se vrátil. Víte, starouši, SMĚŘŠ má úžasného plánovače. Jmenuje se Kronsteen. Fenomenální šachista. Prohlásil, že musíme zaútočit na vaši ješitnost, chtivost a potrhlost. Říkal, že v Londýně máte všichni sklony k potrhlosti. A taky že máte, ne, starouši?“

Opravdu? Bond si vzpomněl, že právě neobvyklost té historky o zamilované špionce vzbudila jejich zájem. A musel si přiznat, že i jeho ješitnost. A taky tu byl Spektor, který nakonec rozhodl, když vzbudil i jejich chtivost. „Měli jsme zájem,“ řekl chladně.

„Takže došlo na realizaci. Naše šéfka operačního je skutečné eso. Řekl bych, že zabila víc lidí, než kdokoli na světě - nebo jich aspoň dala nejvíc zabít. Ano, je to ženská. Jmenuje se Klebbová - Rosa Klebbová. Parádní svině. Ale umí.“ Rosa Klebbová. Takže v čele SMĚŘŠ stojí žena! Kdyby tak tohle dokázal přežít a mohl po ní jít! Bond pomalu ohýbal prsty pravé ruky.

Nash bezvýrazným hlasem pokračoval: „No a tak si našla tuhle Romanovovou. A vycvičila si ji. Mimochodem, jaká je v posteli?“ Dobrá?“

Ne! Tomu se Bondovi nechtělo věřit. Ta první noc byla neinscenovaná, ale potom? To už bylo doopravdy. Využil příležitosti a pokrčil rameny. Přehnaně pokrčil rameny. Aby si ten chlap zvykl na jeho pohyby.

„No dobře, mě osobně tyhle věci nezajímají. Ale udělali pár hezkých fotek vás dvou.“ Nash si poklepal na kapsu saka.

„Z šestnáctimilimetrového filmu. Ten se najde v její kabelce. V novinách se ty fotky budou vyjímat.“ Nash se chraptavě zasmál. „Ty nejšťavnatější budou muset pochopitelně vynechat.“

Výměna hotelových pokojů. Novomanželské apartmá. Velké zrcadlo za postelí. Všechno do sebe zapadalo. Bond cítil, jak se mu potí ruce. Otřel si je do kalhot.

„Zůstaňte v klidu, starouši. Už jsem to málem zmáčkl. Říkal jsem vám, abyste se nehýbal, ne?“

Bond znovu položil ruce na knížku v klíně. Kolik si toho smí dovolit? Jak daleko může zajít? „Pokračujte,“ řekl. „Věděla, že jste nás filmovali? Věděla, že v tom má prsty SMĚŘŠ?“

Nash odfrkl. „Jasně že o tom natáčení nevěděla. Rosa ji naprosto nevěřila. Ta holka je hrozná citlivka. Ale o tom toho zas tolik nevím. Všichni jsme pracovali na vlastní pěst. Ji jsem viděl až dneska. Ale rozhodně věděla, že pracuje pro SMĚŘŠ. Řekli jí, že se musí dostat do Londýna a tam se trochu koukat kolem sebe.“

Holka pitomá, pomyslel si Bond. Proč mi sakra neřekla, že je do toho zapojená SMĚŘŠ? Asi se bála ten název vůbec vyslovit. Nejspíš si myslela, že bych ji nechal zavřít. Několikrát ho ujišťovala, že mu všechno řekne, až se dostanou do Anglie. Že ji musí věřit a nebát se. Věřit! Když sama neměla nejmenší ponětí, o co šlo. Chudinka. Obalamutili ji stejně jako jeho. Ale i pouhý náznak by byl stačil - třeba k záchraně Kerimova života. A co jejich životů?

„Pak se museli zbavit toho vašeho Turka. To jim asi dalo trochu zabrat. Řekl bych, že tu naši budovu v Istanbulu vyhodil včera odpoledne do povětří jeho gang. To asi vyvolá trochu paniky.“

„To je zlé.“

„Mě to vůbec netrápí, starouši. Já mám na starosti zakončení, a to bude bezproblémové.“ Nash se podíval na hodinky.

„Asi tak za dvacet minut budeme v Simplonském tunelu. Tam to mám provést. Další sousto pro noviny. Jedna kulka pro vás. Hned jak vjedeme do tunelu. Přímo do srdce. Hluk vlaku v tunelu by pomohl, kdybyste náhodou umíral nějak hlučně - kdybyste sebou mlátil nebo tak. A pak jedna té holce do týla - z vaší pistole - a pak ji vyhodit z okna. A nakonec ještě jedna kulka pro vás. Taky vaší pistolí, kterou budete samozřejmě svírat v ruce. Na košili budete mít spoustu střelného prachu. Sebevražda. Tak to bude na první pohled vypadat. Ale vy budete mít v srdci dvě kulky. Na to se přijde později. Další záhada! Znovu prohledají tunel. Kdo byl ten světlovlasý chlápek? V její kabelce najdou film a ve vaší kapse dlouhý milostný dopis - trochu vám v něm vyhrožuje. Výborná práce, psala to SMĚŘŠ. Když se s tou dívkou neoženíte, dá ten film novinám. Slíbil jste jí přece, že si ji vezmete, když pro vás ukradne Spektor...“ Nash se dramaticky odmlčel. „Mimochodem, starouši, až si s ním vaši experti začnou hrát, tak je pošle na věčnost. Pro nás slušný vedlejší účinek.“ Nash se prázdně zasmál. „Ale zpátky k dopisu. Dál tam píše, že vám nemůže nabídnout víc než

Spektor a své tělo - a pak se trochu rozepíše o tom, co jste s tím tělem dělal. Tahle část je obzvlášť pikantní. No a co o tom napíší noviny - myslím ty levičácké, které dostanou předem hlášku a budou u vlaku první? Starouši, to bude sousto! Orient Express. Krásná ruská špiónka zavražděná v Simplonském tunelu. Pikantní fotky. Tajný šifrovací přístroj. Švihácký britský špión se zničenou kariérou vraždí a potom páchá sebevraždu. Sex, špióni, luxusní vlak, manželé Somersetovi...! Starouši, s tím si noviny vystačí celé měsíce. Na Chochlova se úplně zapomene. A co to udělá s vaší slavnou Tajnou službou! Jejich nejlepší muž, slavný James Bond! A takový průser. A pak ještě vybuchne ten šifrovací přístroj. Co si o vás bude myslet váš šéf? A vláda? A Američani? Ti už vám nesvěří jediné atomové tajemství.“ Nash se odmlčel, aby nechal svá slova vyznít. „Tohle bude skandál století, starouši!“ řekl nakonec pyšně. To bude, pomyslel si Bond. V tom má Nash naprostou pravdu. Francouzské noviny budou k nezadržení. Bude jim jedno, jak daleko zajdou s fotografiemi i se vším ostatním. Jediné noviny na světě si tohle nenechají ujít. A co teprve Spektor! Napadne vůbec naše lidi nebo techniky z Deuxième, že v něm může být výbušnina? Kolik nejlepších západních kryptografů to zabije? Bože, z tohoto se musí nějak dostat! Ale jak?

Nashova Vojna a mír k němu byla stále natočená hřbetem. Až vlak vjede do tunelu, ozve se tlumené cvaknutí a přiletí kulka. Bond pátral očima ve fialovém příšeří a odhadoval hloubku stínu pod horním lůžkem. Zapamatoval si přesně, kde stojí na podlaze jeho aktovka, a uvažoval, co Nash udělá po výstřelu.

„Připadá mi dost riskantní, že jste se ke mně připojil až v Terstu,“ řekl Bond. „A odkud vlastně znáte heslo?“

„Vy zjevně nejste moc v obraze, starouši,“ řekl Nash trpělivě. „SMĚŘŠ je dobrá, opravdu dobrá. Nejlepší. Vaše hesla známe už léta. Kdybyste byli pozornější, všimli byste si, že se vám každý rok v lednu ztratí nějaký pěšák - možná v Tokiu, možná v Timbaktu. SMĚŘŠ si vždycky nějakého vyhlédne a sebere ho. Pak z něj vymáčkne heslo roku a všechno, co ví. Ale jde jim v podstatě o heslo. To pak rozešlou na jednotlivá stanoviště. Jednoduché jak facka, starouši.“

Bond začal pěsti, až se mu nehty zaryly do dlaní.

„A pokud jde o to, že jsem se k vám připojil až v Terstu, v tom se mýlíte. Tam jsem jen přešel nástupiště. Čekali jsme na vás už v Bělehradě, odkud jsem jel v přední části vlaku. Věděli jsme, že budete z Bělehradu volat vašemu šéfovi nebo na ambasádu nebo někam. Telefon toho Jugoslávce jsme odposlouchávali už pár týdnů. Škoda jen, že jsme nerozuměli té zakódované zprávě, kterou telefonoval do Istanbulu. Mohli jsme zabránit tomu ohňostroji, nebo aspoň zachránit naše chlapy. Vy jste byl v pasti od chvíle, co jste v Turecku vystoupil z letadla. Byla jen otázka, kdy tu past necháme sklápnout.“

Nash se podíval na hodinky a potom na Bonda. Zuby se mu fialově zablýskly: „Už to máte za pár, starouši. Hodina sklápnutí minus patnáct.“

Bond si pomyslel: věděli jsme, že je SMĚŘŠ dobrá, ale nevěděli jsme, že je takhle dobrá. To je důležité zjištění. Tohle všechno musí dostat ven. Musí. Bond v duchu překotně probíral podrobnosti svého žalostného chatrného a zoufalého plánu.

„Zdá se, že SMĚŘŠ to má skvěle vymyšlené,“ řekl. „Museli na tom hodně pracovat. Až na jednu věc...“ Bond nechal svůj hlas odeznít.

„A jakou, starouši?“ Nash zbystřil, protože už myslel na svou zprávu z akce.

Vlak začal zpomalovat. Domodossola. Italské hranice. Co celníci? Pak si však Bond vzpomněl, že vagóny, které jedou celou trať, budou kontrolovány až na francouzských hranicích ve Vallorbes. A ani tam to nebudou lůžkové vozy. Celní kontrolou procházeli během cesty přes Švýcarsko jen lidé, kteří vystupovali v Brigue nebo v Lausanne.

„Tak to dořečnete, starouši.“ Vypadalo to, že se Nash chytí. „Bez cigarety to nepůjde.“

„Dobře, zapalte si. Ale jakmile se mi nebude líbit nějaký váš pohyb, je po vás.“

Bond si sáhl pravou rukou do zadní kapsy a vytáhl velkou ocelově šedou tabatěrku. Otevřel ji a vyndal cigaretu. Z postranní kapsy vytáhl zapalovač, zapálil si a vrátil zapalovač do kapsy. Tabatěrku si dal na klín vedle knihy. Opatrně položil ruku přes knihu i přes tabatěrku, jako by se bál, že mu sklouznou. Potáhl z cigarety. Kdyby to tak byla triková, která by Nashe oslnila nebo na něj něco vystřelila. Kdyby si s tím technikové trochu vyhráli. Ale aspoň něčeho dosáhl a Nash ho při tom nezastřelil. To byl slibný začátek.

„Něco mi nejde do hlavy.“ Bond opsal cigaretou velký půlkruh, aby odpoutal Nashovu pozornost. Levou rukou vsunul tabatěrku do knihy. „Ten plán vypadá dobře, ale co bude s vámi? Co budete dělat vy, až vyjedeme z tunelu? Průvodčí ví, že jste byl s námi. Půjdou po vás.“

„Tak tohle se vám honí hlavou,“ řekl Nash už zase znuděně. „Vy zřejmě pořád nechápete, že Rusové všechno promýšlejí dopředu. Já vystoupím v Dijonu a do Paříže dojedu autem. Tam se ztratím. Pověsti o někom třetím tomu skandálu nijak neuškodí. Stejně to vyjde najevo, až zjistí, že máte srdce prostřelené nadvakrát a nenajdou druhou zbraň. Jenže mě už nedoženou. Zítra v poledne mám v Ritzu na pokoji číslo dvě stě čtyři podat zprávu Rose. Ta chce z téhle akce vytřískat slávu. Hned potom mě odvezou do Berlína. Když tak o tom přemýšlím, mohla by pro mě mít v kabelce Leninův řád.“ V jeho hlase zazněla chtivost. „A to už je něco.“

Vlak se znovu rozjel. Bonda se zmocnilo napětí. Za pár minut to přijde. Takováhle smrt - pokud zemře. Zaviněná vlastní hloupostí, nebetyčnou hloupostí. A ještě k tomu bude mít na svědomí Taťánu. Panebože. Tolik toho mohl udělat. Měl tolik příležitostí. Ale ješitnost, zvědavost a čtyři dny milování ho dostaly přesně tam, kam se měl podle jejich plánů dostat. Nejhorší na celé té záležitosti bylo, že SMĚŘŠ takhle triumfovala - a to byl odhodlaný porážet ji na každém kroku. My uděláme tohle, on udělá tohle. „Soudruzi, s takovým ješitným pitomcem, jako je Bond, to bude legrace. Dívejte se, jak půjde po návnadě. No vidíte, říkám vám, že je to pitomec. Jako všichni Angličani.“ A tou návnadou, tou krásnou návnadou byla Taťána. Bond si vzpomněl na jejich první společnou noc. Na černé punčochy a sametovou stuhu. A celou tu dobu je SMĚŘŠ pozorovala, sledovala jeho domýšlivé jednání, které zapadalo přesně do jejích plánů. Chtěli očernit jeho i M, který ho vyslal do Istanbulu, nakýdat špínu na Tajnou službu, která mýtizovala jeho jméno.

Bože, tohle je situace! Kdyby tak... kdyby aspoň vyšel ten jeho chatrný plán!

Předek vlaku zaduněl v tunelu. Ještě pár vteřin. Ještě pár yardů.

Bondovi připadalo, že se oválný otvor ve hřbetu knihy rozšířil. Za vteřinu zmizí v temnotě tunelu měsíční světlo a do tmy vyšlehnou modré plamínky.

„Sladký sny, ty anglickéj parchante.“ Rachot vlaku se změnil v dunivý hřmot. Ze hřbetu knihy se zablesklo.

Kulka směřující k Bondovu srdci tiše prolétla dvouyardovou vzdálenost. Bond přepadl na podlahu a zůstal ležet v pohřebním fialovém světle.

KAPITOLA 27 DESET PINT KRVĚ

Všechno záleželo na Nashově přesnosti. Tvrdil, že Bondovi prostřelí srdce jedinou kulkou. Bond vsadil na to, že je tak dobrý střelec, jak říká. A on byl.

Bond ležel přesně jako mrtvola. Ještě před výstřelem si vybavil mrtvolu, které viděl, promítl si, v jakých ležely polohách. Teď tu ležel zhroucený jako odhozená panenka, s plánovaně rozhozenými rukama a nohama.

Začal zkoumat svůj fyzický stav. V místě, kde kulka narazila do knihy, ho pálila žebra. Kulka musela proniknout tabatérkou i druhou polovinou knihy. Připadalo mu, že nad srdcem, uvnitř hrudního koše, cítí pálení žhavého olova.

Prudké bolesti hlavy, která narazila na dřevěné ostění, a fialové odlesky na špičkách sešlapaných bot kousek od jeho nosu ho ujišťovaly, že není mrtvý.

Bond zkoumal své tělo s důkladností archeologa. Poloha roztažených nohou. Úhel pokrčeného kolena, který mu měl v případě potřeby umožnit rychlejší start. Pravá ruka zdánlivě křečovitě zatáhla na prostřeleném srdci, ale jen pár palců vzdálená od malé aktovky, od švu, který skrýval dva vrhací nože, ostré jako břitvy. Ještě že se tak poškleboval, když mu technici z oddělení Q předváděli pojistku, která je měla uvolnit. Levá ruka, zdánlivě bezvládně ležící na podlaze, měla pomoci pokrčené noze v rychlém vztyku.

Nad Bondem se rozléhal dunivý hřmot. Hnědé špičky bot se posunuly. Jak Nash vstával, kůže bot se napjala. Za okamžik si s Bondovou pistolí v ruce stoupne na spodní lůžko a skrz závoj vlasů nahnátne dívčin tyl. K němu přiloží berettu a stiskne kohoutek. Tlumenou ránu lehce přehluší hřmot vlaku.

Bond přemýšlel o prvním kroku. Zoufale se snažil vybavit si základní anatomické znalosti. Která jsou smrtelně zranitelná místa na spodní polovině těla? Kde je hlavní tepna? Na vnitřní straně stehna. A druhá ve slabinách. Když obě dvě mine, bude zle. Bond si nedělal iluze, že by toho vytrénovaného chlapa dokázal zdolat ve rvačce. První bodnutí bude rozhodující.

Hnědé špičky bot se natočily k lůžku. Nebylo slyšet nic kromě ocelového dunění vlaku Simplonským tunelem, který procházel Wasenhornem a Monte Leone. Do něho se mísilo cinkání sklenice z toaletní skříňky a uklidňující vrzání dřeva. Sto yardů po obou stranách malé cely smrti byli lidé. Spali, nebo jen tak leželi a mysleli na své životy a lásky, plánovali a přemýšleli, kdo na ně bude čekat v Gare de Lyon. A přitom na týchž kolejích, za touž dieselelektrickou lokomotivou s nimi tunelem projížděla smrt.

Jedna hnědá bota se zvedla z podlahy. Nad Bondovou hlavou se rozklenul zranitelný oblouk.

Bond cítil napětí ve všech svalech. Pravou ruku opatrně posunul k boku aktovky a stiskl. Ucítil úzkou čepel nože.

Povytlhl ji prsty, aniž hnul paži.

Od podlahy se odlepil hnědý podpatek. Váha těla spočinula na ohnuté špičce.

Teď zmizela i druhá noha.

Takže lehce přenést váhu, připravit se, pevně sevřít nůž, aby se neotočil na kosti, a teď...

Bond se jediným pohybem vymrštil z podlahy a otočil se. Příšeřím se zablýskl nůž.

Ruka s dlouhým ocelovým prstem vyletěla nahoru. Bond na kotnících ucítil flanel. Zarazil nůž ještě hlouběji.

Dolehl k němu příšerný bolestný řev. Beretta spadla na podlahu. Nash se křečovitě otočil a spadl dolů. Bond byl nucen pustit nůž.

S pádem počítal, ale když uhýbal k oknu, Nash ho stačil zachytit a srazit na spodní lůžko. Než se stačil vzpamatovat, z podlahy se zvedl příšerný obličej s fialovými očima a fialovými zuby a pomalu se po něm začaly sápat dvě obrovské ruce.

Bond, napůl vleže, naslepo kopl. Nashe sice zasáhl, ale ten ho vzápětí uchopil za nohu a zkroutil mu ji, takže se začal sesouvat na podlahu.

Snažil se zachytit prsty lůžka. Nash mu druhou rukou sevřel stehno a zaryl do něj nehty.

Bond cítil, jak je stahován dolů. Brzy se seznámí se soupeřovými zuby. Úporně kopal volnou nohou, ale bez výsledku. Podlaha už byla blízko.

Náhle narazil prsty na něco tvrdého. Nashova kniha! Jak to funguje? A jak ji má v té tmě natočit? Zastřelí sebe nebo Nashe? Bond zoufale namířil knihou na velký zpocený obličej a stiskl plátěný hřbet.

„Cvak.“ Bond ucítil zpětný náraz. „Cvak-cvak-cvak-cvak.“ Pod paty se mu rozlilo teplo. Ruce na jeho nohách ochabovaly v sevření. Lesklý obličej se mu vzdaloval. Nash příšerně zachroptěl. Pak sklouzl na podlahu a uhodil hlavou o dřevo.

Bond ležel a oddychoval skrz sevřené zuby. Zíral na fialové světlo nade dveřmi. Žárovka blikla a zhasla. Bonda napadlo, že dynamo pod vagonem bude vadné. Zamrkal, aby na světlo lépe viděl. Do očí se mu dostal palčivý pot.

Dunění vlaku se začalo měnit. Ozvěna zůstala v tunelu. Orient Express se vyřítíl do měsíčné noci a zpomalil.

Bond nejistě zatápal a nadzdvíhl žaluzii. Otevřel se mu pohled na kolejisti a budovy skladů. Koleje se leskly pod jasnými světly. Švýcarsko.

Vlak zvolna zastavil.

Do nastalého ticha se ozval nějaký zvuk z podlahy. Bond zalitoval, že se nepřesvědčil. Rychle si klekl a naslouchal. Pro jistotu před sebou držel knihu. Nash se nehýbal. Bond mu sáhl na krční tepnu. Nic. Ten člověk byl mrtvý a začínal tuhnout.

Bond se posadil a netrpělivě čekal, až se vlak znovu rozjede. Čekalo ho dost práce. Ještě než se bude moct věnovat Taťáně, musí uklidit.

Vlak se dal s trhnutím do pohybu. Za chvíli bude uhánět po úpatí Alp do kantonu Valais. Rytmus kol byl náhle zpěvnější.

Bond vstal, překročil natažené nohy mrtvého Nashe a rozsvítil hlavní světlo.

V kupé to vypadalo jako v řeznictví. Kolik krve obsahuje lidské tělo? Deset pint, vzpomněl si. Jen aby se krev nerozlila pod dveřmi do uličky. Bond stáhl ze spodního lůžka povlečení a dal se do práce.

Otřel všechny stěny, zakrvácené povlečení naházal na podlahu a připravil zavazadla, aby mohli vystoupit v Dijonu.

Vypil karafu vody, stoupl si na spodní lůžko a jemně zatřásl ramenem přikrytým kožešinou.

Taťána se ani nepohnula. Je možné, že ten chlap lhal? Neotrávil ji?

Bond jí sáhl na krk. Byl teplý. Silně ji štípl do ušního lalůčku. Dívka se zavrtěla a zavrněla. Bond jí štípl ještě jednou. „Nech toho,“ zahuhňala nakonec.

Bond se usmál a začal ji třást, dokud se pomalu neobrátila na bok.

Upřela na něj zmámené modré oči a znovu je zavřela. „Co se děje?“ řekla ospale.

Bond na ni mluvil a cloumal jí ještě silněji. Nakonec se posadila a nechápavě se na něj podívala. Bond jí stáhl nohy přes pelest a nějak se mu podařilo přemístit ji na spodní lůžko.

Taťána vypadala hrozně - ochablá ústa, spánkem zamžené oči, rozčuchané zpoceně vlasy. Bond si na ni vzal vlhký ručník a hřeben a dále do práce.

Projeli Lausanne a za další hodinu byli na francouzských hranicích ve Vallorbes. Bond vyšel z kupé a pro všechny případy zůstal stát na chodbičce. Celní a pasovi úředníci ho však nevšímavě minuli a zašli do kupé průvodčího. Po nekonečných pěti minutách vyšli a pokračovali do dalšího vozu.

Bond se vrátil do svého kupé. Podíval se na Nashovy hodinky, které si přivlastnil. Půl páté. Do Dijonu zbývala ještě hodina cesty. Bond se začal připravovat.

Taťána nakonec otevřela oči a podařilo se ji zaostřit. „Nech už toho, Jamesi,“ řekla a víčka ji znovu spadla. Bond si otřel zpocený obličej. Postupně vynosil zavazadla na chodbičku a navrhl je u východu. Pak zašel za průvodčím a oznámil mu, že madame není dobře, a proto s ní vystoupí v Dijonu.

Dal mu poslední úplatek. „Nemusíte se obtěžovat,“ řekl, „už jsem vynosil zavazadla na chodbičku. Můj přítel, ten světlavý, je lékař. Celou noc probděl u madame. Je hrozně unavený, a tak jsem ho uložil na své lůžko. Prosí vás, abyste ho nebudil dřív než deset minut před Paříží.“

„Certainement, monsieur.“ Od těch nádherných dob, kdy vlakem jezdili miliónáři, ho takhle penězi nikdo nezasypával. Podal Bondovi pasy a jízdenky. Vlak začal zpomalovat. „voilà gue nous y sommes.“

Bond se vrátil do kupé, postavil Taťánu na nohy, vyvedl ji do uličky a zavřel dveře za bílou hromadou smrti vedle lůžka. Konečně sestoupili ze schůdků na nádherně pevné nástupiště. Nosič v modré pracovní haleně jim vzal zavazadla.

Začalo vycházet slunce. V tuto časnou hodinu bylo vzhůru jen velice málo cestujících. Jen pár z těch, kteří strávili nepohodlnou noc ve vagónech třetí třídy, vidělo mladého muže, jak odvádí dívku od romanticky popsaného zaprášeného vagonu k omšelým dveřím s nápisem VÝCHOD.

KAPITOLA 28 LA TRICOTEUSE

Taxík zastavil na Rue Cambon u vchodu do hotelu Ritz.

Bond se podíval na Nashovy hodinky. Tři čtvrtě na dvanáct. Musí být naprosto přesný. Věděl, že jakmile ruský špion přijde o pár minut dříve nebo později, schůzka se automaticky ruší. Zaplatil taxík a levými dveřmi vešel do hotelového baru.

Objednal si dvojitou vodu s martini a naráz vypil polovinu sklenice. Cítil se báječně. Poslední čtyři dny i s tou příšernou minulou nocí z něj náhle spadly. Byl zase sám a čekalo ho soukromé dobrodružství. O všechno ostatní bylo postaráno. Taťána spala na velvyslanectví, Spektor měli v práci pyrotechnici z Deuxième Bureau. Promluvil si se svým dávným přítelem Reném Mathisem, který byl v současné době šéfem Deuxième, a ten zařídil, aby mu v recepci dali klíč a na nic se ho neptali.

René byl rád, že mohl Bondovi pomoci v jeho une affaire noire. „Cher James,“ řekl, „musíš mi důvěřovat. Rád ti pomůžu, i když se tváříš tak záhadně. Všechno mi můžeš říct až potom. Ve čtvrt na jednu se k pokoji 204 dostaví dva zřízení s košem na prádlo. Já budu s nimi převlečený za řidiče dodávky. Naplníme ten koš a odjedeme s nim do Orly. Tam počkáme na letadlo RAF Canberra, které bude přistaveno ve dvě. Předáme koš. Jde prostě jen o převoz nějakého špinavého prádla z Francie do Anglie, ne?“

Šéf Stanoviště F zavolal tajným telefonem M a předal mu stručnou zprávu od Bonda, který žádal o Canberru. Neměl ponětí, k čemu Bond letadlo potřebuje. Ví jen to, že Bond dovezl dívku i Spektor. Pak se pořádně nasnídal a odešel z velvyslanectví se slovy, že se vrátí po obědě.

Bond se znovu podíval na hodinky a dopil. Zaplatil a vyšel z baru po schodech do recepcce.

Recepční se na něj přísně podíval a podal mu klíč. Bond došel k výtahu a vyjel do druhého patra.

Dveře výtahu za ním zaklaply. Bond šel tiše chodbou a sledoval čísla pokojů.

Dvě stě čtyři. Sáhl pravou rukou do saka a nahmátl pažbu beretty, zastrčené za páskem kalhot. Na břiše ucítil teplý

kovový tlumič. Levou rukou zaklepal.

„Vstupte.“ Byl to třaslavý hlas. Hlas staré ženy.

Bond zkusil kliku. Bylo odemčeno. Zastrčil klíč do kapsy saka. Prudce otevřel dveře, vešel a zavřel za sebou.

Byl to typický pokoj hotelu Ritz, nesmírně elegantní, vybavený empírovým nábytkem. Stěny byly bíle vymalované, kartounové závěsy a potahy židli byly rovněž bílé se vzorkem drobných rudých růžiček. Vše dokonale doplňoval vínově červený koberec.

U direktoriálního psacího stolu seděla v ostrůvku slunce na židli s nízkými opěradly malá stařenka a pletla.

Cinkot jehlic neustal. Oči za modře zbarvenými bifokálními brýlemi zkoumaly Bonda se zdvořilou zvědavostí.

„Oui, monsieur?“ řekla stařenka hlubokým chraplavým hlasem. V silně napudrovaném buclatém obličejí se odrážel pouze nevztíravý zájem.

Bondova ruka na pistoli pod sakem byla napjatá jako ocelová pružina. Přivřenýma očima přelétl pokoj a vrátil se ke stařeence. Nezmýlil se? Je ve správném pokoji? Neměl by se omluvit a vypadnout? Je vůbec možné, aby tahle žena patřila ke SMĚŘŠ? Vypadala přesně jako úctyhodná bohatá vdova, u níž by člověk očekával, že bude sedět v Ritzu a plést. Vypadala přesně jako žena, která má vlastní stůl v rohu a oblíbeného číšníka. Přirozeně v rohu restaurace, nikoli jídelny. Vypadala přesně jako žena, která si po obědě zdřímne a pak se nechá odvézt elegantní černou limuzínou s bílými ráfky do čajovny na Rue de Berri na schůzku s podobnou stařenkou. Měla na sobě starosvětské černé šaty, u krku a na rukávech lemované krajkou, tenký zlatý řetízek, který ji visel přes beztvářáňadra a na němž byl zavěšený skládací lorňon. Malé nožky měla obuté do pevných černých šněrovacích bot, které se sotva dotýkaly země. Tohle přece nemůže být Klebbová! Bond byl špatně informován o čísle pokoje. Cítil, jak mu v podpaží vyráží pot. Jenže teď už musel dohrát celý výstup do konce.

„Jmenuju se Bond, James Bond.“

„A já Comtesse Mettersteinová, monsieur. Co pro vás mohu udělat?“ Její francouzština byla dost tvrdá. Mohla to být německá Švýcarka. Cinkot jehlic neustával.

„Kapitán Nash měl bohužel nehodu. Dnes nepříjde. Jsem tu místo něj.“

Zdálo se mu snad, že za těmi namodralými skly trochu přimhouřila oči?

„Neměla jsem bohužel to potěšení kapitána poznat, monsieur. Ani vás. Posadte se prosím a řekněte mi, o co vám jde.“

Nepatrným úklonem hlavy ukázala na židli s vysokým opěradlem vedle psacího stolu.

Musela to být ona, i když její vybrané chování bylo zavádějící. Bond k ní došel a posadil se. Byl teď od ní asi šest stop.

Na stole byl vysoký staromódní telefon. Na dosah ruky měla slonovinové tlačítko zvonku. Černá ústa telefonu na Bonda zdvořile zívala.

Bond na ženu upřel neomalený zkoumavý pohled. Byla ošklivá, pod mohutným bílým drdolem vypadala jako žába.

Hnědé oči měla tak vybledlé, že byly málem žluté. Nad vlhkými opuchlými rty se rýsoval nikotinem zažloutlý knírek. Ale kde měla cigarety? Nebyl tu žádný popelník, v pokoji nepáchl kouř.

Bond sevřel pevněji pažbu pistole. Podíval se na zem na pletací košíček, v němž bylo klubičko béžové vlny. Kovové jehlice. Co mu na nich bylo divného? Bezbarvé špičky, jakoby zakalené ohněm. Je to u pletacích jehlic běžné?

„Eh bien, monsieur?“ Vloudil se jí do hlasu ostřejší tón? Vyčetla něco z jeho obličejce?

Bond se usmál. Byl napjatý - čekal na nějaký pohyb, na nějaký úskok. „Nehrajte si,“ řekl vesele. „Jste Rosa Klebbová, náčelnice II. sekce SMĚŘŠ. Mučíte a vraždíte lidi. Chtěla jste zabít mě a tu dívku Romanovovou. Jsem rád, že vás konečně poznávám.“

Výraz jejích očí se nezměnil. Chraplavý hlas byl trpělivý a zdvořilý. „Monsieur, obávám se, že se mýlite.“ Sáhla po tlačítku zvonku. „Zavolám valet de chambre, aby vás vyprovodil.“

Bond se nikdy nedověděl, co mu vlastně zachránilo život. Možná náhlý postřeh, že od tlačítka zvonku nevedou žádné dráty ke zdi nebo k podlaze, takže když se chystala je stisknout, skulil se z židle stranou.

Když dopadl na zem, uslyšel ostrý zvuk, jako když se trhá látka. Kolem něj se rozprskly třísky z opěradla jeho židle, která vzápětí dopadla na zem.

Bond se rychle obrátil a sáhl po zbraní. Koutkem oka zahlédl, jak se ze sluchátka telefonu kouří. V tu chvíli byla Klebbová u něho s pletacími jehlicemi v zaťatých pěstech, jimiž mu mřila na nohy. Bond ji odkopl stranou. Podařilo se mu kleknout na jedno koleno. Teď už věděl, co znamenají ty zakalené špičky jehlic. Jed. Zřejmě nějaký německý nervový jed. Stačilo jen škrábnout, i přes šaty.

Bond vyskočil. Znovu po něm šla. Pistole se mu zachytila tlumičem za pásek. Uviděl záblesk jehlice a uhnul. Jehlice zazvonila o zed' za ním a ta příšerná ženská s bílou parukou a vyceněnými zuby znovu zaútočila.

Bond se neodvážil čelit otrávené jehlici holými pěstmi, a tak skočil za stůl.

Rosa Klebbová běžela okolo stolu za ním. Supěla a něco si mumlala rusky. Zbylou jehlici držela jako rapír. Bond ucouvl a snažil se vyprostit pistoli. Nohama vrazil zezadu do malé židle. Nechal pistoli být a sáhl za sebe. Popadl židli za opěradlo a šel Klebbové naproti. Ta znovu sáhla po falešném telefonu, namířila ho na něj a chystala se stisknout tlačítko. Bond skočil a židli přístroj srazil. Kulky skropily strop a Bondovi spadly na hlavu kousky omítky.

Zaútočil. Nohy židle sevřely ženu nad pasem a nad rameny. Měla neuvěřitelnou sílu. Nechala se sice zatlačit ke zdi, ale tam vzdorovala. Plivala přes židli na Bonda a šermovala jehlicí.

Bond trochu poodstoupil a držel židli na délku paží. Mířeným kopem jí vyrazil jehlici z ruky. Přeletěla místnost a přistála někde za ním.

Bond znovu pokročil kupředu a zkoumal dobyté pozice. Ano, Klebbovou pevně držely u stěny nohy židle. Z tohoto uvěznění se mohla dostat jen hrubou silou. Měla volné ruce, nohy a hlavu, ale tělo přišpendlené ke zdi.

Zasyčela něco rusky a plívala na něj. Bond sklonil hlavu a otřel si obličej o rukáv. Zdvihl oči a podíval se do žilkovaného obličejce. „Končíme, Roso,“ řekl. „Každou chvíli tady bude Deuxième. Přibližně za hodinu budete v

Londýně. Nikdo vás neuvidí odcházet z hotelu. Nikdo se nedoví, že jste v Anglii. Ve skutečnosti už vás uvidí jen velmi málo lidí. Od této chvíle jste pouhým pořadovým číslem tajného spisu. Až s vámi skončíme, budete zralá na blázinec.“ Její obličej se začal měnit. Krev se z něj vytratila, až zežloutl. Bond si nemyslel, že by to způsobil strach. Její bledé oči ho sledovaly velice chladně. Nebyly to oči poražené ženy.

Vlhká beztvará ústa se prodloužila v úsměvu.

„A kde budete vy, až já budu v blázinci, pane Bonde?“

„Budete si žít svůj život.“

„To bych neřekla, anglijskij špion.“

Bond ta slova sotva vnímal, protože uslyšel klapnutí dveří. Z pokoje za ním se ozval výbuch smichu.

„Eh bien.“ Byl to radostný hlas, který Bond tak dobře znal. „Sedmdesátá útočná pozice! V tom případě už znám všechno. A vymyslel to Angličan! Jamesi, tím jsi mým krajanům skutečně vytřel zrak.“

„Já bych ji nedoporučoval,“ řekl Bond přes rameno. „Je příliš vyčerpávající. Ale už to můžeš vzít za mě. Dovol, abych ti představil Rosu. Bude se ti líbit. Ve SMĚŘŠ je to velké zvíře - v podstatě má na starosti vraždy.“

Mathis s dvěma muži popošli k Bondovi. Všichni tři s respektem zírali do ošklivého obličeje.

„Rosa,“ řekl Mathis zamyšleně. „Zdá se, že by se teď mohla jmenovat Rosa Malheur. Ale takhle se přece musí cítit nepohodlně. Vy dva, přineste mi panier de fleurs - určitě si ráda lehne.“

Muži se vzdálili ke dveřím. Bond uslyšel vrznutí prádelního koše. Klebbová stále nespouštěla oči z Bondy. Trochu se pohnula a přenesla váhu. Mimo Bondův zorný úhel a zcela nepovšimnuta Mathisem, který si stále prohlížel její obličej, si jednou šněrovací botkou stlačila nárt té druhé. Ze špičky spodní boty vyjela pŕpalcová tenká čepel. Její špička měla stejně špinavě namodralou barvu jako špičky pletacích jehlic.

Oba muži došli s košem k Mathisovi.

„Postarejte se o ni,“ řekl Mathis a lehce se Klebbové uklonil. „Bylo mi ctí.“

„Au revoir, Roso,“ řekl Bond.

Ve žlutých očích se objevil záblesk. „Sbohem, pane Bonde.“

Bota s ocelovým jazýčkem vylétla.

Bond ucítil prudkou bolest v pravém lýtku. Bolest, jakou způsobí jen prudké kopnutí. Ucukl a couvl. Muži se chopili Rosy Klebbové. Mathis se zasmál. „Chudák Jamesi,“ řekl. „Jako bys nevěděl, že SMĚŘŠ musí mít vždycky poslední slovo.“

Ocelová čepel zajela zpět do podrážky. Do koše už ukládali neškodnou stařenu.

Mathis dohlížel na správné uzavření víka. Obrátil se k Bondovi. „Odvedl jsi dobrou práci, příteli,“ řekl. „Ale vypadáš unaveně. Vrať se na velvyslanectví a odpočiň si. Dneska spolu musíme povečeřet.“

Dáme si tu nejlepší pařížskou večeři. A k tomu ti seženu nějakou moc pěknou dívku.“

Bond cítil, jak mu tuhne tělo. Bylo mu zima. Zdvihl ruku, aby si odhrnul pramen vlasů, který mu padal přes pravé obočí. Vůbec neměl cit v prstech. Připadaly mu jako velké okurky. Ruka mu bezvládně spadla podél těla.

Začínalo se mu těžce dýchat. Pokusil se zhluboka nadechnout. Zaťal čelisti a přivřel oči, jak to dělávají lidé, kteří se pokoušejí zakrývat opilost.

Skrz řasy viděl, jak odnášejí koš ke dveřím. Otevřel oči a zoufale se podíval na Mathise.

„Já žádnou dívku nebudu potřebovat, René,“ vypravil ze sebe. Teď už musel lapat po dechu. Sálh si na ledový obličej. Měl dojem, že Mathis jde k němu.

Cítil, že se mu podlamují kolena.

Řekl, nebo si myslel, že říká, „Já už mám tu nejkrásnější...“ Pomalu se otočil na patě a složil se na vínový koberec.

AUTOROVA POZNÁMKA

Ne že by na tom záleželo, ale mnoho detailů uvedených v tomto příběhu je převzatých ze skutečnosti.

SMĚŘŠ (zkratka Směř' špionam) dodnes existuje jako nejtajnější složka sovětské moci.

Na počátku roku 1956, kdy jsem tuto knihu napsal, sloužilo pod velitelem této organizace generálem

Grubozabojščikovem 40 000 lidí doma i v zahraničí. Můj popis generála odpovídá skutečnosti.

Současné velitelství SMĚŘŠ je přesně tam, kam jsem ho umístil ve čtvrté kapitole - na ulici Sretěnka číslo 13 v Moskvě.

Věrný je také popis zasedací místnosti a šéfové zpravodajských služeb, kteří se tam scházejí u stolu, jsou skuteční velitelé, kteří jsou do této místnosti často zváni za podobnými účely, jaké zde popisuji.

I. F.